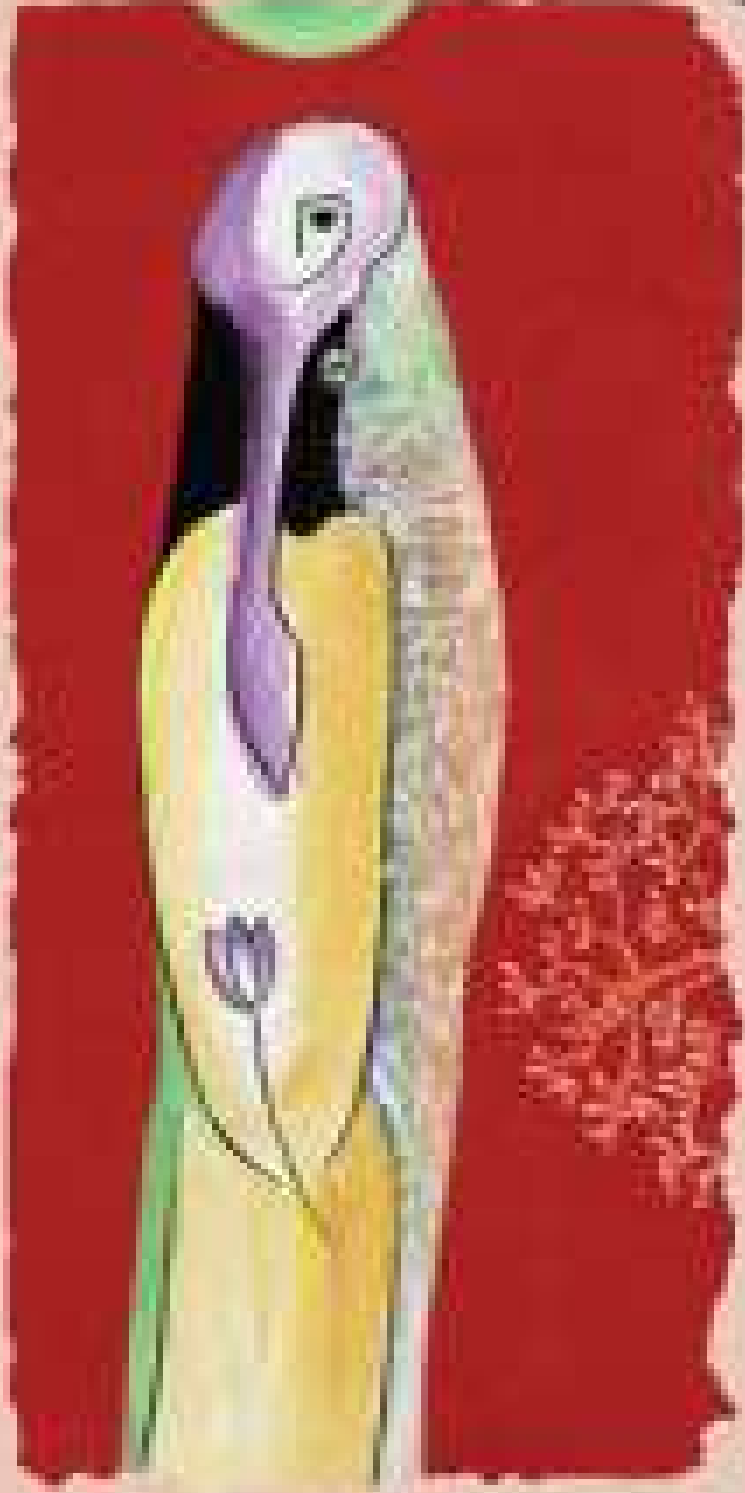

chiều **vàng**
hoa cúc

MUÔNG
MIANG

phố hoa **phai**

Table of Contents

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Sáu

Bảy

Tám

Đoạn kết

CHIỀU VÀNG HOA CÚC

Tác giả: **Mường Mán**

Nhà xuất bản: **NXB Trẻ**

Ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Nguồn text: **waka.vn**

Một

Sau cơn mưa, trời trong xanh trên mái phố ướt át.

Tan học, ra khỏi cổng trường, Phúc kín đáo ném tia mắt dịu sang quán cà phê râm bóng trứng cá bên kia đường, Diễm trông vói theo cười khẩy:

- Sao? Tìm hần hả?

- Đâu có! - Phúc lí nhí.

Hai đứa lên yên - Phúc xe đạp, Diễm cub 70 - sóng ghi đông bên nhau hòa vào dòng ngược xuôi. Vẫn giữ vẻ mặt dàu dàu như vốn lạnh lùng từ cả trăm năm qua, Diễm vắn vẹo:

- Hình như hần không đón?

- Không - Phúc cười mím chi - sao mày quan tâm đến anh chàng quá vậy?

- Buồn quá hén!

- Buồn gì?

- Đừng giấu, rõ ràng mày không vui vì hần hồng đón - Diễm cả quyết.

- Đâu phải ngày nào cũng đón với đưa, phải có thời khóa biểu hần hoi chớ! - Phúc nửa đùa nửa thật. Diễm “hứ” nhỏ trong mũi:

- Vậy là mày hết chối.

- Sao lại phải chối? - Phúc bật tiếng cười hồn nhiên. Tiếng cười hết sức bình thường Diễm bỗng nghe xa lạ hết biết.

Có ngọn cỏ sắc vô hình nào chọt thốn qua tim, cổ nuốt nổi gì đó vụt dâng nghẹn ngực, Diễm dọn bộ mặt tươi tỉnh rủ bạn đi ăn bánh cống. Phúc mím môi phân vân rồi gật đầu giao hẹn:

- Rồi hồng đi đâu nữa nghe, má đang bệnh, tao phải về sớm.

- Đạo này hình như mày luôn viện đủ thứ lý do để xa lánh tao - Diễm cứng giọng - Có gì buồn tao không?

- Không! - Phúc buông thông, dõi mắt theo diễm bất định nào đó bay lượn ở khoảng phố đông người phía trước, nhưng thật ra đang trông ngược

vào mình. Xa lánh! Có phải hẳn luôn bị hai cái tiếng chết dẫm này ám ảnh nên chiều nay chưa tan học đã đứng chờ sẵn trước cửa lớp mình, bao giờ hẳn mới chịu để mình yên? Ý nghĩ bất chợt khiến Phúc muốn quành xe sang ngã khác nhưng rồi chẳng đành lòng.

Hai đứa đến cái quán quen thuộc bên hông chợ Cả Đài. Lắm ổ gà lấp lánh nước mưa đọng bóng chiều trước cửa, quán lại thừa khách.

Những chiếc bánh công nhồi tép bạc đậu xanh củ sắn gọn khéo tựa những lát bánh tét dày vàng thơm vừa vớt ra từ chảo dầu sôi bốc khói thơm phức, béo ngậy giòn tan ăn kèm rau quế, cải cay và ớt xoài non, chấm nước mắm chua ngọt lành bênh những sợi cà rốt củ cải xắt rồi là món quà vặt cả hai cùng ưa thích, bữa nay Diễm ăn có vẻ uể oải, Phúc thì “chén” ngon lành nom phát thèm.

Thấy bạn duyên dáng nhai, chí thú nuốt như thể từ lâu phiêu bạt đâu tận nước ngoài giờ về thưởng thức lại món ăn quê hương, mãi “nghiên” và “ngâm” quên cả trò chuyện, Diễm thở thê:

- Coi bộ từ hôm qua đến giờ bụng mày trống lăm hả?

Gắp góc tư khoanh bánh thứ hai kèm rau chấm nước mắm bỏ gọn vào miệng thong thả nhai, chậm rãi đưa tiền nó vào tận “ga cuối cùng” xong Phúc nháy mắt:

- Lúc ăn tuyệt đối đừng nói, loăng hết ý vị.

Diễm lườm bạn, gác đĩa, ngó mông lên ngọn cây còng mồi côi đứng dựa hàng rào khu công sở bên kia đường, tự hỏi nó cô đơn từ bao giờ? Hờ hững nghe tiếng nhạc xập xình, tiếng cười nói ồn ã từ quán lẩu dê kế bên Diễm nhủ thầm, quanh đây thiên hạ yêu đời quá, còn mình biết có được đời yêu không?

Tưởng chừng hai ba mùa thu đã trôi qua, cuối cùng đĩa bánh cũng nhẵn.

- Sậm bồ lượng ghen? - Phúc nghiêng đầu dễ thương như chim sẻ hỏi, Diễm lẩn tia nhìn âu yếm vào mắt bạn:

- Khi, hết ăn đến uống...

- Vẫn hồng mập nổi, mày thấy không? - Phúc bông phèng, ráng khuấy loăng bầu khí nặng chịch, đặc sệt đang vây quanh hai đứa. Diễm lớn tiếng

gọi, hai ly nước nhanh chóng được cậu bé chạy bàn mang ra. Từ tốn cắn miếng táo tàu mềm múp, ngọt lừ, Diễm dầm dề:

- Chủ nhật vừa rồi đi Sóc Trăng chơi có thêm rủ, mày không chỉ lạnh lùng nuốt lời hẹn với tao ngon ơ mà còn ích kỷ. Kể đi, nghe đâu bữa đó vui dữ thần lắm phải hôn?

- Đi Sóc Trăng à? Mày có nằm mơ không? - Phúc chối phăng, Diễm mát mẻ:

- Đúng rồi, tao mơ thấy một chàng và một nàng âu yếm đưa nhau vô chùa Mã Tộc vừa băng khuâng ngắm họ hàng nhà dơi đeo lưng lẳng trên cây vừa thề nguyên thủy chung da diết, diết da!

Phúc giật mình kêu thầm, hấn có mất thần sao? Ở Cần Thơ vẫn thấy chuyện xảy ra ngoài tầm hơn sáu mươi cây số!

- Mày nghe Chinh gảy đàn bầu ca sáu câu đơm đặt đủ điều chórchì, tuần nào anh cũng đến nhà mày dạy kèm vài ba buổi thừa thì giờ rồi để về thôi.

- Mày dư biết tao với Chinh như lửa với nước - Đôi cánh mũi phập phồng, Diễm thở dài nảo nuốt - nếu gặp ắt so gươm đấu kiếm, đời nào thêm đối mặt để so... lời.

Thật hay đùa? Ngữ điệu dằn dỗi của bạn làm Phúc thoáng chột dạ.

Sáng chủ nhật, mặt trời lên khỏi vòm sông cả ngàn cái gang tay Phúc còn lười biếng chưa chịu rời giường, đêm hôm trước chẳng có giấc mộng nào đẹp đến nỗi cô mãi tiếc nuối rồi quên bằng thời gian, chỉ do quyến luyến hơi ấm của chiếu chăn, bởi yên chí hôm nay má nghỉ làm giá, không cần thức sớm đi giao cho bạn hàng. Liên đến lòi cô ra khỏi giường với “tiết mục” khá bất ngờ, hấp dẫn.

- Đi Sóc Trăng chơi ha?

- Làm gì?

- Bí mật.

- Ngay giờ hả?

- Ngay tức thì.

- Xe đồ à?

- Bằng cub... nghĩa địa.

- Ở đâu ra vậy?

- Mượn của bác Ba hàng xóm.
- Ngon quá ta, hấp dẫn thật, nhưng...

Thốt nhớ đã hẹn Diễm đi coi phim, Phúc tần ngần, cau mày ngẫm ngợi ba mươi giây đoạn khê lắc đầu đứng đỉnh ra nhà sau xin phép mẹ đi Sóc Trăng cùng Liên.

Rời Xóm Chài, hai đứa dắt xe đạp xuống đò, sang sông. Mặt sông rộng êm đềm sóng nằng, đò qua lại dập dềnh như thoi, mỗi chiếc chỉ chở chừng dăm bảy khách và vài chiếc xe đạp đã khẳm, đã muốn lao đao tay chèo đôi, rời bên này khách nam hút vừa tàn điếu thuốc, khách nữ cười vài ba nụ, trò chuyện đôi câu đã thấy đò cập bên Ninh Kiều tấp nập bên kia. Trong mắt Phúc sáng nay, những chuyến đò quen thuộc qua lại mỗi ngày hình như nom vui hơn mọi bữa. Liên ra vẻ dăm chiêu nhìn sóng nước nói băng quơ:

- Khúc sông này đẹp thật, chắc mấy thường mợ ngày nào đó có những chiếc đò kết đầy hoa...

- Đò lãng mạn - Phúc nguýt, ngắt ngang lời bạn - mỗi lần qua sông tao thường nghĩ, nhớ đến ông già, cả má cũng vậy.

- Thật hả?

- Má hồng nói nhưng tao biết bà luôn mong thấy ông đứng chờ đầu đò trên bến.

- Nhưng không thấy?

- Ồ, vậy mới buồn.

- Lâu chưa?

- Hơn ba năm nay!

Chiếc cub mượn đã để sẵn ở nhà, Liên đèo Phúc vượt cầu Rạch Ngỗng ra lộ lớn. Phúc gặng hỏi mãi, qua khỏi ngã ba Đầu Sáu Liên mới vỗ vỗ cái túi xách nặng trĩu mang lè kê bên hông bật mí: ông cậu ở Sóc Trăng nhắn lên sắp đi Campuchia, nhà gửi ít quà nhờ ông mang sang cho cậu anh trai bên ấy. Phúc trách:

- Mầy tệ quá, ít ra cũng báo trước để tao gởi món quà nho nhỏ hoặc vài chữ thăm anh Quyền.

Liên nói lỏng tay ga cho xe chậm lại lách tránh cái ổ gà ngoác miệng cười phía trước:

- Bày đặt, mầy còn nhớ ảnh à?

- Sao không? Sau lần bị thương vừa rồi bộ ảnh chưa về được sao?
 - Đạn chỉ xuyên phần mềm trên bắp đùi, ảnh gửi thư về khôì hài trách đạn chề xương ảnh hồng ngọt nên hồng chịu cấn, chỉ cần chềch một phân giờ này rất có thể ảnh đã chống nạng lui tới ở nhà.
 - Vậy là may - Phúc hích nhẹ cùi chỏ vào hông bạn - ảnh về chống nạng ai thêm ưng, xấu tề cớ tao cũng chề thôi.
 - Xấu cớ mầy khôì đừa mong được xấu, bộ mầy muốn làm chị dâu tao thiệt hả? - Liên cười, đột ngọt bẻ ngoặt câu chuyện qua ngõ khác - Phúc nè, nhiều đừa biết tao thân mầy cứ đeo theo hỏi miết.
 - Hỏi gì? - Phúc bửng lửng - tao với anh Quyền xưa nay vốn là người dung mà!
 - Tất nhiên, không phải anh Quyền mà người khác.
 - Ai? Hồng lẽ Chỉnh?
 - Không phải Chỉnh - Liên tung tung. Phúc bực bội gắt:
 - Vậy tụi nó hỏi mầy cái gì?
 - Cũng chuyện bồ bịch thôi.
 - Nói đi, cứ úp úp mở mở hoài mệt quá.
- Nhấn còi qua mặt một chiếc xe đồ, Liên tăng ga cho xe phóng nước đại trên quăng đường trống, phía trước phía sau và đồng lúa trải rộng hai bên đường ngọt nắng.
- Tao không thích mầy cặp kè với con nhỏ tao hồng ưa nổi ấy.
 - Nhỏ nào? - Thừa biết bạn nhắc đến ai, Phúc giả ngộ, vụt nghe lòng đảo nhẹ dù xe không hề bị xóc ổ gà.
 - Tụi nó bảo... - Ngập ngừng cấn nhẹ môi, Liên bỏ lửng câu nói, lái câu chuyện về ngõ cũ - anh Quyền sắp mãn hạn nghĩa vụ, tao và má trông ngày trông đêm.
- Gió dạt tiếng nói Liên bay đáp vào mặt Phúc dịu dàng. Lối nói nhảy cóc từ chuyện nọ xọ qua chuyện kia của Liên khá quen thuộc, Phúc chẳng mấy ngạc nhiên. Tuy vậy, Phúc vẫn mơ hồ nhận ra bạn đang buồn mình chuyện vật gì đó giờ chưa tiện nói. Lạ quá, sao dạo này con nhỏ đâm ra giữ kẽ với cả mình vậy cả?
- Vừa rồi nhận được cái ảnh bà già gửi sang, anh Quyền thư về bảo hồng ngờ má già đến vậy, ảnh đã không cảm được nước mắt tính ra quân sẽ

không tiếp tục đi học nữa mà kiếm việc gì đó làm cho má đỡ nhọc nhằn. Đọc thơ, tao khóc, má cũng khóc!

Cứ thế, câu chuyện tiếp tục lan man xoay quanh Quyền, với giọng hồn nhiên pha tí hài tếu, Liên kể những kỷ niệm vật vãnh của hai anh em, không quên nhắc lần hai cô tắm sông, Phúc bị vộp bẻ chết đuối hụt và Quyền đã nhảy xuống giằng cô ra khỏi tay hà bá kịp lúc. Nghe nhiều hơn nói, thỉnh thoảng Phúc góp vài tiếng phụ họa rời rạc, chốc chốc giật thót bất gặp mình thả lỏng thần trí bay tạt đầu tạt đuôi.

Đến Sóc Trăng khoảng xế trưa. Gia đình ông cậu hiếu khách nhất định đòi giữ cô cháu và bạn cô ở chơi tới tận bữa cơm chiều. Dừng dằng mãi, sau bữa cơm trưa mới từ biệt được.

Ra đường, Liên bảo long rong chờ bớt nắng rồi về, Phúc bắn khoăn:

- Long rong à, biết đi đâu?
- Lên viếng chùa Dơi, chùa Mã Tộc, nhân tiện mảy cầu xin phước lành gì đó, chùa nào hồng thiêng.
- Theo mảy tao nên cầu gì?
- Cầu tự thì chắc chắn hồng nên rồi - Liên nhéo khế mông bạn, cười - cầu may mắn trên đường tình duyên đi.
- Sớm quá! - Phúc nghe nóng bừng đôi má.
- Vẫn hơi muộn. - Liên trêu.
- Còn mảy xin điều gì?
- Cầu xin đức Phật độ trì ông nhà nước đừng thất hứa, trả anh Quyền về đúng kỳ hạn và còn nguyên vẹn.
- Lúc nào cũng anh Quyền, anh Quyền, bộ mảy yêu ảnh lắm hả?
- Đương nhiên. Khi chưa yêu ai, dành hết lòng thương yêu cho “lão” anh Năm của mình cũng đỡ buồn lắm chứ!
- Cho tao yêu góp, xí phần với, được hôn?

Cả hai cùng cười. Xe chậm chậm lăn bánh qua lòng phố trưa. Phố xá Sóc Trăng hiền hòa như ca dao, đẹp tựa một bài thơ lục bát, câu sáu là lớp lớp mây óng nắng trên trời so vắn ghép điệu với câu tám là dòng Sông Trăng mềm mượt lượn dưới mặt đất. Qua Sông Trăng tìm lối lên chùa, hai tín nữ không quên mua ít nhang và hoa mang theo.

Trong vườn chùa im ắng, hàng trăm, không, hàng ngàn con dơi xếp cánh treo chân chi chít nom tựa những chùm trái lạ dưới cành lá râm bóng. Không khí ngan ngát mùi hương xạ phát từ loài động vật có vú và có cánh này chẳng biết từ bao đời đã quyện cùng mưa nắng, cùng mùi nhang khói thấm đẫm vào từng chiếc lá nụ hoa, lớp ngói, chân cột, kẽ tường ngôi chùa cổ. Thứ không khí thoát bước vào khách thập phương bỗng nghe khí hậu trong mình đổi khác, nồng đến oi bức, đậm đặc gấp trăm lần hương hoa, có tránh né cách chi cứ nghe dập dềnh đầu mũi.

Sóc Trăng có lắm chùa của bốn đạo người Khome, nhưng chỉ riêng chùa Mã Tộc là nơi dơi chọn làm “thiên đường” rủ nhau đến trú ngụ đông đảo nhất. Hoàng hôn, những đôi cánh cất lên rào rào tựa âm thanh của một trận mưa bóng mây, dơi đi ăn đâu đó ở những miệt vườn xa, không bao giờ đụng đến bất cứ thứ hoa trái nào trong khuôn viên vườn chùa, rặng đông lại gọi nhau về treo chân trong bóng thốt nốt, bóng sao, bóng vú sữa nghe kinh kệ, ngủ nghê, yêu đương, cho con bú mớm... Sao dơi chọn chùa làm nơi an cư và rất mực liêm khiết, chẳng tham lam đụng đến bất cứ thứ gì của chùa? Phải chăng đất này thấm nhuần ơn chư Phật, lành hơn các nơi khác và, loài chim có vú kia cũng biết trọng lễ nghĩa không thua kém con người?

Dừng xe bên gốc sứ già lác đác trắng hoa, hai cô gái khẽ khàng bước lên những bậc cấp. Cửa chùa rộng mở. Liên đến bên chú sãi đang quét dọn trước hiên ngỏ ý xin vào lễ Phật. Ngắm gương mặt ngộ nghĩnh màu nâu giòn của người nhà chùa, Phúc liền thoáng buột miệng:

- Bạch chú tiểu, chú vô chùa lâu chưa?

Cậu trai trẻ mím môi làm thinh, cặp má nâu giòn chuyển màu đỏ sậm. Phớt lờ cú thúc cùi chỏ vào sườn đau đến tận óc của Liên, Phúc nghịch ngợm tiếp:

- Chắc hồng phải thất tình chú mới đi tu, phải hông?

Chú sãi hần rời đời chưa lâu bẽn lẽn mím cười, cầm chổi biến khuất sang dãy trai phòng phía bên kia thấp thoáng vài bóng y vàng lặng lẽ vào ra, ý hần ngại bốn con mắt thịt của hai cô người trần trối chặt mình trong những cái chớp long lanh khó bề rầy thoát.

- Mày ngu như bò í! - Liên quắc mắt vắn - Bạch chú tiểu, nghe hàm hồ muốn bịnh, phải nói là thừa lức soon. Sư trẻ người Khome gọi lức soon. Sư

cao tuổi đời trọng tuổi đạo gọi là ông lục thum. Con trai Khhome đến tuổi cập kê có lệ vô chùa một thời gian tu báo hiếu cha mẹ, học điều hay lẽ phải rồi lại ra đời lấy vợ, làm ăn, ai có căn tu hay thích tu mới ở lại chùa. Mày có mê “ông” lục soon lúc này thì chừng hai ba năm nữa quay lại đăng tìm “ổng”, giờ giờ thôi Thị Mầu “ổng” phải xá dài thôi!

Chấm câu bằng cái nguýt dài rất đàn chị, Liên cẩn thận tụt giày đĩnh đạc bước vào chính điện, Phúc ngượng chín, lú lú quên cả yếu điệu bước theo.

Mùi nhang hòa mùi hương xạ từ ngoài tán lạc vào thành thứ hương mê mị. Thành kính chiêm ngưỡng pho tượng Phật trang nghiêm ám khói nhang đèn và ngả màu thời gian trên cao, cô này không thể nghe cô kia khẩn nguyện điều gì bởi môi chỉ mấp máy không phát tiếng. Cắm nhang vào bát nhang xong quay lại thấy Phúc còn quì, ba cây nhang bốc khói kính cẩn đưa ngang mày, Liên nói giọng đậm hơi:

- Khẩn gì mà lâu, mà dài vậy... Thị Mầu?

Ngượng ngừng đứng lên, Phúc cười nụ chữa thẹn, lừ mắt:

- Nơi tôn nghiêm mày cứ tía lia như giữa chợ í!

Quay ra, hai cô vụt dừng sững ở bậc cấp dưới cùng vì tiếng kêu của một gã trai lừng lững bước ra từ sau gốc sứ:

- Ôi, lạy chúa, ủa quên lạy Phật, con đến thiệt đúng lúc, người dung của con chưa kịp xuống tóc đi tu.

- Lãng nhách! - Liên quát khế vào tai bạn, nín tay Phúc rảo bước, thấp giọng chì chiết - Đúng là cầu được ước thấy, chùa này linh thiêng quá hén, bù lại công mày khẩn lâu vái dài rồi đó.

- Bậy bạ, lúc này tao cầu nguyện Phật gia hộ cho ba mau hồi tâm quay về với má chớ bộ! - Phúc áp úng đỉnh chính, cảm tưởng cả miền da lưng đang bốc cháy bởi cái nhìn đau đáu bên sau của gã trai, tự hỏi hồng biết tâm hồn mình lúc này màu gì, tím hay xanh lơ, hồng hay lục biếc?

Mặt trời qua khỏi hồng tâm giờ Ngọ khá lâu, hắt hai chiếc bóng mỏng mảnh thanh tân đổ dài giữa sân lóa nắng.

- Phúc, Phúc chờ anh với. - Gã trai lẻo đẻo theo sau, tiếng kêu ảo não giả vờ y như thật.

- Sao Chinh biết người ta ở đây hay vậy? -Đang giữa cõi chùa không thể bó hẹp lòng từ bi, Phúc chậm bước ngảnh lại ban khố nhìn đầy ơn phước. Giả cam điếc, Liên hát cầm ngắm những chùm trái lạ lủng lẳng trên vòm cây bên hông chùa như thể lần đầu tiên mới thấy chúng.

Cả ba dừng lại trong bóng râm cạnh chiếc xe đạp Chinh dựng kê gốc vú sữa chẳng biết từ lúc nào. Thấy Liên mang “bộ mặt hình sự”, Chinh ngón ngón cười, nháy mắt giả lả:

- Gặp Phúc mừng muốn xiu, có gì sơ sót mong Liên vui lòng bỏ quá cho.

Bộ điệu khách khí của anh chàng nom phát ghét, Liên dầm dề:

- Bộ anh phục kích tụi này hả? Tin tức ở đâu mà nhanh vậy?

- Loan trên đài B.B.C sáng nay, rằng quá ngộ sẽ có hai vật thể lạ xuất hiện tại chùa Mã Tộc.

Con nít yếu bóng vía lúc này nhìn mặt mũi chăm vằm của Liên e chúng phải khóc thét, muốn ná thở. Chinh dẹo miệng phịa:

- Đùa đó, thiệt tình thì lúc nãy đã xảy ra một cuộc đua không cân sức, đang ngồi với bọn thằng Mẫn ở quán cà phê Chiều Tím trên đường 3 tháng 2 thấy hai cô cất cánh vù vù bay ngang qua, anh vội phốc lên xe đạp đuổi theo xuống tận đây. Sức người so với sức máy năm mươi phân khối ơn trời cũng hồng thua sút bao nhiêu, anh đến cửa thiền chậm hơn có một tẹo.

- Nhớ hông? - Chẳng thèm nhìn gã trai đang nhăn nhó cười như... khi, Liên quay sang Phúc dài giọng - lúc nãy mày xin xăm, xăm phán vào giờ này phút này giây này sẽ gặp một tên đại xạo!

Phúc chợt thấy rõ lòng mình đang màu tím, nghĩa là hơi, hơi, hơi băng khuâng, bèn chơm chớp mắt nói thật thà:

- Đâu có, tao xin xăm hồi nào?

- Phải rồi, tao nhớ lộn - Ngượng quá, Liên nạt tràn - Thị Mầu chỉ耿耿 ngơ vì “ông” lục soon đẹp trai thôi!

Phúc muốn thăng thiên hay độn thổ. Chinh ngẩn tò te, thâm nhủ hai vật thể lạ bắt đầu sử dụng loại ngôn ngữ lạ của hành tinh khác ư?

Thật ra, về thăm nhà từ chiều thứ bảy, trưa này từ Bạc Liêu lên, xe đồ dừng lại ở ngã ba rẽ vào Sóc Trăng cho một bà khách xuống, đang vắn vơ trông ngược ngó xuôi cho đỡ buồn mắt, Chinh bỗng nghe tim đập dồn, thực

mà cứ tưởng như mơ khi thấy hai cô từ hướng Cần Thơ xuống chậm chậm rẽ vào thị xã. Chẳng chút ngập ngừng, không kịp đắn đo, Chinh rời xe đồ, lấy xe đạp từ mui xuống nhả nhanh bàn đạp đuổi riết theo.

Không là cua rơ nhà nghề còn lâu mới theo kịp! Khi chợt nhận ra như thế, anh chàng đành ngậm ngùi vào cái quán cóc bên đường uống tới hai ly trà đá cho đỡ khát, ăn nguyên xâu bánh dừa chục chiếc cho đỡ đói, không ngớt rửa mình là đồ ngông, đồ ngu.

Chong mắt kiểm soát công lộ chán chê chẳng thấy cô nào là Phúc hay Liên trên dòng xuôi lẫn dòng ngược, cố dỗ mình nguôi ám ức, Chinh đạp xe quần quanh tìm kiếm hết một gã khùng và, có lẽ cái mùi hương xạ trứ danh ở chốn này đã vấy gọi gã si tình đi đúng hướng chẳng?

Quen thấy nhau ở sân trường, giữa phường phố đông chen, giờ bỗng gặp giữa khung cảnh trầm lắng của chùa chiền, hình như trong mắt gã trai cô gái có gì khang khác? Thường ngày trên đường đi học chợt phát hiện mình “mọc đuôi”, cô quay lui trợn trạo y chang bà chằn, giờ nom nhu mì mồm mỉm phúc hậu tựa đoá sen? Thường ngày chưa nghe hết nửa câu tán tỉnh của người dung, cô nóng nảy quay đi y chang cái chong chóng, giờ khép nép bên cây dưới lá nom hiền lành dễ thương khả ái giống hệt con... cù lằn? Chẳng rõ, họa có trời mới biết hai đứa đang nghĩ gì, cậu cứ nhìn cô không chớp.

Trước “đôi trẻ” Liên bất giác nhận ra sự lẻ loi vạm vỡ của mình, cảm thấy mất đối nhưng biết ngấm ai bây giờ? Chẳng lẽ quay vào chính điện chiêm ngấm tượng Phật thêm lần nữa? Cần cở mỗi muốn rục cũng đành tiếp tục ngấm lữ doi nửa thức nửa ngủ mơ màng âu yếm nhau trên cao thôi.

- Chúc vui vẻ, tao về trước ghen Phúc! - Mắt lóe ánh tinh nghịch, môi mồm mỉm cười, nói xong Liên bỏ chạy, lên yên chiếc cub nổ máy phóng vọt ra cổng. Mãi khép nép e lệ, Phúc vụt choáng người, đuổi theo la hoảng:

- Nè, đừng có ác, mày...

Tiếng cười Liên gửi lại nghe khúc khích đến ghét. Tình huống bất ngờ khiến gã trai nghệt mặt mất nửa phút. Ôi, thiệt là dịp may bằng vàng, bỏ công mày gánh nặng đạp xe tìm “vàng” rồi nhá. Bỏ công bao ngày mong đợi có cuộc hẹn tay đôi đẹp như bữa nay. Liên biến đi rất đúng lúc, trong một tí con gái, kiếm được một móng dễ thương, sành tâm lý như nhỏ Liên

cứ kể như đồ mắt, thậm chí loét cả mắt hay lò cũng cóc tìm thấy! Hoan hỉ tán thán thâm, mặt mày tươi rở in lân nghe pháo, Chinh dắt xe đạp thông thả đến bên “đóa sen nhu mì mồm mĩm phúc hậu” đang dậm chân thành thịch giữa sân nắng, trước cửa thiền:

- Thôi, cho anh xin - hạ thấp giọng giống âm độ âm rề, vừa nói môi Chinh vừa nở nụ cười duyên dáng từng tập đúng một trăm lẻ hai lần trước gương - tiếng chày trên sóc Bombo cũng hồng dòn bằng tiếng dậm chân của Phúc đâu. Cảm ơn Liên, hấn xứng đáng được tặng cấp bằng đại giáo sư tiến sĩ tâm lý. Không cub 50 anh sẽ đèo Phúc bằng cub 650 của anh cũng đâu chết ai.

- Hơn sáu mươi cây số chớ ít chi, rồi lúc nào mới về tới nhà?

- Khuya nay, sáng mai hay thậm chí ngày một, đường dài chừng nào anh càng mừng chừng ấy...

- Vớ vẩn - “Đóa sen” dẫu môi cong cớn, nóng nảy xua tay - dang ra, để tui cuốc bộ ra bên xe, phải đuổi kịp con ranh này gấp mới được. Khi không ông kiểm tui làm chi? Hấn sẽ giận đúng ba tháng cho mà coi.

Tiu nghiu hệt mèo bị cắt cụt tai, Chinh năn nỉ muốn gãy lười “con Cù Lân” mới chịu lên yên sau xe đạp. Lặng lẽ ra bên xe, hai đứa ngậm hai cây tăm im lặng. Lên xe, “đóa sen” không chịu “mọc” bên Chinh như anh chàng thâm mong ước lại “quá quắt” chọn chỗ ngồi chen giữa một cô gái, một bà già và, hấn cho rằng cái gáy của ông tài xế ngồi phía trước đẹp lắm, cô nàng cứ ngó chằm chằm, không thềm quay lui để thấy mắt gã bạn buồn chát ngất ra sao.

Đến dốc cầu Phụng Hiệp, Phúc mừng muốn ná thờ thấy Liên đứng chờ bên đường tay vẫy, miệng cười toe. Hóa ra con nhỏ không đến nỗi ác lắm, chỉ ác vừa vừa. Phúc kêu xe dừng lại, tụt xuống, chia tay gã si tình bằng cách ghé sát tai anh chàng nhỏ nhẹ bảo:

- Thêm tí kỷ niệm rồi đó, nhớ để dành và cất kỹ làm... của riêng nghe anh Chinh!

- Anh tuyên bố rút lại lời cảm ơn Liên lúc nãy, hấn là đứa vô duyên nhứt thế giới - Chinh làu bàu, nghe đôi vành tai nóng ran như vừa bị ai búng, mặt mày tối sầm nom buồn rất... tàn thu.

Chuyến đi Sóc Trăng nhạt phèo, chỉ có vậy, bây giờ Diễm cứ khăng khăng bắt Phúc phải “khai”. Băn khoăn trước vẻ mặt đưa tang của bạn một lát, đoạn Phúc uống cạn ly sâm bổ lượng ra vẻ thật thà than thở:

- Anh chàng cố tình tìm kiếm hỏi chạy trời sao khỏi nắng? Mày có bao giờ đứng dưới bóng cây vừa đưa tay ra hứng phân dơi vừa thủ thỉ thủng thẳng trò chuyện với một anh chàng nào chưa?

Ánh mắt âu sầu, Diễm thở hắt, nhả rời từng tiếng:

- Thơ mộng phát khiếp, tao đâu nghèo trí tưởng tượng, con Liên chỉ kể một giờ tao mới rõ mười. Đủ rồi, về thôi!

Hai

ọc bài không vô. đọc sách báo hình như chữ in trên những trang giấy nhất loạt biến thành loài bọ không tên bò ngổn ngang trông gớm ghiếc, gắp lại còn rùng mình, Diễm nằm lăn ra giường bật cassette nghe nhạc. Hết băng này sang băng khác, từ nội địa đến hải ngoại, nhạc có lời và không lời, êm dịu nửa chừng nghe nhàm đôi băng kích động. Nghe riết phát ngấy, cô tắt máy, cảm thấy im lặng là dễ chịu hơn cả.

Đám hoa bắt từ đỉnh đầu những cọng nan tre xòe ra trên chiếc lọ lớn trong góc phòng nom sầu úa. Cô gái mặc đồ tắm che ít khoe nhiều trên tấm lịch màu mè trông trơ trẽn. Giá sách, bàn trang điểm, bàn học, gương, khung ảnh... Tất cả mọi thứ quen thuộc lúc này như là của ai khác, của thế giới nào khác, xa lạ và thừa thãi quá chừng, Diễm tắt đèn, cảm thấy bóng tối dễ chịu gấp vạn lần ánh sáng.

Đêm chưa sâu. Mọi tiếng động quanh còn tiếp tục trôi, sôi róc với thứ nhịp điệu cũ mòn nghe ớn tận xương sống. Cuộn mình lại trong góc giường, Diễm thương Diễm da diết. Ước chi mình hóa thành dòng suối mảnh bằng sợi chỉ lặng lẽ trôi đi, hòa vào sông rồi mất tăm ngoài biển lớn. Giá như bây giờ mình là ngọn gió lên ra cửa và tan vào thinh không...

Định đọc thoại đến lúc ngủ thiếp hết con sâu cuốn chiếu cô đơn, nhưng rồi cô bỗng trỗi dậy bật sáng đèn khi nghe tiếng huýt sáo khe khẽ, tiếng chân chậm rãi trên thang gác đi xuống. Chưa hẳn rõ mình muốn gì và sẽ làm gì, Diễm đến tựa vào khung cửa mở rộng, chờ.

Xuống hết cầu thang, Chỉnh thôi huýt sáo, vờ như không trông thấy cô gái, tiếp tục lững thững ngang qua. Diễm gọi:

- Chỉnh, dừng lại tí đã!

Giọng mệnh lệnh úng nhão, nhan sắc âu sầu, ánh đèn từ phía trong hắt ra viền quanh dáng người mỏng tựa ngọn lá của Diễm khiến gã trai thoát tiên ngỡ ngàng rồi làm bộ sững sờ khá đạt:

- Ủa, hông đi chơi đâu sao?
- Vô chơi một lát nếu anh không bận.
- Rảnh thôi, nhưng... - Chỉnh lật tay nhìn đồng hồ ra vẻ áy náy, Diễm cười khẩy:

- Chắc bận hẹn hò gì hả?

Vụng về nhại lại cái nhún vai kiêu bạc của một diễn viên điện ảnh và mím nụ cười khá lảng chảng rõ bất chước của ai, Chỉnh nửa đùa nửa thật:

- Diễm ở đây thì anh còn hẹn với ai?

Vừa nói gã trai vừa bước qua khung cửa sáng đèn ngồi vào chiếc ghế tựa độc nhất trong phòng, thấy nhẹ mấy cuốn sách giáo khoa lên bàn. Cô gái quay vào ngồi ghé xuống mép giường nệm êm ái phủ drap trắng ngần đối diện “ông thầy” mỗi tuần ba buổi đến dạy kèm cho chú nhóc em. Diễm chẳng mấy bận tâm với chiếc robe ngủ màu đỏ chuối non mỏng tang đang khoác trên người, Chỉnh thì không thể không nghe chút ngượng râm ran trên da mặt.

Cô Diễm đầu bù tóc rối nhợt nhạt lúc này khác xa cô Diễm chải chuốt đom đóm, thời trang từ chân đến tóc thường ngày.

- Diễm có vẻ đang bệnh! - Chỉnh ái ngại.

- Không, thường thôi. Thăng Út dạo này học hành ra sao anh?

- Nói chung, chăm hơn một chút, toán vẫn còn yếu.

- Xưa, Diễm cũng yếu toán ghê lắm.

- Vậy cô giỏi môn gì?

- Ăn diện, bát phở.

- Giờ vẫn còn giỏi chứ?

- Đương nhiên!

Chỉnh cười. Diễm không cười. Có tiếng chân xuống thang, cậu em xuống nhập vào đám xem phim video ở phòng ngoài. Cảm thấy thừa thãi đôi tay, Chỉnh cầm khung ảnh lồng hình diễn viên Châu Nhuận Phát để trên bàn ngắm nghía. Diễm đứng đưa hai chân thông trên sàn như thể chúng không muốn nằm yên. Dù bước qua cửa với một câu nửa thật nửa đùa, giờ Chỉnh hơi hồi, cảm tưởng đã đến nhầm chỗ. Không khí gượng gạo kéo dài bởi giữa hai đứa lâu nay chưa hề có cái gọi là sự thân thiện? Quái, không

dung cô nàng lôi mình vô ngòì ỳ ở đây để làm gì, do ngẫu hứng hay định bày trò chơi tinh quái nào?

- Có khi nào anh ước mình hóa thành một con suối không?

- Để làm gì? - Gã trai ngỗ mình nghe lắm.

- Trôi ra biển.

- À, Diễm muốn bảo là anh có muốn vượt biên không chứ gì?

- Ngốc, tan vào biển, biết không? Chỉ có vậy. Và, nếu anh là một ngọn gió?

- Chắc chắn không thể đứng yên - Chính ráng chiều chuộng, hùa theo kiểu nói “đồng bóng” của cô nàng.

- Bay, nhưng rồi về đâu?

- Đến trường, về ký túc xá khỏi phải rã giò vì đập cúp 650, buồn buồn dừng lại trên cột đèn, ngọn cây ngấm thiên hạ dìu nhau đi hái mộng thần tiên trên các ngã đường, được chứ?

- Lại ngốc, bay và tan vào mênh mông thôi, biết chưa?

Quả là quái chiêu. Ông đồng bà cốt nào vừa nhập vô cô nàng mà phán toàn chuyện trên trời vậy? Giờ này ghé chỗ thằng Mẫn lai rai một xị hoặc về cái tổ ong vò vẽ thân yêu của mình rủ bọn thằng Khâm luôn vô rầy mía vừa nhá vừa giả ma nhát những cặp hẹn hò... chắc chắn thú vị hơn! Hết ngấm xa lại ngấm gần, Chính vẫn không thể nào nấn mũi cười được nụ tươi rói giống tay diễn viên trong ảnh.

Như thốt nhớ, “bà cốt” đứng lên kéo học bàn lấy gói ba số 5 loại hộp đẹp ra đưa mời khách.

- Diễm cũng hút thuốc nữa sao?

Cô gái nhón lấy một điếu điếu đang bật quẹt châm hút, điếu đang nhả khói, quay lại chỗ ngòì và tươi tỉnh hơn chút đỉnh:

- Thỉnh thoảng, những lúc buồn.

- Bộ cô đang không vui sao? - Hít mạnh hơi khói đầu tiên nghe “đã” hết biết, buột thốt rồi Chính mới thấy mình đã hỏi một cách vô duyên. Lẳng mắt ra khung cửa sổ mở rộng, Diễm nói tung tung:

- Buồn đôi khi cũng là một cái thú!

- Chà, lại lên cơn triết vụn.

- Triết vụn đôi khi cũng...

- Cũng đỡ trông rỗng phải không?
- Còn anh chắc quanh năm không bao giờ cảm thấy trống hả?

Lại sắp trở lại chuyện trên trời! Chỉnh trả khung ảnh về chỗ cũ, không cần nó nữa bởi giờ thì anh chàng có thể cười tươi không kém tay diễn viên nọ, chắc bụng như thế và, Chỉnh cố kéo câu chuyện xuống với... mặt đất:

- Diễm vẫn gặp Phúc thường chứ?
- Không thường lắm.
- Sao vậy?
- Diễm không còn thân với hắn nữa.
- Có bồ mới à?
- Bồ theo nghĩa nào?
- Ờ thì, đậm hơn bạn, rõ nét hơn bạn, nghĩa là không thể thiếu nhau.

Miệng lưỡi trơn tru của Chỉnh làm Diễm bực nhưng cố nén:

- Nói tóm thì Diễm không thích hắn nữa.
- Nhưng cũng không đến nỗi ghét.
- Ghét, đúng rồi, ghét!

Để xem có bao phần trăm sự thật trong câu nói cô vừa buông không chút dè dặt ấy, Chỉnh ngẩng lên và vụt sượng thấy Diễm đang nhìn mình không chớp, ánh mắt sắc hơn dao.

- Còn anh - Cô gái mím nụ cười chẳng duyên mà hơi ngây - nghe nói mới đây chàng và nàng tình tứ lắm phải hông?

- Ai nói?
- Thiên hạ.

- Tình tứ ở khoản nào? - Chỉnh nói vui. Không khí cơ hồ đỡ nặng, thậm chí còn thơm thoảng mùa dầu thơm đất tiền nãi giờ không để ý nên không ngửi thấy. Chỉnh tiếp, giọng đùa - các cô luôn luôn chiếm độc quyền về sự đơm đặt và tưởng tượng.

- Nói thiệt - Diễm lườm - để người ta còn giúp cho, anh cứ chối quanh biết đâu mà lần?

Giọng cô gái ngọt ngào tựa nhả từng giọt mật vào tai gã trai, Chỉnh lắng nghe chiếc quạt vô hình giấu kỹ đâu đó tận cùng tâm khảm chột quay tít, mát rượi cả hồn trong lẫn xác ngoài nhưng làm bộ tỉnh khô. Thấy gã ngậm hột thị, cô lừ mắt:

- Sao? Bộ anh tính chối là hồng si nhỏ Phúc hả?
- Ồ thì, cũng... có! - Chỉnh ngắc ngư.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc vác lều chõng dưới Bạc Liêu lên đây xin ở trọ nhà cô nàng.
- Nghĩa là từ năm kia, lâu quá hén! Nhưng chắc anh thuộc loại lủ khủ lủ khủ...

- Vác lu chạy hồi nào hồng biết à ghen! - Chỉnh vui vẻ cướp lời.
Diễm trề môi:

- Lâu rồi sao Diễm hồng hay, gì mà bí mật quá vậy? Coi bộ con nhỏ cũng chỉ mới mét anh gần đây thôi, có ếm bùa Miên không hả bạn?

- Bậy!
- Vậy anh có biết Diễm ghét anh thậm tệ hông?
- Có!
- Biết tại sao hôn?
- Chắc vì anh quê mùa, không hấp nhãn cô.
- Không đúng, đừng mặc cảm, anh trông cũng có nhan sắc lắm chứ, mái tóc giống tóc Tàn Hán, diễn viên phim Đài Loan, chót mũi lại y hệt mũi của Duy Phương, hề nổi tiếng nội địa!

Ngượng muốn xây xẩm, Chỉnh cố nấn nụ cười góp cho đỡ ngượng, ngấm ngấm trả đòn:

- Có lẽ cô định ở giá tới già vô chùa tu luôn nên ghét tuốt tuốt lũ con trai, ghét lây cả anh?

- Đừng trù mạt - Diễm phụng phịu. Chỉnh chun mũi:
- Vậy thì, tại sao ghét?
- Tại vì... - Cô gái ngập ngừng đoạn “chém” gã trai bằng khoe nhìn khá lẳng - vì thích ghét, biết hôn?

- Nhảm thiệt! - Chỉnh buột miệng. Diễm phụ họa:
- Diễm có cái là không nhảm hồi nào đâu!

Ném điều thuốc hút dở xuống sàn lấy chân dí tắt rồi Diễm đứng lên đến bên bàn trang điểm, thủng thẳng soạn đồ lẻ ra tỉ mẩn tô phết. Chỉnh ngạc nhiên:

- Bộ cô tính đi đâu hả? Anh biến nghe.
Gã trai dợm đứng lên, Diễm khoát tay:

- Đợi chút xíu, Diễm tính mời anh ra phố ăn uống cái gì đó cho vui, thằng Út vẫn trách là sao chị có vẻ lạnh lùng với ông thầy của hẳn quá, anh thấy sao?

Được ngắm một cô gái làm các động tác trang điểm cũng hay hay, sáng kiến của cô chủ nhà lại chẳng mấy phiền đối với gã sinh viên nghèo rớt mồng tơi ăn bữa cơm lỏng bồng trong ký túc xá từ lúc năm giờ chiều. Khấp khởi vui thầm, Chỉnh cũng vờ từ chối:

- Thằng nhóc bày đặt hay chỉ do cô vẽ vờ? Để khi khác, giờ hơi muộn rồi, rất cảm ơn.

- Mới chín rưỡi - Diễm lật tay coi đồng hồ, khẽ lắc mớ tóc ngắn nũng nịu, cử chỉ mềm mại hiếm thấy ở cô gái có dáng vóc nhìn đằng trước lẫn đằng sau hao hao giống con trai - phiền anh quay mặt vô vách chút xíu để...

Chưa nghe hết câu nói, Chỉnh vợ vội mấy cuốn sách giáo khoa trên bàn rào bước ra phòng ngoài, dè dặt gật đầu chào ông cha bà mẹ cô chị và lũ em của cô đang quây quần xem phim video. Trên màn ảnh một tên gã tơ đang đu người lách mình qua một vuông cửa sổ kín màn che, đột nhập vào nhà nạn nhân... Mọi người mãi nhin thờ, mãi dán mắt lên màn hình, vài người hờ hững đáp lại cái chào tập thể của “ông thầy” dạy kèm.

Loay hoay mặc vào cỡi ra ba bộ, tới bộ thứ tư tạm vừa ý, chừng mười lăm phút sau Diễm mới ra khỏi nhà. Trong bộ đồ màu sáng nom cô mềm mại tươi mát hẳn ra. Cô đi bộ, Chỉnh dắt xe đạp sóng vai chậm bước dưới bóng lá bóng cây sáng tối đan chen dọc đường. Xa ngõ hơn trăm thước, Diễm nối lại câu chuyện bỏ dở:

- Anh kể như trúng số lô đặc biệt cặp hai mươi nếu... được nhờ Phúc yêu.

Nghe nở từng khúc ruột, Chỉnh ậm ừ:

- Thiệt... không?

- Hẳn đẹp và hiền hơn cả những nàng tiên trong cổ tích.

- Ai chớ thằng này hồng thích đi trực thăng giấy đâu nghen.

- Bộ anh còn nghi ngờ, đứng núi này còn lác mắt trông sang núi nọ sao?

- Biết đâu chừng - Chỉnh ra vẻ lừng khừng. Diễm nhả từng tiếng ngọt bùi:

- Vừa rồi hai người “đóng phim” ở chùa Mã Tộc nghe trữ tình lắm hả?
 - Sao Diễm biết?
 - Chỉ nghe loáng thoáng, nhỏ Phúc thường giấu chuyện riêng kỹ hơn nhà giàu giàu vàng, còn anh chắc không đến nỗi keo kiệt?
- Nhớ cuộc gặp không hẹn ở Sóc Trăng gã trai thoáng bồi rồi, tên tò, tưởng chừng cả sư đoàn kiến bò nhột nhật khắp người, vờ phớt tỉnh:
- Thì tụi này cũng bình thường như bao cặp khác thôi, có gì lạ lùng đâu!
 - Bình thường, khổ nổi là từ nhỏ tới giờ Diễm chưa hề có bạn trai làm sao biết? - Cô gái xoe tròn mắt nom ngây thơ hơn nai - Khi yêu người ta ra sao hả anh Chinh?
 - Giả bộ hoài, nếu chưa yêu cứ tìm trong sách báo hay phim ảnh, người ta mô tả hàng khối.
 - Diễm vốn lười coi phim và biếng đọc sách!
 - Dóc!
 - Giả dụ hông lười biếng, đến những đoạn gọi là trữ tình tính cả thẹn buộc Diễm thường nhắm tịt mắt lại hỏi làm sao... thông! - Cô bật tiếng cười cụt, vụt nắm lấy bàn tay Chinh đánh đồng xa cách hồn nhiên - Có phải anh từng nắm tay Phúc vậy hông?
- Ngờ ngàng, Chinh định rút tay lại nhưng rồi cứ để yên. Được nắm tay “người mộng” thế này thì còn gì bằng, nhưng ngay cả trong mộng bàn tay của người dung cũng còn xa vời quá. Chuyện cổ tích biết đến bao giờ mới có thật? Nếu lúc này ông Bụt bỗng hiện ra biến Diễm thành Phúc, Chinh sẽ không ngần ngại ôm hôn tất thảy cột đèn và gốc cây khắp thành phố để lột tả niềm hoan hỉ tột cùng của mình. Bụt chẳng hiện ra, biết rõ vậy gã trai cũng bất giác quay tìm đôi mắt cô gái trong khoảng tranh sáng tranh tối. Đôi mắt thắm đen như hai vệt mực tàu chẳng hề là mắt Phúc, rõ ràng tượng hảo.
- Cầm thấy bàn tay gã trai chột vô hồn hay lạnh buốt sao đó, Diễm buông ra, Chinh máng nó lên tay cầm ghi đông xe đạp cho đỡ trống. Như thể đọc rõ ý nghĩ thâm kín của Chinh, Diễm nói vui:
- Sao khi không đực mặt ra vậy bạn, bộ đang nhớ nàng muốn phát sốt hả? Nào, thử tưởng tượng Diễm là Phúc đi. Hai người dung dăng dung dẻ

kiểu này thường nói chuyện gì? - Nụ cười vô duyên kèm câu hỏi tò mò không có duyên làm Chinh hẫng, nói như rặn:

- Diễm... là Diễm, Phúc... là Phúc, làm sao tưởng tượng nổi người này là kẻ kia được?

- Chậc, thôi dẹp nhỏ Phúc sang một bên đi, ví dụ Diễm và anh chẳng hạn, coi như anh mở “cua” cấp tốc dạy Diễm yêu nháp vậy mà, được không? Anh lẽ là sư phụ của nhóc em, giờ là sư phụ của cô chị nữa cũng đâu có sao!

Không mấy hào hứng với cái cô vừa gọi là “cua” cấp tốc, hoàn toàn mù tịt từ tiền đề này cô nàng còn dẫn dắt mình đến tận đâu tận đâu, Chinh làu bàu trong miệng cầu gì đó không rõ, đoạn bắt đầu trò chơi bằng giọng bắt chước diễn viên kịch nói:

- Hôm rày hồng gặp nhau em nhớ anh nhiều không?

Ngữ điệu âu yếm ngoài sự chờ đợi, Diễm vui vẻ nhập vai:

- Nhiều lắm, thừa vị hoàng đế cuối cùng của em!

- Rồi em làm gì cho đỡ nhớ?

- Em đi quần quanh trong xóm vắng, qua những ngõ hẹp không tên như một lũy khách cô đơn, lang thang ngắm mùa thu lá bay, và mơ đón anh về trên sân ga chỉ có hai người.

- Có gã nào tình nguyện làm cái đuôi hay trồng cây si trên đường em đi không?

- Làm sao khỏi? Hắn tự xưng là Batman, là anh hùng xạ điêu, hết tán tỉnh đến dùng hàng núi quà tặng, hứa hẹn đưa em đến nơi tận cùng trái đất, vào vùng gió xoáy. Một dạ yêu anh nên dễ gì em bị cuốn theo chiều gió? Giả dờ hẹn gặp trên đỉnh gió hú, bên eo biển xanh, nhưng rồi một mình em lặng lẽ tìm về cánh đồng hoang để nhớ anh, nhớ anh và nhớ mỗi anh thôi!

- Tuyệt lắm, con chim tải cục hay hót của anh! Hiểu rồi, vậy là tối ngày sáng đêm em chỉ có mỗi một việc coi phim, hết cuốn này sang cuốn nọ, bất kể phim ta tàu hay tây, còn thời gian đâu để nghĩ về anh, dóc nhá!

- Ui, oan cho em quá, bởi thiếu vòng tay kỷ niệm đêm đêm em thường long lanh lệ thảm, mua lá tương tư về sắc thuốc uống, tiếc nhớ những ngày mùa thu đứng trước cổng trường nghe chuyện tình chim hót, phải chi cứ mãi hồn nhiên...

- Thôi thôi - Gã trai cướp lời - Hết phim đến đọc truyện, còn đâu thì giờ để em học hành các thứ hả?

- Ai biểu anh muốn biết em còn nhớ hay em đã quên làm chi? Đôi khi nhớ chút hương thầm em rút mình lại trong xó tối để ru ta ngậm ngùi, nghe những tàn phai, chưa một lần sang ngang chợt buồn như đang dở, nghĩ mình thà như giọt mưa trôi vào ra biển nhớ còn hơn tiếp tục làm lùi bước mãi những bước chân âm thầm...

- Đủ rồi - Lần nữa, gã trai lại ngắt lời - Hết truyện đến nhạc, nghe riết chắc anh khủng luôn quá! Cắt, “cua” cấp tốc tạm dừng ngang đây, sư phụ xin chào thua cô học trò... lém!

Cả hai cùng cười. Gã trai vụt nghe lạnh ớn, trông trước ngó sau tưởng chừng ở một ngõ khuất đường quanh hay từ một quán tiệm ô cửa nào đó thỉnh linh mọc đôi mắt của Phúc dõi theo. Lời mời ăn uống hình như Diễm để lại trong phòng quên mang theo, Chính vẫn nhớ nhưng không tiện nhắc.

- Có lúc Diễm muốn điên lên với đời sống thừa thãi tiện nghi ở nhà - Ra vẻ nghiêm túc, cô gái thấp giọng tâm sự - muốn bỏ tất cả đi bụi một thời gian xem sao!

- Đừng có mà điên - Chính nhăn mặt - cô sướng quá hóa quờn rồi chắc?

- Anh thấy gia đình Diễm khá giả phải không?

- Phải nói là giàu, đại lý tàu vé số tới bốn năm tỉnh, hai quầy cho thuê băng video, bán băng cassette ai cho phép nghèo?

- Riêng Diễm thì rất nghèo, một bàn tay thân thiết cũng đêch có mà nắm - Giọng thành thật của cô khiến gã trai bối rối - cả môi cả mắt cũng thừa, thấy hông?

Âng lặng một lúc rồi Chính chợt ngó người khi nghe Diễm thở thê:

- Hỏi thiệt ghen, anh đã tỏ tình với nhỏ Phúc chưa?

Quái, con nhỏ thường ngày gặp chỉ phớt lờ, thỉnh thoảng chào nhau cũng hết sức hờ hững, đêm nay sao lại tỏ ra thân mật, lảng lơ và tò mò quá mạng vậy? Chính bực bội buông thông:

- Chưa!

Bỏ phố Hòa Bình quành ra bên Ninh Kiều. Bao nhiêu hàng quán mời đón Diễm vẫn tỉnh khò níu tay Chính vào rẻo công viên hẹp dọc bờ sông,

ngồi xuống ghé đá ngắm những chuyến đò ngang qua lại nối dãy phố sáng choang bên này và khu Xóm Chài lù mù bên kia. Tiếng máy đui tôm âm âm dội đôi bờ. Gió từ mặt sông lộng lên luồn vào tóc vào xống áo mơn man ru ngủ. Chính sự ngủ gật nếu Diễm không vỗ vai đưa thêm sáng kiến mới:

- Giờ qua Xóm Chài chơi có khi hay.
- Bóc đồng vừa thôi cô, qua rồi lúc nào mới về?
- Lát nữa, hoặc không bao giờ cả!

Cô nàng lại bắt đầu nói chuyện trên trời ư? Một anh thợ chụp ảnh rong nhăm tưởng hai đứa là tình nhân đến năn nỉ mời chụp vài kiểu, Chỉnh cả cười, xua tay rồi rít:

- Thôi ông nội, cô em tui vừa ở bệnh viện tâm thần ra ngồi hóng mát tí rồi về, biến đi, lạng quạng nó tịch thu cả máy của ông đó.

Anh thợ lắc đầu lè lưỡi biến nhanh vào đám đông. Vờ như chẳng nghe thấy gì, Diễm tiếp tục nói giọng không buồn không vui:

- Bộ anh chưa qua Xóm Chài lần nào sao?
- Chưa! - Chỉnh nhát gừng.
- Không biết nhỏ Phúc ở bên bên sao?
- Đôi lần chỉ mới theo cô nàng đến bên này thôi.

- Giờ qua cho biết. Nhà hắt nghèo thôi nhưng đẹp tuyệt, từ ngoài vô trong dọc hàng rào trồng đầy hoa mâm xôi vàng rực bốn mùa, chắc anh lại hông biết hoa mâm xôi là hoa gì?

- Cúc, kim cúc!
- Qua hắt chơi nghen!
- Giờ này hông tiện đâu.
- Sao không? Bộ anh hông nhớ hắt sao?
- Có... nhưng...
- Nhưng... con khỉ mốc. Con trai như anh là đồ bỏ, đồ chết nhất!

Sa sầm nét mặt tựa có làn mây bồng ám, vừa nói Diễm vừa bật dậy xăm xăm bước xuống bến đò. Hơi kinh ngạc, Chỉnh vẫn ngồi yên, chọt thêm thuốc, tiếc gói ba số 5 hộp đẹp giờ này hắt vẫn nằm thừa thãi - giống cái má cái môi thừa thãi của cô chủ - trên bàn. Đêm nay quả là Diễm lạ lùng chưa từng thấy. Từ lâu cô nàng từng lạ lùng vậy nhưng mình không hề hay? Có Trời họa may biết con gái lúc nào bình thường lúc nào không! Nghĩ vẫn

vợ, Chinh gác hai chân lên xe đạp ngửa mặt ngắm nền trời cao thăm khám vệt trăng lưỡi liềm mảnh hết ngọn lá lúa, vàng ngon như một miếng bơ.

Chờ hơn một giờ chẳng thấy cô gái quay lại, nửa lo hãi nửa tò mò, Chinh dắt xe xuống đò qua Xóm Chài. Chẳng biết nhà Phúc ở quãng nào, quần quanh thăm hỏi muốn khùng rồi đành quay về, may còn kịp chuyến đò cuối vào lúc gần nửa đêm. Dọc đường về ký túc xá, chạnh nhớ đến lời mời đầu hôm của Diễm, Chinh bèn mua ổ mì thịt gặm cho đỡ... nhớ.

Hôm sau tình cờ gặp nhau ở sân trường Chinh trách, Diễm mồm mím cười phán tỉnh rụi:

- Anh chờ à, sao ngốc vậy? Diễm qua đứng trước cổng nhà Phúc khóc thảm một lát rồi quay về, không vô nhà vì sức nhớ đang chán và ghét hẳn không biết để đâu cho hết.

- Về ngã nào sao hông thấy? - Chinh thở dài.

- Vẫn cái bến đó thôi, ngang qua thấy anh bận ngắm sao tìm tứ thơ không tiện gọi, Diễm kêu xe lôi về, người ta lịch sự vậy còn trách!

Không chỉ Trời mà cả Đất cũng cóc biết con gái lúc nào “tỉnh” lúc nào “say”! Chinh lại thở dài, than thẳm.

Ba

 ao thiệt hồng ngờ có ngày mây thay lòng đổi dạ dễ như thay áo vậy!

- Hồi nào?
- Rõ ràng mây luôn tìm đủ mọi cách xa lánh tao. Bộ tao xấu xa lắm hả? Chơi với mây hồng xứng nữa à?

- Mây cứ tha hồ... tưởng tượng.
- Hôm kia ngại mây tránh mặt tao mới gởi cái áo pull nhờ Chinh đưa giùm, mây cũng đành tâm trả lại, sao vậy?

- Cảm ơn mây thôi, tao không thiếu áo!
- Trước đây đâu có vậy, cái gì mây cũng nhận...
- Đơn giản là tao không muốn lợi dụng bạn bè nữa.
- Lợi dụng? Nói vậy cũng bày đặt nói. Tao thừa mây thiếu, giúp nhau tí chút có đáng nhiều đâu.

- Đáng lắm chứ, mỗi lúc nhận một ít lâu ngày hóa món nợ to.
- Lại nợ với nần. Cặp kẻ riết với thằng Chinh mây ảnh hưởng hẳn đủ thứ.

- Ảnh hưởng gì đâu?
- Trước hết là ngôn ngữ, bóng bẩy nhưng rỗng tuếch.
- Tùy mây thôi.
- Nghĩ cho cùng mây mệt hẳn chỗ nào?
- Mệt hồi nào?
- Có lúc hẳn tán tỉnh cả tao, trăng tráo hết biết.
- Con trai mà, đùa nào hồng vậy. Bộ mây không thích được bọn nó tán sao?

- Không thích, bởi tao...
- Là khúc cây hả?
- Tao lờ... kết mây.

- Nhưng rất tiếc tao đâu phải con trai.
- Hề gặp là giở giọng đâm hơi suốt, tức chết được. Nào, ngoéo tay xí xóa đi, coi như tao hiểu lầm, lỗi ở tao cả thôi. Chiều nay đi coi phim nhá? Tây Đô vừa đổi một phim Mỹ rất khá.
- Không tiện đâu.
- Ngại lợi dụng tao như mây từng tưởng tượng thì mây mua vé.
- Tao bận học thi.
- Làm như chỉ có mỗi mình mây là chăm học, đồ giả đạo đức, đồ làm bộ.
- Nghĩ sao thì tùy mây.
- Tùy... con khi khô. Nói thiệt, hổng biết có phải bị trời hành hay không tao nhớ mây da diết Phúc à! Đi coi phim nghen, bắt tao năn nỉ tới bao giờ nữa cung?
- Khỏi năn nỉ, tao hổng đi đâu.
- Đồ... tàn nhẫn.
- Giờ đến lượt tao năn nỉ mây được hôn?
- Nói đi, đồ bạc tình bạc nghĩa?
- Tao van mây từ nay bỏ cái tật đứng lóng ngóng trước cửa lớp chờ tao đi.
- Quyền tự do tuyệt đối của tao, ai cấm được?
- Bọn nó dị nghị kỳ lắm.
- Dị nghị! Mây lại bóng bẩy và rộng tuếch, bạn gái chờ nhau chớ có phải bồ bịch trai gái gì đâu? Bọn lớp mây toàn đồ giẻ rách tao hổng thèm để mắt tới thì mắc chi phải nghe chúng dị nghị với dị nghị?
- Nhưng tao hổng thích vậy, mây hứa đi.
- Ồ, thì hứa, từ nay tao chỉ chờ mây trước cổng, có kệt gì hông?
- Kệt chớ!
- Chính chớ gì?
- ...!
- Sao? Đúng không?
- Nửa đúng nửa không.
- Lại ỡm ờ. Cổng trường đâu phải chỉ dành riêng cho hần?

- Tao rất ngại. Tao là cái thá gì, hồng phải ông hoàng bà chúa mà lúc nào cũng có tới hai kẻ đón đưa. Tao chỉ thích đi một mình. Lại nữa, từ nay đừng có viết thơ, gần xích chó có xa xôi gì mà cứ thơ qua thơ lại phiền phức quá.

- Rõ rồi, mây đã bị Chinh chà bừa rồi, giờ hẳn là ông trời còn tao chỉ là cọng cỏ.

- Tùy mây.

- Lại tùy... Tùy con khi gió. Nghĩ cũng lạ thiệt, lúc này hể ra đường tao kiếm đồ mất hồng ra một đứa tạm gọi là bạn, chung quanh toàn kẻ thù. Con Liên có giống con giáp nào đâu hể gặp cũng bày đặt mặt sung mây sĩa?

- Mây đi tìm mà hỏi hẳn í.

- Đồ cỏ rác cũng phách lối. Ủa, suýt quên! Nghe vừa rồi má bệnh tao có mua ít thuốc bổ biểu bà, mây mang về giùm, mai một tao sẽ sang thăm.

- Thôi đi, sao mây ưa bày vẽ quá hà, bà chỉ cảm xoàng thôi mà.

- Cảm lấy, mây muốn từ tao cứ từ nhưng đừng có nhẫn tâm chối từ chút lòng thành của tao dành cho bà già...

Phúc lăn qua trở lại rồi mở mắt trâng trối nhìn đỉnh mùng nặng trĩu bóng đêm, đưa hai tay ép chặt màng tang khế lắc đầu, lắc đầu mong giữ bỏ những mẩu hồi ức vụn của cuộc gặp không mấy vui với Diễm. Cuộc gặp sau giờ tan học buổi chiều dùng dằng từ cổng trường đến quán kem trên đường Xô Viết Nghệ Tĩnh ra tận bến đò Ninh Kiều, về tới nhà Phúc cảm thấy mệt như vừa qua một cuộc thi chạy việt dã.

Đêm sắp tàn. Từ ngoài vòm sông tiếng máy của ghe thương hồ, tàu đò ngược xuôi vọng vào nghe giục giã. Ngoảnh sang thấy bà mẹ vẫn ngon giấc, cô rón rén vén mùng bước xuống giường. Chiếc đồng hồ nhỏ để trên tủ thờ bảo rằng chừng nửa tiếng nữa cả nhà mới thức dậy chuyển hàng qua sông.

Đánh răng rửa mặt xong Phúc bật ngọn đèn nhỏ trên bàn học ôn bài. Những dòng chữ quen thuộc diễu hành qua hai ngõ mắt rồi hình như chẳng chịu ở yên trong trí cứ trơn tuột chẳng biết đi đàng nào. Câu chuyện vặt với Diễm cơ hồ vẫn còn phục ở xó xỉnh nào đó cứ chực ngo ngoe vục dậy, cô bực bội mím môi gấp vở lại, ngăn người mất một lúc đoạn ra nhà sau múc nước từ bể chứa vào xô xách tưới mấy gốc cam lão ngoài rẻo vườn hẹp và

vật hoa mâm xôi nổi dài vây kín ba phía hàng rào. Thứ hoa người cha đã mang về từ quê nội Vĩnh Long năm cô mới lên mười, ban đầu chỉ vài cọng, nay mọc lan thành luống thành vồng, nay như là kỷ niệm ông để lại. Có lúc lên con ghen uất người mẹ đã lấy cuộc phá tanh bành nhưng rồi cái giống kim cúc “dễ nuôi” hết cỏ dại ấy lại mọc tràn, bốn mùa đơm hoa chỉ chít vàng rực như thềm bảo với bà rằng, ông bạc tình kẻ ông, riêng hoa vẫn chung tình!

Sương nhè nhẹ như cơ hồ không hề có sương. Gió rì rào. Ánh trăng non nhạt nhòa bóng cây hình lá. Cô gái bước quần quanh dịu ảo tựa bóng ma, một lúc nào đó cô chợt dừng sững bên hàng rào, chôn chân bên đám hoa, ngửa mặt ngắm ngôi sao mai xa tít nhạt dần phía ngoài sông, đăm đăm rồi chẳng biết ngẫm ngợi gì mà không dung cảm thấy muốn khóc. Phúc xách xô chạy vụt vào nhà, những mảnh trăng mượt mà cuối đêm bay phấp phới rồi vội đuổi theo. Gà gáy vang rân khắp xóm.

*

Tháo dây, dỡ bao giá buộc ở yên sau xe đạp - không nặng lắm nhưng công kênh - đặt nhẹ xuống sạp hàng rau quả của bà Năm, khẽ gật đầu chào bà bạn hàng phúc hậu đoạn Phúc dắt xe len qua lối đi hẹp ra khỏi chợ Tham Tướng.

Giá nẩy mầm từ những hạt đậu xanh mỡ màng bao năm nay là “vàng” cứu nguy cho gia đình Phúc từ ngày người cha đi biệt, quên về.

Người đàn ông bạc lòng đã quên khúc sông, bến đò, mái nhà thân thuộc, cắm chân ở cái bên xa lạ nào đó tận Long An vầy vui với duyên mới, với cảnh đời khác. Thoạt tiên mỗi năm còn về đôi lần, nay thì như con cá lội biệt tăm.

Sự chật vật chực chờ sẵn ngoài ngõ, hạnh phúc vừa đổ vỡ, nó nhảy xổ vào nhà thờ chung bầu không khí lạnh lẽo với những kẻ mất cha mất chồng ngay. Vốn là tài xế xe bồn xăng dầu, người cha đầu có ăn chơi phung phí đầu đó dọc đường dọc sá thì tuần tuần tháng tháng cũng mang về một khoản chu cấp nhất định cho gia đình, cái khạp không đến nổi lưng gạo, và mọi thứ chi tiêu vật vãnh khác chẳng đáng bận tâm. Dòng xăng dầu bỗng đổi luồng chảy sang ngõ khác, đồng lương đi dạy của người mẹ trước đó chỉ đủ cho bọn trẻ ăn quà sáng một cách đạm bạc giờ thành món thu nhập chính,

thành cây sậy còm cõi chống đỡ mái nhà người phụ nữ cô thân. Là giáo viên toán lý cấp ba đầu rất yêu nghề, bà đành bỏ việc.

Xoay sang nghề mới, thương bọn trẻ phải thức khuya dậy sớm tiếp mình, đôi khi người mẹ cố vượt thẳng tiếng thở dài thành lời an ủi rằng, ngày nào dân Nam bộ chê giá sống hay chỉ thích giá của Hồng Kông, Thái Lan - lạy Trời, biết đâu người ta lại cần có nhập cả món hàng này, thì nhà mình mới chết đói, mới xoay nghề khác còn bây giờ cứ sống nhàn thôi, gắng lên, sách vở quần áo tụi bây từ giá mọc ra cả đó. Rằng, ba tụi bây phụ tình bạc nghĩa thầy kệ ông, tao còn bốn đứa con kể như có tới bốn cái gia tài, giàu chớ nghèo hời nào? Đại khái thế, mỗi lần nghe bà vừa cười vừa bảo những câu tương tự vậy đứa con lớn nhất nhà là Phúc thường nao lòng quay đi giấu nước mắt.

Mỗi tinh sương giá xuống dò ngang lên chợ Cần Thơ tập nập ven sông, người mẹ ngồi bán tại chỗ, trừ nhỏ Út, Phúc và hai đứa em trai trước khi đến trường chở hàng đi phân phối cho các bạn hàng quen ở các chợ.

Sáng nay nghỉ học, từ chợ Tham Tướng ra Phúc mua gói xôi vào công viên Đồ Chiểu lặng lẽ ngồi nhấm nháp bữa điểm tâm đạm bạc, chờ thư viện mở cửa để vào ngồi nơi cô vẫn quen ngồi học bài, làm bài hoặc đọc sách.

Nắm chắc giờ giấc của người dung nhưng làm như tình cờ - Phúc ăn chưa hết gói xôi - Chỉnh đạp xe ngang qua với mặt ngược cao mắt trông thẳng, giả vờ vượt quá một quãng ngắn mới ngoảnh mặt vào công viên kêu lên:

- Í, Phúc ngồi chờ ai vậy?

Khỏi chờ chào hỏi hay mời, gã trai quành xe lui đùn dựa vào gốc sao mon men đến ghé ngồi xuống ghé đá giữ khoảng cách chừng mười cái gang tay. Giờ giấc này chả có gì đáng bận tâm hơn việc ăn và lắng nghe họ hàng nhà chim ríu ran trên ngọn cao, hẳn nghĩ thế nên cô gái điềm nhiên hoàn tất bữa điểm tâm khô của mình một cách tỉnh khô, chẳng thèm ngó gã trai dù chỉ là một phần mười khóe mắt.

- Tối thứ hai tuần rồi Diễm sang nhà kiếm Phúc, hẳn vẽ vời rằng thì là âm thầm đứng khóc một trận mùi mẫn trước ngõ hồng vô bởi hai đứa đang ngăn cách bởi cục giận to đại chẳng gì đó, đúng hông? Anh lơ đại sang ngang theo, về dành ngậm cục ức tới bữa nay chỉ mới tan có một nửa!

Phúc làm thỉnh. Chỉnh tiếp:

- Sáng nay hình như Phúc nghỉ học, có gan đi Bình Thủy chơi không?
Trên trên có một vườn lan đẹp hết ý.

Thả miếng lá chuối còn dính vài hạt xôi xuống cỏ, nghe má bên trái nóng ran vì bị cái nhìn của Chỉnh chăm chú, Phúc cười nụ nhỏ cho đỡ... nóng. Thấy dấu hiệu tốt lành, Chỉnh ho khan:

- Xôi trám kín miệng Phúc rồi hả?

- Sao anh biết hần kiếm Phúc?

Cả thế giới đang im lặng rồi cả thế giới vụt thỏ thẻ nghe rất êm tai và êm tim. Ngõ sẽ tĩnh khau tới trưa, nghe nàng bỗng cất tiếng chàng liền cảm thấy khỏe khoắn hết vừa được uống một liều thuốc đại bổ, bèn “thật thà tương đối” thao thao thủ thi kể lại cuộc đi dạo “vô tiền khoáng hậu” đêm hôm ấy, lược bỏ bớt những câu thoại tình tứ và giấu nhẹm tiểu tiết cô chủ nhà tiếp “ông thầy” kèm trẻ tại phòng riêng mà chỉ khoác có mỗi chiếc áo ngủ phong phanh. Nghe xong, Phúc cười nửa nụ:

- À, vậy thì hiểu rồi, hần ghen đó thôi, anh đang buồn ngủ giờ vớ phải chiếu manh còn giả bộ - Phúc đưa tay đón chiếc lá rụng nhưng bắt hụt. Chỉnh ngơ ngác:

- Làm gì thêm chuyện ngủ nghê nữa hả... Trời?

- Đang quỳnh quáng xác bác xang bang đi kiếm bò, được hiền tẩu của đệ tử mình m...ế...n hồng vớ phải chiếu manh là gì? Ông cha mình từng phán lửa gần rơm lâu ngày cũng bén quả không ngoa!

Giọng ghen tuông pha châm biếm của nàng nghe âu yếm muốn... xiu. Chàng cường điệu tiếng thở dài rõ to và đường đột tự cho phép rút ngắn khoảng cách giữa hai đứa vài ba cái gang tay:

- Xin thề có mặt trời trên đầu là, Diễm nghĩ về anh thế nào hồng biết, còn anh đối với hần ta bao giờ cũng rất trong sáng.

- Trong sáng cỡ nào lận, giống đêm ba mươi hôn?

- À thì... - Chỉnh bối rối, nóng nảy bút sơi lông mũi bung bay lên không - Nếu Phúc nhứt định hiểu lầm cũng dễ thôi, anh sẽ nghỉ dạy kèm ở nhà Diễm.

- Rồi đỏi làm sao?

- Đỏi chết bỏ, miễn là Phúc hiểu anh.

- Buổi sáng vô xị nào chưa mà bốc đàn trời vậy? Nhịn đói để anh rửa Phúc à, hay bắt Phúc phải bù lương? Nếu trong sáng anh đã không dung dăng dung dẻ đi chơi với hân.

- Nói chung vì... anh ham ăn ham uống!

Cổ nhin cười, Phúc mát mẻ:

- Tội nghiệp thiệt, bị người ta dụ khị y như con nít, có ông táo trong bếp họa may tin anh.

- Anh hứa từ rày về sau... - Chỉnh gãi gãi tai làm bộ tên tò nom giống con khỉ hơn là đứa trẻ lên ba. Phúc bật tiếng cười khô không khóc:

- Thì ra sáng nay anh kiếm Phúc để khoe cái đêm hôm ấy. Biệt tài ghép tựa phim tựa sách tựa nhạc hân học lóm của mấy ông tấu hài sân khấu nhưng coi bộ tài hoa hơn mấy ông nhiều, anh nghe rồi lú hồn ngẩn vía cũng phải thôi. Chà, còn thêm tiết mục cùng nàng ngồi ngắm trăng non thơ mộng trên bến đò nữa chớ. Nói thiệt, có tu tới chín kiếp Phúc cũng hông được ai cho một đêm đẹp dữ thần vậy đâu. Xong chưa, còn gì khoe thêm nữa đi, loại chuyện này Phúc nghe hoài không biết chán thừa anh Chỉnh hơi kính mến!

Tuyệt chiêu, ác liệt hay phũ phàng? Mỗi tiếng cô nàng ném ra không khác một nhát chém... treo ngành. Miệng lưỡi sắc sảo thường ngày của Chỉnh bữa nay có vẻ bị cùn lụt sao đó đành im thít?

Năng non mới lên tươi mơn. Phố xá chưa đông. Gió sớm mai làm rụng nốt bầy lá đêm qua còn níu nuôi cây cành. “Mặc niệm” cái đêm hôm ấy đúng một phút, đoạn sức nhớ, Chỉnh mở cuốn tập nãy giờ vo tròn cầm trên tay lấy ra chiếc phong bì màu trắng nửa trang trọng nửa hồi hộp đưa Phúc. Cô dướn cao đôi mày nguyệt khuyết:

- Gì vậy.

- Tục gọi là phong thư hay cái bì thư - Chỉnh mủm mủm cười, nói tung tung - bộ Phúc chưa từng thấy bao giờ hả?

- Có ai gửi cho đâu mà biểu thấy! - Phúc hạ thấp mày thả băng quơ nửa cái lờm, chưa chi gã trai nghe khờ đại một phần tư hồn, nuốt nước bọt ba lần mới nói:

- Mở ngay đi kéo nguội, thư không niêm.

- Phải đọc ngay tức thì hả? - Phúc đồng đánh - Anh viết cái gì trong này? Bùa chú hay cọp pi bức thư tình trong tiểu thuyết nào hà?

- Hồng phải đọc mà... ngấm.

- Ngấm?

- Bởi hồng có gì để đọc.

- Vậy ngấm cái gì? - Phúc búng lúng.

Chỉnh đưng đỉnh:

- Một vật báu!

Tò mò, cô gái mở phong bì lẩn khóe nhìn dụi vào, ngạc nhiên chẳng thấy lá thư nào, vồn vện chỉ có một sợi tóc. Cô “tóm cổ” nó ra khỏi chỗ núp. Sợi tóc dài bắt ánh nắng sớm mai óng ả lay lay trước gió.

- Tóc ai mà trông ghê quá ta! - Phúc dè bủ.

- Của một bà lão. - Chỉnh cười nụ bí hiểm.

- Bà già à? - Phúc nhúu tíit mảy nửa ngờ nửa tin - của bà già sao chưa bạc?

- Vài chục năm nữa mới bạc.

- Nghĩa là bây giờ bà còn trẻ?

- Bằng tuổi Phúc nhưng khó tính, rắn mắt hết một bà cụ.

Xói tia mắt sắc vào mặt Chỉnh bởi đỉnh ninh anh chàng đang rắp tâm giờ trò tinh quái gì đó để trả đòn vụ bị “quê”, bị “Á khẩu” lúc nãy, Phúc bắt nọn:

- Anh không tính bảo bà già đó là Phúc chứ?

- Ồ không - Chỉnh nháy mắt rất trai lơ - tóc của một ni cô!

- Xạo, ni cô làm gì có tóc?

- Ni cô Thích Nữ Đăng Phúc! - Chỉnh cười, nụ cười vô duyên có lẽ lâu nay anh chàng giấu kỹ nay sơ ý để lộ nên Phúc mới được thấy.

- Cũng được thôi - Ưc cãnh hông, ức muốn ná thờ, cô đổi giọng lạnh lùng - giờ vớ được “chiều manh” anh chê Phúc là bà lão hay ni cô gì gì cũng được tuốt, nhưng cái “của nợ” này mà bảo là của Phúc thì dóc quá xá có.

- Thiệt mà, hồng tin sao?

Chắc mười mười Chỉnh bày trò để trêu chọc, cô gái giả bộ đưa sợi tóc lên cao chú mục ngắm soi rồi buông tay chu miệng thổi nó bay xuống cỏ, chỉ

chiết:

- Trên sợi tóc rõ ràng hồng thấy chữ ký của Phúc, giả dụ nó là của Phúc đi nữa thì anh mang đến để làm gì? Lãng mạn rôm, vớ vẩn!

Trên tóc mà đòi có chữ ký? Ngoa ngôn lộng ngữ đến vậy là cùng. Lóng rày cô nàng học ở đâu ra lối nói bay bướm, ngoắt ngoéo ấy vậy? Chậc, có Trời họa may biết con gái... Âu yếm nhủ thầm, gã trai cúi nhặt sợi tóc ra về nâng niu rất mực cho vào phong bì, ép vào cuốn tập, làu bàu:

- Hết biết! Sao có người dám từ bỏ mình ghê đến vậy hồng biết. Cái răng cái tóc là gốc con người, Phúc nữ ruồng phui nó sao?

- Anh sắp giảng thuyết à? - Phúc long mắt - dân khoa Văn hình như miệng mồm anh nào cũng trơn hơn mỡ! - buột thốt rồi chợt hồi vì giọng mình nghe hơi đánh đá, Phúc dịu giọng - cứ cho nó là của Phúc đi, vậy anh đã đánh cắp hay nhặt được từ lúc nào nay mang trả người ta?

- Đánh cắp hôm chở Phúc ra bến xe Sóc Trăng? - Chính nửa đùa nửa thật. Phúc lắc đầu:

- Chuyện không tưởng, rất tiếc hôm đó Phúc ngồi ở yên sau.

- Sáng nay anh lên vô nhà nhặt được nó trên gối!

- Xạo!

- Nó là sợi tơ hồng đêm qua ông Tư bà Nguyệt thả từ mặt trăng xuống với lệnh truyền anh phải đi tìm Phúc, Trần Thị Đăng Phúc!

- Huyền thoại dỏm! - Phúc cười nhạt. Chính cả cười rồi thôi cười nghiêm giọng:

- Nhớ kỹ coi, Phúc có từng bứt tóc tặng ai làm kỷ niệm rồi quên bém đi không?

Ngữ điệu chẳng đùa, vẻ mặt đăm chiêu bất chợt của Chính nom vừa nghiêm trọng vừa buồn cười. Phúc phì cười:

- Sáng nay chắc anh xuất hành gặp giờ xấu nên tâm thần không được ổn. Nhớ kỹ coi, anh có từng được ai tặng thêm óc tưởng tượng không mà tưởng tượng “nghe” vậy?

Đôi mắt rậm lông nheo đen rung rúc lại khẽ lờm khiến gã trai nghe chông chênh cả lòng, Á khẩu lần thứ hai. Nắng lên cao hơn, phố phường bắt đầu ồn ào. Một gia đình lang thang bụi đời gồm anh chồng chị vợ và đứa con trai nhỏ thức dậy khua lon múa muống lạnh canh sau gốc sao. Phía trái,

anh thợ hớt tóc xách hòm đồ nghề đến bày dưới tán cây bên lề đường. Phía phải, chị bán thuốc lá kèm vé số ôm đồ lề băng ngang công viên đến chiếm lĩnh vị trí thường ngày. Tiệm cho thuê băng video, thu băng nhạc bên kia đường bắt đầu phát nhạc chiêu khách ồn ã... Cô gái đảo mắt về phía thư viện cách đó chừng hơn trăm thước hẳn giờ này đã mở cửa, chậm rãi lật tay nhìn đồng hồ, thông thả đứng lên mỉm mỉm cười:

- Lại thêm một kỷ niệm, đã mất công sưu tầm đồ cổ thì nhớ cất kỹ, để dành làm của riêng nghe anh Chinh!

Gác ngang cặp sách trên ghi đông, cô dắt xe đi như lượn ra khỏi công viên, gã trai ngồi ngây như phỗng mân mê cuốn tập trên tay bực bội rửa thầm, chưa chi mầy đã mừng tượng đủ thứ hảo, lão toét, lẽ nào nường Diễm xí gạt mình?!

Tối qua Chinh tới, định đi thẳng lên gác đến phòng học của nhỏ em như thường lệ, cô chị đang ngồi đọc tiểu thuyết trên salon phòng khách duyên dáng khoát tay, nhoẻn miệng cười nụ đẹp mê đẹp ảo ngẩn “ông thầy” kèm trẻ lại:

- Xin lỗi hồng báo anh biết trước để cho thằng nhóc nghỉ bữa nay, cả nhà đi ăn đám tân gia bên bác Ba khoảng chín, mười giờ mới về.

- Tân gia gì mà ăn kỹ vậy, bộ nhiều món lắm hả?

- Thêm món quay phim video gửi ra nước ngoài mà.

- À ra vậy! Sao Diễm không đi?

- Hồng thích! - Cô gái nhún vai điệu dàng - vả lại, Diễm phải ở nhà chờ anh tới để...

- Làm gì, bộ có chuyện gì sao?

- Để xin lỗi cái vụ nho nhỏ sơ sót hôm trước.

- Vụ gì cà? Chinh làm bộ ngoạ đầu nhú trán nhưng không thể nhớ nổi, ra vẻ miễn cưỡng ngồi xuống ghế.

Cô gái vào nhà trong mau mắn mang ra chiếc khay gồm đĩa bánh bông lan, hai lon Cocacola ướp lạnh và gói thuốc ba số 5 hộp đẹp để lên bàn, vừa khui thức uống vừa thở thê:

- Nhớ hông, đêm đó Diễm tính mời anh ăn uống cái gì cho vui, mãi tán nhảm rồi quên bég, bữa nay xin chuộc lỗi?

- Đấng trí đang là căn bệnh thời đại mà! - Chỉnh nói xuê xoa, cười xuê xòa và chẳng chút khách khí, ăn bánh uống nước ngon lành. Bữa nay Diễm không phong phanh áo ngủ mà diện bộ kimono màu xanh yamaha may cắt tuyệt khéo, nhưng nom cô nàng vẫn không yếu điệu thực nữ chút nào. Nhắm nháp miếng Coca theo kiểu mèo liếm nước, Diễm gọi chuyện:

- Hồng có thằng nhóc, ông thầy dạy tiếp “cua” cấp tốc ghen.

Ngại cô nàng sẽ tung ra vài chục, thậm chí vài trăm cái tựa phim; sách và nhạc nữa nghe chắc không điên cũng tàng tàng, Chỉnh xua tay, lắc đầu:

- Thôi, xin chào thua, sư phụ xin bái đệ tử!

- Chỉnh này, anh có coi Diễm là bạn không? - Cô gái đan hai tay chống cằm, mắt ngược lên chiếc quạt đang quay chậm chậm trên trần nom xa vắng, đột ngột đổi hướng câu chuyện: - Diễm đang cô đơn khủng khiếp, cần bạn kinh khủng. Sao? Chàng và nàng vẫn gặp nhau thường chứ?

- Thường sao được! - Chỉnh rửa thềm sao hể gặp là hấn ta nhắc đến Phúc vậy? Rồi nhún nhường phẩy tay - Cô nàng đã là gì đối với anh đâu?

Diễm đốt hai điếu thuốc, một cho Chỉnh và một cho mình, đoạn dựa ngửa người ra lưng ghế lim dim mắt nhả khói:

- Đối với Diễm thì coi như hết, con nhỏ... bạc tình quá!

- Bạc tình? Gì mà ghê vậy? Bộ hai người giận nhau dữ dội lắm sao?

- Thừa biết còn vờ với vĩnh - Diễm bĩu môi - mấy hôm nay Diễm luôn mất ngủ, luôn tự hỏi hồng biết có nên nghỉ chơi hấn vĩnh viễn không.

Thoáng mây mù ám trên gương mặt nhờn phấn lấm tấm mụn trứng cá nom ử ử xấu xí hệt cái mặt nạ vẽ vụng. Trước mắt gã trai lúc này cơ hồ không phải cô sinh viên năm thứ ba khoa ngoại ngữ quen thuộc mà là một cô gái xa lạ mệt mỏi có thể bắt gặp trước bất cứ nhà hàng hay khách sạn nào. Cố giữ bỏ cái nhìn khập khiễng, lạ lùng ấy đi, Chỉnh lãng mắt lên bức tranh sơn mài vẽ cảnh đồng quê treo trên tường, bắt chước giọng nhà báo phỏng vấn:

- Nếu hồng có gì bí mật, Diễm có thể cho biết nguyên do nào đã khiến cô muốn từ Phúc không? Dù học khác khoa nhưng lâu nay hai người nức tiếng là thân nhau mà.

- Không, có gì đâu - Cô gái chun mũi, nhún vai điệu dàng - Bạn bè lúc cảm thấy hợp thì chơi với nhau, không thích hợp nữa thì “bái bai” vậy thôi!

- Không thích hợp ở khoản nào?

E gã trai không chỉ tò mò mà muốn dón mình vào tận chân tường, Diễm cố nén sự bức bối gắt gỏng:

- Đủ thứ.

Chút trớ trêu trong giọng gắt gỏng của Diễm làm Chinh hoài nghi. Ôi, hơi đâu thắc mắc chuyện các cô nàng. Mười cô hết chín tâm tính thay đổi bất thường còn hơn mưa nắng. Sự bất thường có lần thằng Mẫn đã từng nếm, kêu lên một cách thi vị là “sự chập mạch đáng yêu của giới tính nữ”, cái thằng đang điểm đó thỉnh thoảng cũng văng được đôi câu triết ra trò, triết vung vít ấy chứ! Nhủ thầm, Chinh ăn nốt phần bánh còn lại cách ngon lành.

- Bọn này thân nhau đến mức tiếng à, anh có cường điệu lắm không?

- Ờ thì... - Chinh lúng túng, miếng bánh nuốt chưa trôi chột tắc trong họng. Diễm cười khẩy:

- Uống nước đi, bánh làm anh nghẹn hả? Sao, thế nào, nói đi!

- Có đũa xấu miệng bảo hai cô phải lòng nhau, anh biết chắc hông phải vậy nên đánh chính muốn gãy cả lưỡi, dù lắm khi thấy Diễm và Phúc đeo nhau y hệt với bóng anh cũng muốn phát ghen!

Ngờ ngàng? Gai sượng hay xấu hổ? Khó thể đoán được thứ cảm xúc nào trên gương mặt trơ lì của cô gái. Diễm lờm:

- Thiệt chứ?

- Mỗi năm anh nói láo chừng vài lần, nhưng không phải vào lúc này.

Cả hai cùng cười. Chinh cười thoải mái, Diễm cười gằn:

- Hẳn cả con Liên cũng nghĩ vậy?

- Không rõ!

- Vậy anh yêu Phúc tới cỡ nào?

- Cỗ nhảy vô lửa anh sẵn sàng nhảy theo! - Chinh bông phèng.

Diễm chậm rãi buông từng tiếng:

- Diễm không được vậy, nhưng nói chung là Diễm rất quý Phúc. Bây giờ thì hết thiệt rồi. Cái thời chia nhau từng món tiền tiêu vặt, từng cái áo chiếc quần, từng thứ đồ dùng vật vãnh qua rồi, vĩnh viễn qua. Hết, chấm dứt.

Dưới ánh đèn lạnh, sau giọng tâm sự náo nùng, cô gái bỗng già sọm cả trăm tuổi, khuôn ngực lép phập phồng như thể rắng ức chế cơn sóng qui tha ma bắt nào cứ chực lôi cô bật dậy. Và Diễm đứng dậy thật, lẳng lặng quay vào trong một lát rồi mang ra một chiếc hộp sơn mài đen bóng cẩn xà cừ đặt trước mặt gã trai, chậm rãi mở nắp, nói không buồn không vui, giọng gần như không âm sắc:

- Hồng quý hân chắc Diễm hồng giữ nhiều kỷ vật của hân như vậy đây, anh xem!

Vừa nói Diễm vừa cầm lên tay các thứ lấy từ hộp ra trước đôi mắt tròn xoe nửa tò mò nửa bửng lửng của Chinh: chừng mười sợi tóc rời, xấp thư viết bằng mực tím, vài cái kẹp tóc... và, Chinh cơ hồ không tin vào mắt mình khi thấy cả vài thứ đồ lót phụ nữ. Nín thở mất mười giây, gã trai thần thờ bảo:

- Có thiệt là đồ của Phúc cả không, hay cô định bày trò ảo thuật gì đây?

- Nếu thích Diễm sẽ tặng anh một hai món làm kỷ niệm.

- Thôi đi - Chinh buột miệng - chuyện của các cô họa có Trời hiểu nổi, xin cho anh hai chữ bình an.

Lớp phấn trên da mặt như thể trôi tuột hay bốc hơi bay hết để lộ những mụn trứng cá đỏ ửng lên một cách bất tri, khác thường, ngoài dự tưởng của gã trai, cô gái mím chặt môi bốc các thứ ra khỏi hộp, thấy xuống sàn nhà bật quẹt châm đốt, bàn tay cầm quẹt hơi run làm ngọn lửa bé xiu lầy bầy theo. Lửa vừa leo lét cháy, Chinh giật nảy như chính mình bị đốt dợm đưa chân dập tắt, Diễm long mắt, khoát tay:

- Ngồi yên nào, anh vừa bảo không dính tới chuyện riêng của bọn này mà!

- Nhưng ít ra... - Chinh nhanh tay quơ lấy một sợi tóc sắp bị lửa tấp tới...

Chuyện có thật, bây giờ nhớ lại cứ ngỡ nó chưa từng xảy ra, nói theo kiểu của Phúc thì là, sản phẩm của sự tưởng tượng! Phải chi cô nàng đừng nóng nảy bỏ đi mình đã hỏi cho ra lẽ. Đúng là không chỉ Trời mà cả Đất cũng cóc biết con gái lúc nào bình thường và lúc nào không! Chinh rời ghế đá, phóc lên xe đạp ra khỏi công viên. Không phải đi tìm Phúc mà tìm Liên.

Bốn

Ngay nắng lớn. hai chiếc xe buýt tắt máy dừng lại bên lề đường, cạnh dãy hàng quán lác đác khách dựa bờ sông. Các cậu mau mắn rời chỗ ngồi chuyển gạo củi cá khô nước mắm... trên mui xuống. Các cô đứng đĩnh hơn, lo quán xuyến những túi xách hành lý, các thứ linh tinh khác.

Xe nổ máy quay về đường cũ để lại lũ học trò chộn rộn đứng ngồi bên vệ cỏ, vài cậu tản vào quán uống cà phê, nước mía, đôi cô xuống bến rửa mặt mũi tay chân, khoát nước trâu, đánh thức anh công nhân ngồi dựa máy Kôle trên vỏ lãi mũ sụp xuống ngang mày ngủ gà gật. Không một chút gió, cái nóng bám riết từng người với cảm tưởng chuyển đi vừa vượt qua hai trăm chữ chẳng phải chỉ hơn hai chục cây số nổi khoảng cách từ thành phố Cần Thơ đến thị trấn Ô Môn.

Rời nông trại ra đường ngồi chờ từ xế trưa, anh quản lý đốt cháy thời gian bằng cách vào quán lai rai vài xì với ông chủ quán cây tơ và anh thợ hớt tóc quen, giờ nốc cạn ly rượu đứng lên đảo mắt tìm người hướng dẫn đoàn - một cán bộ phòng đào tạo - trao đổi chớp nhoáng đôi câu đoạn ra đứng dưới tán còng râm bóng khế vuốt vuốt vạt áo công nhân bạc phếch, hất ngược chiếc mũ lưỡi trai ngược nhìn bầu trời chói gắt, vỗ tay dòn ba cái, hắng giọng nói lớn:

- Có mỗi chiếc vỏ lãi, mong quý anh mí quý chị thông cảm, chỉ chờ được cô và thầy chủ nhiệm hai lớp, các bạn nữ cùng lương thực chất đốt, còn các bạn đực rửa cảm phiền theo tui hành quân... bộ. Nào, ba lô lên vai!

Gương mặt đỏ gay, giọng mệnh lệnh bỗ bã pha khề khà, thân hình thẳng đuồn trong tư thế nghiêm rất ra dáng tác phong quân sự của anh làm nổ những tiếng cười trêu chọc. Bọn nam nhón nháo:

- Ê, đứa nào có ba lô thì lên vai đi bộ, hông có cứ ở đây chờ nghen!

- Nàng có ba người anh đi bộ... - Một cậu ngẫu hứng ngâm bài Màu Tím Hoa Sim, nghịch ngợm và cố tình bỏ lửng. Cậu khác phụ họa:

- Đội những đứa em...

- Bài thơ tuyệt cú, cụ Hữu Loan rất đáng kính, đừng có bôi bác cà chớn! - Một cô bất bình phản đối, long mắt đe nạt. Cậu vừa ngâm thơ chữa thẹn bằng một câu còn táo tợn hơn:

- Vô trong trồng còn bảy tám cây số nữa, bắt tội này cuộc bộ còn con gái thì ưu tiên hả ông già... dê?

Vân vân và vân vân. Chừng ngoài ba mươi tuổi, không dung được phong tước hiệu ông già dê, anh quản lý nở nụ cười ngượng nghịu đưa mắt cầu cứu cô và thầy chủ nhiệm. Bọn trẻ “quậy” một hồi cho vui rồi đâu cũng vào đấy. Chiếc vỏ lãi chờ sẵn nổ máy tách bến chở tốp ưu tiên vào nông trại theo đường kinh đào, số còn lại lục tục mang xách qua cầu cây, luồn khuất sau khu xóm nhà ven đê.

Qua hết khu xóm nhà, đồng ruộng bát ngát trải rộng hai bên bờ kinh, thỉnh thoảng mới bắt gặp chút bóng mát hiếm hoi dưới những hàng so đũa hay chuối trồng tản mạn quanh những nếp nhà lá mọc lẻ, dọc đôi bờ lác đác bông điên điển nở vàng điểm chút màu sắc tươi vui cho dải đồng mông quạnh. Khung cảnh chẳng mấy xa lạ bởi mỗi năm các cô cậu đều gặp lại dòng kinh này một lần trong những ngày lao động nghĩa vụ. Đào đất đắp đê bao, đào ao nuôi cá, cấy gặt, làm cỏ lúa hoặc những tạp vụ khác tùy theo mùa, tùy theo yêu cầu của ban quản đốc trại, mỗi đợt chừng một tuần, dài ngắn phụ thuộc vào thời gian hoàn tất công việc khoán sớm hay muộn.

Lúc khởi hành hai đứa ngồi hai xe khác nhau, giờ thấy Phúc ngồi tận đằng mũi vỏ lãi, hai ba lần Diễm dớm người định bước đến bên bạn nhưng rồi cố dằn lòng ngồi yên bên mạn trái, chỗ gần cái máy Kôle nổ inh tai. Hơn ba tuần rồi tránh mặt, cuộc chiến tranh lạnh có nguy cơ còn kéo dài. Chuyến lao động này phòng giáo vụ quả là khéo xếp đặt cho lớp hai đứa - Sinh K 10 và Anh văn K 9 - đi chung. Tới nông trại còn khối thời gian để gặp nhau, để làm lành hay sẽ nổ chiến tranh nóng? Nhủ thầm thế, Diễm vẫn cảm thấy sốt ruột da diết, bất chấp những ánh mắt tò mò và không mấy thiện cảm chung quanh cô cứ dăm dăm nhìn bạn cho đôi mắt đói mấy tuần nay trút voi bớt nỗi nhớ quỉ tha ma bắt hình như cả ngày lẫn đêm bám riết, không rời. Thừa biết bạn đang “ăn tươi nuốt sống” mình bằng mắt, Phúc tảng lờ, làm bộ mãi mê đếm xem có bao nhiêu giẻ lục bình long đong xuôi dòng kinh, bao nhiêu

cánh diên diên vàng buông mình xuống mặt nước, chẳng một lần quay lại. Thật ra, cô đang nhìn ngược vào cõi mộng lung, sâu kín lòng mình, với chút buồn pha chút dửng dưng.

Sáng hôm ấy Chính đi tìm Liên, chẳng rõ hai đứa bàn ra tán vào những gì. Chiều hôm sau Phúc đến hội trường con Rùa - tên thường gọi một cách nôm na cái hội trường đồ sộ có vòm mái kiến trúc giống hệt cái mai rùa trong khuôn viên đại học khu 2 - nghe một giáo sư từ Hà Nội vào thuyết trình về đề tài mỹ học, thính giả đông ken khắp các hàng ghế chẳng thấy nhau, mãi đến lúc vẫn Phúc mới gặp Liên giữa lưng chừng cầu thang. Liên rũ bạn quành ngược lên, ra đứng trên hành lang tầng hai vắng vẻ lộng gió. Sau vài câu chào hỏi, vuốt vai nắn lưng thông thường, với “bộ mặt hình sự” y chang hôm thỉnh linh gặp Chính ở chùa Mã Tộc, Liên mở đầu câu chuyện:

- Nghe nói mấy bữa nay mày có lắm chuyện vui?

- Vui à? - Phúc chung hứng, nói giọng pha trò - Tao rất ghét mua vé số nên không hề trúng.

- Đừng có giả lảng. Nhớ thử coi, mày từng bút tóc tặng ai, à mà không chỉ tóc, tặng nhiều thứ khác nữa rồi làm bộ quên hông?

Phúc giật thót, thoáng hoang mang từ tiền đề này con nhỏ tinh quái còn tra vấn mình đến tận đâu, bèn chận hòng:

- Chắc mày đã gặp Chính, nghe anh chàng vẽ vờ chuyện trên mây, bọn khoa Văn đọc sách riết nên dễ khùng lắm lắm!

- Hồng phải chuyện tưởng tượng, theo tao Chính không hề đặt điều. Giả dụ có tưởng tượng hấn cũng hồng siêu đến vậy.

- Giờ mày tin tao hay tin Chính?

- Tao chỉ tin vào sự phán đoán của tao thôi!

- Lại sắp giở giọng đàn chị - Phúc cau mày - Được rồi, vậy Chính đã kể gì với mày?

Chẳng chút ngập ngừng hay đắn đo, bằng giọng lạnh lùng của người ngoài cuộc, đúng hơn là của một quan tòa, Liên chậm rãi mô tả lại màn đốt kỷ vật của Diễm, đoạn nhéo khế tay bạn:

- Giờ thì mày hết chối không hề biết những thứ ba lẳng nhăng đó chứ?

Gió vẫn lộng trên đoạn hành lang trống trải, nắng nhạt dần trên rầy mía xa hút bên kia rào, đôi giọt mồ hôi lặng lẽ rã những tóc mai sợi ngắn sợi dài bò xuống hai bên má Phúc, cô nghe mặt mày nóng bừng cơ hồ sắp phát sốt rồi bỗng lạnh giá tận đầu mỗi ngón chân ngón tay. Nhỏ Diễm biểu diễn cái màn vớ vẩn đó cho Chinh coi để làm gì? Thiệt hồng ngờ con nhỏ rần mắt đến vậy! Phúc lắc đầu:

- Đúng là Chinh không thể tưởng tượng hay vẽ vời ra chuyện... kinh khủng như vậy được...

Thấy bạn ngắc ngứ như thể vừa bị hụt hơi, Liên cứng giọng:

- Rõ cả rồi phải hôn?

- Rõ cái gì?

- Tình bạn giữa mày và Diễm đã vượt quá mức bình thường, thậm chí bất bình thường!

Phúc dọn giọng kinh ngạc không đạt lắm:

- Ô hay, những thứ con Diễm gọi là kỷ vật hấn cất giữ tao đâu có hay.

- Thiệt à? - Đến lượt Liên chung hứng. Phúc gật nhẹ đầu nom chả mấy quả quyết:

- Thiệt!

- Có nghĩa là hấn chỉ yêu... đơn phương như người ta thường nói, còn mày thì không?

- Mày đi hơi xa, làm gì có chuyện yêu với iếc ở đây? Phúc khẽ dậm chân diễn tả sự bức bối không thể nén. Liên cười nhạt:

- Hồng yêu sao thân, sao đeo nhau y hình với bóng?

- Khỏi dựa thân nhau, như tao với mày hồng thân chắc?

- Đang nói chuyện con Diễm, đừng có quơ tao vô, với tao mày chỉ lót phốt, với hấn thì hết mình.

- Lại giở giọng ghen tuông y... con nít.

- Tao không đùa đâu.

- Tao càng hồng thích đùa, mày có vẻ hơi mất bình tĩnh hay trúng gió sao đó - Phúc bối rối chom chớp mắt, đánh trống lảng - Ông cậu chắc đã đi Campuchia và anh Quyền đã nhận được quà. Hôm nào cho tao xin cái địa chỉ để viết thơ tán dóc ảnh đọc đỡ nhớ nhà.

Liên “hứ” nhỏ trong mũi quyết chẳng buông tha:

- Vậy mày có từng viết thơ cho hắn không?
- Sao lại hắn? Anh Quyền í à? Chưa!
- Hắn, con Diễm í! Chính kẻ thấy cả xấp thơ của mày viết bằng mực tím.

- Có, đôi khi - Tiu nghỉu, Phúc lí nhí - thường thì hắn viết năm sáu lá tao chỉ trả lời một.

- Nội dung, hồng phải trao đổi chuyện học hành?
- Toàn chuyện vớ vẩn.
- Chuyện yêu đương! - Liên quay xói tia nhìn khó tả thất vọng hay buồn rầu vào mắt bạn - Mày có thể đưa tao coi thơ hắn gởi mày hông?
- Tao ngại má đọc thấy nên... - Phúc ấp úng - nên đốt cả rồi!
- Còn vụ tóc tai thế nào? - Liên cười khẩy.
- Tao không hề tặng, có lẽ hắn lén nhặt hay lấy rồi cất...
- Vào những lúc gặp gỡ và âu yếm nhau nhưng mày hồng để ý chớ gì?
Phúc cảm thấy hột hăng, níu chặt tay vào lan can như sợ ngã, những ngón trắng bệch khẽ run lên ngoài ý muốn:

- Bậy bạ, mày quên hắn cũng con gái à? Gì mà tưởng tượng ghê vậy?
- Con gái mới càng ghê! Báo chí từng đăng lắm chuyện con gái giết con gái vì... tình - Chưa từng dự phiên tòa nào nhưng lúc này giọng Liên vụt đánh rần hết một công tố viên: - Không mùi mẫn một cách bình hoạn hắn giữ cả đồ lót của mày làm gì?

Âng lặng vài giây, Phúc thở dài:

- Mực này có thể hắn đạo diễn thêm đề hù chàng Chính!
- Mày hồng tính chối có lúc từng đến nhà hắn chơi rồi ngủ lại chớ? - Liên chun mũi. Khuôn ngực nhỏ phập phồng, hít vào thật sâu và thở ra thật chậm vài hơi mới nghe nhịp tim trở lại nhịp đập tương đối bình thường, Phúc nói lỏng những ngón tay trên lan can nói yếu ớt:

- Thì cũng giống như thỉnh thoảng tao đến ở lại với mày, có khác gì đâu?

- Tao khác hắn khác chớ. Tao đâu có mắc bệnh đồng tính luyến ái như tụi bây? Nên chấm dứt đi, bạn bè vậy không lành mạnh đâu!

Gần giọng nhả rời từng tiếng, Liên quay ngoắt người nện mạnh gót giày rảo bước xuống cầu thang, màu áo vàng cam chìm nhanh tựa cánh

bướm lớn bị gió thổi vào, mất tăm. Phúc thần thờ trông theo, áp gò má nóng bừng vào cây cột vuông nhẵn lì đá mài và, từ đôi mắt mở lớn hai giọt trong veo ứa lặn xuống má, tiếng chân Liên lùng bùng trong tai nghe heo hút như tự cõi nào vọng lại.

Từ ấy hai đứa chưa hề gặp lại nhau, cả Chinh hình như cũng đâm ra giữ kẽ, thưa đưa đón. Những đón và đưa lắm khi làm Phúc bực mình nhưng vắng anh chàng đôi khi cô chợt cảm thấy thiếu thiếu. Ngẫm cho cùng, gã trai chưa làm lòng cô rung động mạnh nhưng Phúc cũng không thể chối là có lúc cũng rung khe khẽ, thứ cảm xúc nhẹ nhẹ mà bồi hồi bồi hồi giống hết những lúc bước quần quanh trong rẻo vườn hẹp ở sau nhà, ngấm lữ hoa cúc mâm xôi rồi bỗng nhớ đến người cha đi mút chỉ cà tha, biệt xứ.

Buồn hơn, dạo này Phúc có cảm tưởng không chỉ Liên và Chinh mà cả bạn bè chung lớp cũng nhìn mình với ánh mắt khang khác, mơ hồ đứa nào cũng hoài nghi, mơ hồ đứa nào cũng chực xa lánh, cứ như là bọn chúng chắc mười mươi cô đang mang thứ bệnh dễ lây nhiễm nào đó. Lạy Phật, Trời và cả Chúa lòng lành, mong rằng đó chỉ là ảo tưởng của riêng con thôi, còn thật ra hỏng phải vậy! Có lúc Phúc đã bắt gặp mình khấn thầm, van lơn một cách âu sầu như thế.

Mặc cảm cô độc ấy ở Phúc chỉ một thì ở Diễm tới mười. Để giải trừ, “tự châm cứu” bớt phần nào nọc cô độc, cô nàng đâm ra thân thiết hơn với “ông thầy” của cậu nhóc em mình chẳng? Rõ ràng bây giờ sự kết thân đã có lấm dấu hiệu tăng cấp. Dạo này mỗi lần đến kèm cậu Út học, vừa ngồi vào bàn chừng dăm phút đã thấy cô chị đích thân mang lên ly đá chanh hay cam vắt đưa mời tận tay và, Chinh càng hỏi lòng hỏi dạ hơn, một buổi tối sau giờ dạy, ông chủ nhà đã giữ anh chàng nán lại thưởng một lon Heineken ướp lạnh và hứa sẽ tăng thêm lương dạy kèm mười phần trăm vào tháng tới, bởi theo nhận xét khách quan của cô con gái ông thì “thầy” đã rất chí tình và tận tâm đối với thằng nhỏ. Lại một điều là, có lần Chinh vờ than buồn, than trống rỗng mời Diễm đi dạo như cái đêm hôm ấy, cô đã lịch sự, thẳng thừng từ chối. Hóa ra muốn làm đẹp lòng, lấy điểm với cô chủ nhà cũng đâu có dễ, Chinh đành chờ dịp khác với hy vọng ngấm ngấm lương sẽ còn tăng tới vài mươi phần trăm vào những tháng cuối năm!

Một vầng mây chẳng rõ bay đến từ hướng nào che ngang mặt trời, nắng đỡ gắt và gió không còn đứng yên, vò lải cập bên nông trại. Người tại chỗ vui vẻ đón những người mới tới, xằng xái tiếp tay mang đồ đạc lên trại.

Thấy Phúc xách chiếc can nhựa lớn đựng đầy nước mắm có vẻ nặng, Diễm đến tiếp bạn.

- Hình như này giờ mây hồng thấy tao? - Diễm dịu dàng trách khẽ, đưa tay luồn vào quai xách. Phúc giằng ra, mát mẻ:

- Mặc tao, tưởng đợt này mây khai bình trốn chớ!

Hai tay ngượng nghịu buông thông, chiếc túi xách mang bên vai cơ hồ bỗng tăng sức nặng, Diễm lẻo đẻo bước theo:

- Khai bình hả? Đúng là nghề của nàng, nhưng chuyện này biết mây cũng đi nên tao cóc trốn! - Diễm nói vui, bước ráng tới sóng vai Phúc mong bạn quay sang để thấy nụ cười đang tươi rõ trên môi mình thế nào, nhưng Phúc cứ găm mắt xuống đất, vẻ mặt quàu quàu nom muốn bình.

Thoáng nhớ những lời day nghiền của Liên Phúc nghe tim nhói nhói. Chưa hẳn rõ mình muốn Diễm biến đi cho khuất mắt bèn giả vờ ghen hay chột lên cơn ghen tuông thật, Phúc dấm dăng:

- Sao mây cứ đeo theo tao mãi vậy, Chính chưa đủ sao?

- Hắn chỉ là thằng nhóc ranh rỗng tuếch.

- Rỗng thì rỗng làm cho đầy.

- Bằng cách nào? - Diễm bật cười tiếng cụt. Giọng chì chiết của con nhỏ nghe êm muốn lịm cả tim, bộ điệu dần dỗi trông càng muốn... nựng! Nhủ thầm đoạn Diễm vui vẻ tiếp: - Bộ Chính đã ỏn ẻn cái gì với mây hả?

- Tao đâu rảnh để đi tọc mạch chuyện của các người?

- Thì ra mây đang ghen?

Phúc buột miệng khi chưa kịp biết mình sẽ thốt cái gì:

- Đồ khùng cả... lũ!

Như thể lưỡi chột dính cứng vào vòm miệng, ngăn người mất vài giây, Diễm nhăn mặt nói như rặn:

- Tao... muốn làm lành mây lại...

- Xéo đi để tao yên, tao chán mây quá rồi! - Phúc nóng nảy cướp lời rồi vụt cắn chặt môi mãi miết bước, không hề ngẩng lên để thấy mặt mây Diễm tái nhợt đi và đánh rần lại ra sao.

Bỗng hồi vì cơn nóng giận vô cớ đột phát và những lời lẽ mình vừa thốt quá đỗi nặng nề, Phúc chậm bước nhưng Diễm đã dừng phắt lại, quay hỏi một cô cùng lớp vừa đi trờ tới bằng giọng hết sức điềm tĩnh:

- Lớp mình ở nhà nào?

Cô gái phẩy tay về phía căn cuối dãy, cạnh cái ao phủ đầy bèo hoa dâu tím mượt.

Dựa kê con kinh đào, nằm lọt thỏm giữa đồng ruộng mênh mông, cơ ngơi nông trại gồm bốn nếp nhà lá nom không khang trang hơn những cái lán mấy tí.

Là cơ sở sản xuất của trường đại học, diện tích vồn vẹn một trăm hecta với dăm cán bộ khung, mười công nhân, hơn chục sinh viên lao động cải tạo - số này phạm phải các tội trộm cắp, đánh lộn có hung khí hoặc cờ bạc, đôi khi có cả vài cán bộ giảng dạy quan hệ tình cảm bất chính, móc ngoặc trong các kỳ thi tuyển sinh vùn vùn. Các vụ việc xảy ra trong phạm vi nhà trường nên chỉ xử lý nội bộ với mức kỷ luật lao động sáu tháng hay một năm xong lại quay về trường lớp - nông trại là nơi ít người muốn đến bởi chẳng xa phường phố bao lăm cũng kể như đất trịch. Mùa khô, mùa cấy gặt còn rộn rịp đôi chút, mùa nước nổi ít kẻ lui người tới, nước lênh láng bốn bề, buồn hệt cái ốc đảo. Ông quản đốc vốn ít khi xuất hiện ở nông trại lại rất nghiêm khắc, bản tính và kỷ tính, chi li từng ngày phép đến từng hạt lúa, từng đồng bạc nên cái từ đất trịch cũng thấm thía ý nghĩa hơn đối với những cô cậu sinh viên hay cán bộ giảng dạy lỡ bị xếp vào hàng tội phạm phải “cắm chân sào” ở cái “bến” này ít lâu.

Thường ngày buồn hiu, bữa nay có sinh viên kéo lên nom nông trại bùng sinh khí hẳn lên. Ổn định nơi ở xong, các cô xúm vào lo việc bếp núc cho bữa cơm chiều, số còn lại rủ nhau mang đàn ghita leo lên hai chiếc máy kéo D.T cũ kỹ ca hát, vũng vầy dưới kinh hoặc tản bộ đến quán cà phê đầu vòm cách trại chừng năm trăm thước. Là lớp phó đời sống phải lo cái ăn cho tập thể, Phúc bận tíu tít.

Hôm sau, lớp Phúc nhận công tác đi đào đất đắp bờ kinh tiêu khá xa trại ở mạn tây, lớp Diễm đào ao nuôi cá sát bên hông nhà và, liên tiếp mấy ngày sau hai đũa không gặp nhau.

Đôi khi ngồi dựa gốc so đũa trước bến hay tha thẩn dọc bờ đê sau một ngày vất vả thoảng nhớ bà mẹ, mấy đứa em ở nhà, đoạn Phúc đảo mắt nhìn quanh, bắt gặp mình miên man nghĩ đến Diễm, có phải lúc này hẳn cũng cô độc giữa bao người giống mình không? Không tìm thấy bạn, cô thở phào nhẹ nhõm rồi cảm thấy có nỗi gì như là bứt rứt cứ đào dấy trong lòng. Diễm cũng mang tâm trạng gần như thế nhưng cố chạy trốn chính mình khéo hơn. Vào những lúc rảnh rỗi, chẳng nhập vào đám con trai cùng lớp đi dậm cù bắt chuột, bẫy chim hay bắt cá ngoài các gò nổi, dọc các lung đìa quanh trại thì cô cũng hòa vào nhóm khác tản bộ, đàn hát gì đó ra vẻ hết sức thơ thới, hồn nhiên.

Ngày thứ năm, sau bữa cơm chiều, dọn dẹp các thứ vật vãnh đâu đó xong, ngoảnh mặt về phía tây chẳng thấy mặt trời đâu nữa, Phúc và mấy cô bạn cùng phòng xuống kinh tắm, một tốp trai ùa theo. Vọc nước giỡn sóng nô đùa mãi đến lúc trăng lên, máy điện nổ xình xịch, đèn cháy sáng khắp dãy nhà cả bọn mới rời bến.

Vừa đẩy cánh cửa khép hờ bước vào căn phòng hẹp kê bốn chiếc giường tầng, dợm quơ tay lên vách tắt đèn để thay quần áo, Phúc bỗng xoe tròn mắt ngạc nhiên, dừng sững lại khi thấy Diễm chẳng biết tới từ lúc nào đang ngồi lù lù ở giường mình, đang chúi mũi xuống tờ báo mở rộng trên đùi ra vẻ chăm chú đọc. Một cô nổi tia nhìn bực dọc từ Phúc đến Diễm đồng đành lên tiếng:

- Ê, vô lộn tiệm hả? Làm ơn ra đi cho người ta thay đồ, baaaan!

Vờ như sực tĩnh, Diễm cuộn tờ báo ảnh cầm tay, đứng đĩnh đứng lên:

- Xin lỗi, mình chờ Phúc.

Loạt “pháo cấp tập” liền được phóng ra kèm những cái nguyệt và lườm sắc sảo, dè bủ:

- Đây đâu phải chỗ hẹn bồ?

- Hú hí ở đâu mặc xác, tao cấm mày dẫn bồ vô đây màn tuồng ghen Phúc!

- Hay chưa, dời gót chì đi chứ!

- Còn chờ người ta sexy để xí phần nữa sao bạn?

- Làm ơn ra nhanh lên, lạnh muốn chết!

Sượng tái, bất động một lúc, Phúc đến cạnh bạn, thấp giọng làu bàu:

- Sao mày biết chỗ tao hay vậy?

- Tao hỏi gã lớp trưởng, thấy cái xác của mày để đầu giường là biết ngay thôi! - Diễm quắc mắt “đấu chưởng” với những cặp mắt hau háu chung quanh, mím nụ cười méo xệch, buông vội câu thông - Lát ra nhen, tao chờ!

Trước khi quay đi, Diễm vuốt khóe nhìn cực kỳ âu yếm từ chân lên ngực bạn. Cơ hồ chạm phải tia nhìn của kẻ khác phái giữa lúc mình đang phô cả da thịt ra trong bộ đồ ướt màu vàng nhạt mỏng dính, Phúc bẽn lẽn quàng chéo hai tay che ngực.

Diễm vừa ra khỏi, một cô đóng sầm cánh cửa gỗ lại, tắt đèn, cả bọn loay hoay thay đồ trong tối.

Chẳng ai thốt lời nào, không khí nặng chịch. Đèn bật sáng trở lại, những ánh mắt của các cô bạn cùng phòng nom lạnh lùng đến ghê gai cả người. Buồn lặng, Phúc nở nụ cười nhạt bước nhanh ra ngoài.

Năm

Tiếp mẹ chuẩn bị mẹ chẻ để bà đi bán giắc tối xong, Liên ngồi vào bàn đọc lại lần nữa cái thư của Quyên do ông cậu ra đi Campuchia mang về và, trưa nay đưa em họ từ Sóc Trăng lên trao lại:

Pai-Lin mùa khô,

Liên thương nhớ!

Anh đã nhận được quà của má và thơ của em do cậu Tư mang sang. Cậu đã phải khổ công lắm mới tìm gặp. Khởi nói chắc em cũng biết anh mừng ra sao khi được tin má khỏe, em anh học hành vẫn khá, hồng chịu thua kém ai vì hấn vốn háo thắng và cứng... đầu. Tiếc là cậu Tư ghé gấp quá hồng có món quà nào gửi về nhà. Sắp về nhà! Chỉ mới nghĩ vậy lắm lúc anh đã muốn bật khóc, nhưng dĩ nhiên vẫn cười, cảm chắc lệnh xuất ngũ trong tay rồi nè cũng đâu có muộn.

Nhỏ Phúc thế nào? Anh có cảm giác như là hai đứa không còn thân nhau nữa, không phải mới đây mà tưởng như đã từ rất lâu. Nhớ coi, hơn cả năm qua mỗi lần thơ về cho em anh đều kèm vài dòng cho Phúc, hồng nhận được tí hồi âm nào của cô nàng. Anh suy nghĩ lung lắm, và buồn nhiều, nay thì chắc hết chín mươi chín phần trăm em không hề trao lại cho Phúc, hoặc có nhưng cổ chê anh của mây linh lác ba trợn ba trạo hồng thêm tiếp tục quen, nghĩa là làm mặt lạ?!

Cái ảnh vẫn giữ gìn cẩn thận nhưng không thể không ngả màu bởi luôn để trong túi áo lâu lâu mang ra dòm nên nó thấm mồ hôi của anh, mưa nắng của đất trời, bụi bặm của núi rừng phum sóc, nhiều lúc nhìn lâu anh thấy mắt Phúc như nhòe đi, như đang khóc, dẫu biết rằng nếu có khóc cũng hồng phải vì anh. Lãng mạn ba xu quá hả?

Làm ơn cho anh biết tí tin tức về cô nàng nghe, hứa sẽ hậu tạ.

Cầu mong ơn trên phò hộ cho hai nóm ruột thân yêu nhất đời của anh luôn mạnh giỏi.

Cốc trán nhà người một cú.

Đọc xong, Liên ngả người ra lưng ghế, trước mặt cô lúc này là ngọn đèn nhỏ, chồng sách vở ngay ngắn trên bàn và khung cửa sổ mở rộng dịu dịu ánh chiều hắt vào chứ không phải là “lão” anh Năm vô cùng yêu nhớ nên có biểu diễn “bộ mặt hình sự” cũng bằng thừa. Cau mày ngẫm ngợi hai giây, cô mუმ mუმ cười quơ cây thước kẻ để đọc trang thư kêu thảm, khiếp chưa, nói về mình và má chỉ vài dòng hồng đầy tới năm xăngtimét còn nhắc tới con nhỏ cu cậu viết đến mười lăm phân, dài gấp ba, chưa chi đã nặng tình với người ngoài ngõ hơn người thân kẻ thuộc trong nhà!

Một con thần lẩn bò từ bệ cửa sổ xuống dừng lại tò mò chứng kiến màn đo đạc buồn cười ấy đoạn mon men bò lên chồng sách cố vươn cổ tới trước như thể muốn đọc ké thư. Chợt ngừng lên bắt gặp đôi mắt hiền lành Liên nguyền, trừng, nạt khế:

- Nhìn gì vậy? Bộ thấy tao đẹp lắm hả?

Cô vỗ khế tay lên bàn, “thằng nhỏ” hoảng hồn bạt vía linh mất. Thông thả kéo học bàn, Liên lấy ra xấp thư dày ràng dây thun cẩn thận, xếp theo thứ tự ngày tháng nhận được và ở mỗi góc có đánh số hẵn hoi. Lọc lựa một lát, cô để riêng ra những mảnh giấy vuông có, hình chữ nhật có, không mảnh nào lớn hơn bàn tay, ngoài các địa danh như Kôkông, Tà Keo, phum Chơ Mây, phà Kép... mẫu thư nào cũng bắt đầu bằng ba chữ rõ nét Đăng Phúc mến! Hết một thám tử ngược dòng thời gian để truy cứu tông tích một tội phạm hay sự kiện có liên quan đến vụ án nào đó bằng cách lục lại các mẫu tin tức đã thu lượm và tàng trữ được, Liên lần lượt đọc từng mảnh một:

Đăng Phúc mến!

Liên vừa gửi anh một món quà khá bất ngờ khiến anh vui muốn rụng cả mấy sợi râu tơ mới mọc trên mép. Đó là tấm hình hai đứa chụp chung - hẳn chú thích chụp hôm dự trại chia tay mùa hè - trước hội trường Con Rùa. Hồng ngờ bây giờ Phúc lớn quá xá cỡ, còn đẹp hay không cô thử đoán coi. Nếu hồng đẹp, hồng duyên anh đã không viết mấy dòng này cho cô. Anh kính gửi lời thăm hai bác, thăm mấy em ngen! Vui quá nên hồng biết viết thêm cái gì nữa.

Tái bút: Từ tấm ảnh, món quà quý này anh chợt nảy sáng kiến từ nay thỉnh thoảng sẽ mạo muội viết đôi dòng thăm Phúc, chắc con nhỏ bé xíu

ngày xưa ngày xưa không phiền chó?

Liên thâm bình luận: Thơ cho con gái mang cả râu ria vô nghe hồng lọt lỗ nhĩ chút nào. Đã kêu người ta là con nhỏ còn thêm bé xiu bộ tình trù hấn luôn nhỏ rí như con kiến? Đã than vui quá nên hồng biết viết thêm cái gì nữa rồi bỗng... tái bút. Viết vậy cũng đòi viết!

Đăng Phúc mến!

Trời đang mưa. Những cơn mưa hiếm hoi ở vùng quanh năm nắng hạn bỗng cháy khùng khiếp này rất quý. Nhưng hồng quý và hiếm bằng một lời hay chỉ nửa lời thăm hỏi của nhỏ đâu. Sao cô tiết kiệm dữ thần vậy, lâu quá hồng thấy chữ nào, ức quá hồng thêm hỏi thăm hay chúc gì cả.

Liên ngẫm nhận xét: Chữ nghĩa bắt đầu trơn tru hơn nhưng bộp chộp hết biết. Chưa chi đã trách móc như là con nhỏ có nợ nần gì với ảnh í. Hồng thêm hỏi thăm hay chúc gì nữa, nghe muốn bịnh, bộ ảnh hồng hỏi thăm hấn sẽ ốm o gầy mòn rồi thác luôn chắc!

Đăng Phúc mến!

Nhỏ Liên thiệt đáng ghét. Ở xa mong tin nhà, hấn kể đủ thứ trên trời dưới đất lại cố tình hay giả đồ quên Phúc! Không biết lông rày nhỏ mập ốm đen trắng ra sao? Hôm kia qua phà Kép anh chợt nhớ lần nhỏ xem chết đuối ở con rạch trước cửa nhà anh. Chút kỷ niệm hấn Phúc đã quên, còn anh thì... Mong nhỏ vui vẻ và yên chí rằng nơi xa xôi này luôn có một kẻ nhớ về con rạch thân yêu của mình!

Liên cười thâm: Vô duyên, hấn là người dung đâu phải người thân mà thơ nào cũng phải nhắc? Câu cuối lảng nhách, tưởng nơi xa xôi luôn nghĩ về người ta lại “chặt cua” nhớ quẹo sang con rạch mí lì kỷ niệm xem chết trôi. Thừa anh Năm tội nghiệp một ngàn lần khờ khạo của em, với văn phong như vậy còn khuya mới làm rung động nổi trái tim chì của con nhỏ lí lắc ấy!

Đăng Phúc mến!

Buồn quá, anh lại lấy tám ảnh ra dòm, hình như đây là lần thứ một triệu. Tụi nó xúm lại giành giựt, xem chút nữa thì hai cô đã vụn ra trăm mảnh. Chỉ được ngắm ké nửa phút nhưng đĩa nào cũng phê điểm mười trên mười, hôm sau có đĩa còn thẻ nằm mơ thấy nhỏ, nặng nề đòi xin địa chỉ, nhưng anh đâu có ngu mà đưa phải hôn? Chúc vui!

Liên thầm vạch: Xiii, ảnh hai đưa chụp chung, bạn bè ảnh chỉ mơ thấy con nhỏ thì hẳn là mình xấu xí ghê lắm hồng ai thèm lưu ý. Thư bỏ chung bì biết tổng mình sẽ đọc mà ảnh viết huých toẹt như vậy hỏi té nhị ở chỗ nào? Ui, vớ vẩn!

Bực dọc, không thèm đọc tiếp nữa, Liên xếp những mảnh thư lại mở học bàn thả vào. Chiều chín nẫu buông rụng ngoài cửa thứ ánh sáng dùng dục. Căn nhà vách ván mái tôn ngậm khối cảm lạnh lớn. Tiếng xe qua lại trên cầu Rạch Ngỗng thừa thớt, ngọn gió từ ngoài rạch lao rao thổi vào nồng mùi rác rến và sinh lầy quen thuộc. Liên bật ngọn đèn nhỏ trên bàn soạn giấy bút ra viết thư. Trang giấy phơi dưới ánh đèn trắng lóa, cầm bút lên tay, đắn đo chút đỉnh rồi cô hí hoáy viết, chốc chốc cắn bút ngẫm ngợi. Hình như đây là bức thư cô cho là quan trọng sao đó nên khác hẳn lệ thường, không viết thẳng một mạch mà tỉ mẩn dập xóa, sửa chữa từng câu tới hai bản nháp, đoạn chép lại lần thứ ba:

Rạch Ngỗng, ngày - tháng - năm -

Anh Năm rất nhớ,

Anh sắp được về! Mong là lời cầu nguyện của em mới đây ở chùa Mã Tộc - Sóc Trăng linh nghiệm. Y hết anh vậy, nghĩ tới chuyện anh sắp về em muốn bật khóc. Khóc vui.

Thơ cậu Tư mang về vừa rồi đọc qua một lần em hơi giận, đọc lại lần hai thấy anh trách em cũng đúng nên nguôi nguôi. Giờ thì ngồi viết những dòng này cho anh tâm trạng em rất thanh thản.

Hơn một năm qua đúng là em không hề đưa cho nhỏ Phúc những mẫu thư anh gửi hẳn. Đùng vội toát mồ hôi lạnh, bình tĩnh đọc tiếp, chớ vội nóng giận rồi quăng thư ghen!

Khi gửi cho anh tấm ảnh mang gương mặt hai đứa - chụp theo lối cận ảnh - chân dzần quả là em có ý nhắc khéo nhỏ bạn em giờ duyên dáng tắn thân ra sao, rõ hơn, trong thâm tâm em đã “châm” hẳn, muốn anh trở nên thân thiết với hẳn hơn... xưa. Hồng ngờ trúng ý anh quá trời. Nhưng rồi chỉ trong vòng vài tuần từ lúc gửi ảnh đi em buồn nẫu ruột bởi chột hay nhỏ bạn của mình hồng phải như mình vẫn tưởng. Nói vậy, anh cũng đừng vội nghĩ xấu về Phúc, chẳng qua do em cẩn trọng thôi. Đại khái, em không bằng lòng việc hẳn giao du với một con nhỏ khác, và suy ra tặng người, típ

người hấn có vẻ không mấy thích hợp với anh. Không ngờ anh kiên trì viết thơ cho hấn đến vậy. Bên bên buồn, em biết anh rất cần có “đối tượng” để tâm sự, nhưng má lỡ sinh em ra cứng đầu, anh lỡ có cô em gái độc đoán chắc cũng không nở từ phải hông? Về Phúc, nói cách nào để anh hiểu đây? Hẹn lúc anh về để nói hơn, đừng sốt ruột!

Muốn biết tí tin tức về cô nàng à? Phúc đang gặp chút chuyện rắc rối sau đợt đi lao động ở Ô Môn tuần rồi. Hôm qua gặp, hấn ôm em khóc vùi, em không mảy may động tâm, tất cả mọi chuyện do hấn gây ra giờ phải rước hậu quả cay đắng thôi, biết đâu sau vụ này hấn sẽ sáng mắt ra, bớt khù khờ đi.

Dạo này học khá căng, ngoài các tiết lý thuyết ở lớp còn phải vô bệnh viện thực tập. Mệt quá, em đành buông, hồng còn đi dạy kèm ở cư xá đại học khu 1 nữa. Có đưa gợi ý để tấm bảng nhỏ trước cửa nhà “nhận tiêm thuốc mươn”, em thấy cũng có lý nhưng chưa làm. Hồng biết vài năm nữa ẵm được mảnh bằng bác sĩ có nên cơm cháo gì không, giờ thấy má cực khổ với em quá nhiều lúc thôi cả chí, nản cả lòng. Thôi, viết nữa chắc em hồng cảm được nước mắt đâu.

Về mau nhen, em và má trông anh từng ngày, không đúng, từng giây.

Tặng anh cái giẻt cùi chỗ ngay hông.

Buông bút, đọc lại từ đầu, ngáp ngừng rồi Liên xóa đoạn từ câu Muốn biết tin về cô nàng... đến bớt khù khờ đi. Ui, toàn chuyện vớ vẩn, tầm ruồng, kể để ảnh bận tâm đâu ích gì! Hay để mai viết lại, giờ không dung cái óc mình lỏng bồng sao ấy! Bắn khoả một lát đoạn cô mím môi vò tờ thư ném vào sọt rác dưới gầm bàn. Vừa vớ lấy tập sách Nội Khoa Cơ Sở định mở ra học Liên vụt đứng lên, ngạc nhiên nghe tiếng gõ dồn dập ngoài cửa.

Cửa mở. Gương mặt của một cậu bé chừng mười hai mười ba tuổi ngẩng lên dưới ánh đèn nom thất thần và, Liên cảm tưởng trái tim nhỏ nhoi trong ngực mình chột lạnh ngắt khi nghe nó ập úng nói trong nước mắt:

- Má biểu em tới kêu... chị vô bệnh viện gấp, chị Hai em tự vẫn!

*

Với ánh đèn màu nhấp nháy giăng mắc trên các cành điệp, với nhạc kích động và với không khí thoáng mát nhờ gió lộng từ bên phà vào, tụ

điểm giải khát ngoài trời bên hông khu hội chợ triển lãm hàng đêm thu hút khá đông những cô cậu choai choai.

Tối nay ngồi xen lẫn trong đám trẻ ấy có Diễm và Chinh. Tối nay không có giờ dạy kèm nhưng Chinh vẫn đến, mời cô chủ nhà đi uống nước chẳng phải lấy lòng để còn tiếp tục được tăng lương mà vì một lý do khác. Chinh mời với tí hồi hộp, ngại sẽ bị từ chối như lần trước nhưng Diễm đã đồng ý khá mau mắn.

Chinh uống cà phê đen, Diễm cam vắt và, như thường lệ, cô chiêu đãi cậu món thuốc ba số 5 hộp đẹp. Dù khá nôn nóng, gã trai cũng tề nhị nhập đề theo lối lung khởi, lòng vòng hết chuyện thời trang, sách báo, phim ảnh sang chuyện học hành ngày mỗi tấn tới của cậu Út, đoạn dè dặt tiếp cận chủ đề chính:

- Sau đợt đi Ô Môn về trông Diễm có vẻ khỏe khoắn hẳn ra.
- Bộ trước đây anh thấy hồng khỏe hả?
- Có chứ, nhưng nắng nôi đồng nôi đã thoa, đã tặng không cho cô một lớp kem thiên nhiên mới nên trông mướt mà hơn!
- Chà, nghe mát cả ruột!

Cô gái cả cười, hài lòng vì gã trai đã khéo nịnh, càng khéo hơn khi biết chọn chỗ ngồi ở chỗ tương đối ít ánh sáng nhất để những nốt mụn trứng cá bất trị trên da mặt cô không lộ liễu lắm. Trong hàng chuỗi nỗi buồn giả và thật hiện có của Diễm, nỗi buồn dành cho sự hiện diện trái phép của lũ mụn trên mặt thường làm cô day dứt nhiều hơn cả, lúc này nó càng độc chiếm ở hàng đầu vì hình như Diễm đã loại trừ được nỗi buồn thiếu Phúc?

- Nghe nói chuyển đi vừa rồi rất vui? - Chinh đẩy đưa. Diễm gõ gõ tay, nhịp nhịp chân theo điệu rock đang phát inh ỏi từ cái loa treo trên chạc ba cây điệp:

- Có anh chắc càng vui hơn. Chuột, rắn, cá nướng ngay giữa đồng chầm muối ớt nhấm với rượu đế đúng y kiểu cách nông dân ngon đáo để, cũng... đặc sản ra trò.

- Diễm cũng nhậu nữa à?
- Mấy thằng tiểu quỉ cùng lớp cứ ép riết, thách thức riết nên Diễm thử say một lần xem sao.
- Thiệt hông, say rồi sao?

- Ngốc, thấy trời đất lẫn quay chớ sao! Say rồi ngủ vùi, bọn nó khiêng vô giường lúc nào hông hay, ác cái sớm mai đầu nhưc như búa bổ, lơ mơ nhồm dậy, cái mền tụt xuống nghe bọn nó cười rần mới biết mấy con nhỏ ranh ngủ cùng phòng đã lột trần mình từ lúc nào hông hay.

- Có khi mấy thằng nhóc chớ hông phải mấy nhỏ ranh đâu! - Chỉnh đùa ác, Diễm cúp mắt ra chiều e thẹn:

- Bọn cùng lớp ghét Diễm lắm, nhất là mấy con ranh nên hể có dịp là chọc quê. Chưa hết, soi gương xem khóc thét khi thấy mặt mày toàn râu ria vẽ bằng lọ nôi.

- Chắc tồn tới già hả?

- Ngu sao tồn? Bọn nó lờ ghét cho ghét luôn, tối hôm sau Diễm nhậu tiếp nhưng uống ít thôi, giả say vô giường sớm, mấy đứa rủ nhau a tới cười hi hí, Diễm vùng dậy cho mỗi đứa một cái tát đích đáng, được chớ?

- Sau đó e loạn to?

- Đương nhiên, Diễm phải thoát thân qua cửa sổ mới hông bị xé xác đó!

Sốt ruột, Chỉnh hớp ngum cà phê nguội ngắt:

- Chỉ là chuyện vặt, nghe nói còn...

- Khỏi chuyện, một cặp Sinh K 10 dắt nhau đi ngắm trăng tận ngoài kinh tiêu, quá nửa đêm chưa thấy về, lớp bèn báo cáo, bảo vệ trại đi kiểm, bắt gặp cô cậu đứng chết trân bên cây rom, hai cặp môi dính chặt nhau như thể được dán bởi loại keo hảo hạng, gỡ cả tiếng đồng hồ mới rời ra, mới lai tinh, lạ quá hén?

- Cô cậu hẳn yêu nhau ra rít?

- Không, bị ma làm, hai đứa đều thề hông muốn như vậy! Còn lớp Diễm í à? “Bà” Hạnh lo việc bếp núc gặp anh chàng Y K 9 đang cải tạo, tội của hắn ta là năm ngoái vô bệnh viện đa khoa thực tập, gây mê cho một cô gái trẻ đẹp, thấy người đẹp vừa khếp mắt cảm lòng hông đậu cúi xuống hun đánh chụt, bị một tên đồng môn phái bắt gặp. Là tình xưa nghĩa cũ chi đó, Hạnh cứ đeo chàng tâm sự miết để cơn cháy khét. Sáu ngày cháy đúng mười hai xoong, giờ hắn được tặng biệt danh Hạnh Cháy!

- Còn Phúc? Nhịn hết xiết, Chỉnh hỏi độ. Diễm lúng liếng mắt.

- Vẫn lạnh lùng với nhau thôi, đã bảo cắt đứt mà.

Đúng thôi, bây giờ cái tên Phúc mỗi lúc thoáng nhớ hay nghe ai nhắc nhở chẳng gây ở Diễm tí tạo xao động nào. Đêm đầy âm thanh màu sắc ở đây khác xa những đêm yên tĩnh, bàng bạc ánh trăng hoang dại trên đồng, y hệt Diễm lúc này không giống Diễm của những ngày đã qua! Cô thầm tội nghiệp cho gã trai chưa hề biết chút gì về sự thay đổi, lột xác ấy.

- Không đùa chớ?

Diễm dài giọng nhại lại câu nói đêm nào của Chinh:

- Mỗi năm Diễm chỉ đùa vài lần, nhưng rất tiếc lúc này thì không.

- Vậy là hai năm rưỡi, trong vụ rắc rối vừa rồi cô là người bày ra mọi chuyện! - Gã trai bắt nạt. Làm bộ ngờ ngác, Diễm khẽ so vai:

- Anh đang thức hay đang mơ, rắc rối gì cả?

- Lỡ có hai tai không điếc nên anh không thể không nghe.

- Nghe gì? - Diễm cười nửa nụ - và nghe ai?

- Nhiều người, nhưng thằng Mẫn đáng tin cậy hơn, hẳn là lớp trưởng lớp Phúc. Sao? Trong vụ đó ai thực sự là người có lỗi?

Khoanh hai tay đỡ ngực, cơ hồ có chút gai sượng nào đổ ập xuống từ thình không trời nghiêng lấy cô gái ngồi trên ghế xếp. Trong bóng tranh sáng tranh tối mắt Diễm long lanh khéo nhìn lạnh lẽo, cô chậm rãi cắn rờn từng tiếng:

- Thì ra tôi nay anh rủ Diễm đến đây để điều tra xét hỏi cái vụ trời ơi đất hỡi đó hả?

- Chỗ bạn bè - Chinh lúng túng - Anh muốn biết rõ mọi chuyện vì nó trực tiếp liên quan đến Phúc, Diễm lại là người trong cuộc. Hồng phải hoàn toàn do tò mò mà còn do sự quý mến hai người, rõ chớ?

- Anh nên thất vọng về người đẹp của anh thì vừa, riêng Diễm hồng thèm nhận cái gọi là sự quý mến dỏm đầu môi chót lưỡi của anh đâu.

- Anh không tin Phúc tệ đến mức ấy.

- Đúng, phải, vâng, ừ, chỉ có con này là tệ thôi! - Mân mê, nhìn chăm chiếc nhẫn hạt xoàn trên ngón áp út tay trái như thể nó bỗng nhỏ hay lớn hơn, Diễm cười nhạt: - Lỡ nghe dư luận mời anh cứ nghe đàm tiếu tiếp từ miệng thiên hạ, đừng hòng... Ngấy đến tận cổ cái trò xét hỏi mấy ngày vừa qua của phòng tổ chức và phòng đào tạo quá rồi. Vả lại, bản thân sự kiện lẫn sự thật nhãn tiền đã nói lên tất cả anh còn muốn gì hơn? - Tuôn một

tràng dài không phải với sự mệt mỏi mà với sự khoái trá cổ giầu, đoạn Diễm vờ thở dài thườn thượt - Quả là chán mớ đời!

- Mần kể trước đó một ngày vào buổi chiều, lúc Phúc đi tắm dưới kinh chính hần đã chỉ chỗ Phúc cho Diễm đứng hông?

- Đã bảo là không hỏi, đừng hông... - Cô gái tròng trợn.

- Cả bảy cô ngủ chung phòng Phúc, theo lời Mần, cũng xác nhận lúc cô đến ngồi chờ hông có ai trong phòng, sau đó cả bọn từ dưới bên kéo lên họ đuổi mãi cô mới chịu ra. Có phải cô đã thủ sẵn ác ý trong khi Phúc vẫn vô tình? - Mặt Chinh nom lì lợm và vụt rần như tượng với tia nhìn soi mói mong đọc thấy điều gì khác hơn những điều vừa nghe thấy ở cô gái nhưng hồ như chẳng đọc thấy gì cả.

Phút câm lặng chùng nặng giữa hai đứa. Chinh khum tay che gió đốt hai điều thuốc một ngậm lên môi, một đưa Diễm, cô cầm lấy bẻ gãy gấp ném xuống chân, điệu đàn ngậm ống hút chiêu một ngụm cam vắt, bật cười tiếng cụt:

- Thế nào? Bây giờ rành rành cô nàng là đứa kẻ cắp anh vẫn si sao?

Giọng xác xược của Diễm khiến Chinh hơi cáu, xẵng giọng:

- Hồng mắc mớ gì tới cô cả.

- Xin chúc mừng!

- Vô duyên! - Chinh buột miệng rồi chợt cảm thấy lỗ lờ nhưng không thềm hỏi. Ngạc nhiên trước vẻ lạnh lùng bất chợt của gã bạn, Diễm mát mẻ:

- Bây giờ anh mới thấy Diễm vô duyên à? Buồn cười là có lúc con Phúc ngỡ anh quay ra mết Diễm bày đặt lên giọng ghen tuông. Chinh nè, anh biết anh là cái gì hông? Anh chỉ là thằng nhóc ranh rỗng tuếch, đừng có mơ cao mà té nặng í! - Cấn môi ngậm ngội vài giây, Diễm bỗng dịu giọng: - À suýt quên, vừa rồi trước khi anh tới Diễm chở bà già đi trám răng về tình cờ gặp thằng bạn thân của anh dọc đường...

“Thằng rỗng tuếch” tỉnh khô, vờ như không nghe thấy giọng lưỡi mỉa mai cay độc vừa rồi của cô nàng, buông thông:

- Thằng nào?

- Mần, lớp trưởng của Phúc í. Mặt mày hần cắt hông còn chút máu...

Càng càng thương thức vẻ mặt dửng dưng vụt trở nên kinh ngạc của Chinh nom hết sức ngộ nghĩnh, Diễm cố ý bỏ lửng câu nói. Chinh lo lắng:

- Sao lại cắt... bộ có chuyện gì hả?
- Đoán thử coi! - Diễm nhân nha.
- Tai nạn gì sao? Hấn thường thích lạng xe cô hồn bạt mạng.
- Không đúng.
- Vậy thì chịu! - Chinh cố nén tức bực.
- Giật đồ người ta rồi bị rượt - Diễm phịa. Chinh gắt:
- Xạo! Tiền hấn đốt cô còn cháy.

Hấn cho rằng nhân nha, câu giờ như thế là tạm hưởng đủ cảm giác thú vị, môi mím lại, mép khẽ trễ xuống nhếch nụ cười nửa trên nửa khinh bạc, Diễm nói giọng khó tả buồn hay vui:

- Thiệt ra thì gã lớp trưởng vừa hay tin cô lớp phó khả ái của hấn uống thuốc rầy tự tử vội học tốc bay ra bệnh viện!
- Thiệt chứ? - Chinh ngờ nhiều hơn tin.
- Thiệt - Diễm lạnh lùng gật đầu, mắt phát ánh nanh nọc.

Chinh bật dậy suýt xô ngã cả ghế, quên bém mình là người mời khách đi uống nước phải gọi hầu bàn tính tiền, anh chàng nghiêng chặt răng, buông vội một câu khiến Diễm xây xẩm cả mặt mày trước khi phốc lên xe đạp:

- Cô là con rắn độc!

*

Quan tài phủ đầy hoa mâm xôi, hàng ngàn bông kim cúc vàng cháy đơm thành mâm, kết thành chuỗi rỗng rần uốn lượn nổi vai dòng người đưa tiễn. Màu hoa điệp vào nền trời chiều nhạt nắng, tan nhòa vào mệnh mông.

Đám tang ra khỏi ngõ nhà, diễu hành qua lối xóm quen thuộc mỗi ngày cô học trò đi về. Cây sấu đông trước ngõ bác Hai Biên lả cành xuống rụng dăm tờ lá ngậm ngùi tiễn biệt. Con Mực, bạn thiết kiêm “gác dan” nhà bà Ba Cô Đơn mỗi tình sương thấy cô bé chở giá ngang qua thường vui vẻ cất vài tiếng sữa, ngoe nguẩy đuôi chào giờ ngồi xỏm bên gốc dừa ngóng theo chẳng hề biết từ nay nó không còn gặp lại cô nữa. Tán còng tỏa rộng trước quán tạp hóa dì Hai Thu - nơi cô bé thỉnh thoảng ra mua chịu dầu lửa, hột vịt... - lá chột ngả màu vàng úa, những chùm bông giấy đông đưa bên hàng rào nhà cụ Bảy Thiên - mỗi lần ngang qua cô thích đưa tay hái - giờ nom xác xơ và, những ô cửa khép mở, tiếng trẻ nô đùa, tiếng đàn hát trong các hàng quán, tiếng chào xáo vẳng từ rẻo chợ xép dọc bờ sông nghe xa xôi,

buồn nản. Mọc kề bên cảnh trí thân quen ấy là những bà con cô bác xóm giềng đổ xô ra đứng dọc con đường từ nay cô không còn quay lại nữa, mỗi ánh mắt là một lời vĩnh biệt lặng thầm... Phúc lắng nghe, cố in vào tâm khảm tất thấy và dặn lòng sẽ mang theo, mang theo!

Lặng lẽ dưới những vầng hoa, nối đuôi sau quan tài là những gương mặt bạn bè xóa hết những nét nghịch ngợm, ganh ghét hay tươi cười hồn nhiên thường ngày, đồng dạng trong vẻ buồn hiu, đứa nào nom cũng nhu mì trong chiếc áo dài trắng. Giữa đám xuân xanh ấy lác đác dăm gương mặt con trai. Qua khỏi ngã tư rẽ ra bên sông, không thể mím môi giữ im lặng mãi, các cô bắt đầu thì thào trò chuyện, ngậm trao đổi những cái háy nguýt, những nụ cười hóm:

- Hấn còn nợ tao mấy trăm bạc hôm đóng lệ phí sinh hoạt đoàn. Ui, đừng có hiện hồn về trả tao nghe Phúc, coi như xù đi, tao sợ lắm!

- Khi, vô duyên, lúc này mà còn đùa được.

- Hồng đùa hấn cũng đâu sống lại, đùa tí cho đỡ buồn.

- Con nhỏ dễ thương quá há tội bây!

- Sao ông trời hồng bắt đi trước những đứa ranh ma như con Diễm lại bắt hấn. Đúng là trời xanh cận thị mất rồi.

- Từ nay đi Ô Môn lao động ai lo cơm nước bây? Hấn học khá, nữ công gia chánh hết sảy, mất hấn lớp mình tổn thất lớn quá, khó kiếm đứa thay chân lớp phó đời sống lắm nghen!

- Giả dối vừa thôi bạn, mày thường dè bủ, ganh tài ghen sắc với nhỏ Phúc, giờ bày đặt lên giọng tán bùi.

- Giờ hấn đâu còn...

- Nên mày mừng vì hết đối thủ hả?

- Hẹn mai đi, lúc này tao hồng rảnh để cãi cộ đâu.

- Nói thiệt, nếu chết tao cấm những đứa thường ngày hồng ra gì nay lại mang bộ mặt đạo đức sâu úa, đi sau quan tài.

- Ê, nhìn coi, con Diễm đang khóc sùi sùi kia, nếu hồng làm hấn đã rút ra cái khăn tay thứ sáu trong số một tá mang theo.

- Hồng phải lau nước mắt đâu, hấn che những nốt mụn đó thôi.

- Đồ ác khẩu!

- Hấn mới ác, mới là kẻ cắp chớ hồng phải nhỏ Phúc. Hấn đánh cắp mạng sống của con bạn thân mà cứ ra vẻ nhân từ. Một kẻ cắp ngay cả khi đưa tang một người lương thiện cũng toan tính cái gì đó.

- Sao mày rành quá mạng vậy?

- Suy thì thấy rồi.

- Theo mày hấn đang toan tính gì?

- Tính ăn cắp của mọi người sự tưởng lầm rằng hấn rất thương bạn, thương nhỏ Phúc bằng những giọt nước mắt cá sấu kia.

- Ồ hén, cũng có lý nhưng suy loạn kiểu mày nghe ác và khúc mắc quá.

- Coi kìa, bộ mặt chàng Chinh bữa nay mới thấy nghiêm chỉnh một chút, còn thường ngày cứ y một thằng hề.

- Bậy, hấn trông cũng đẹp trai đó chớ!

- Nghe nói hấn chưa kịp tỏ tình thì Phúc...

- Hấn có thiệt bụng yêu con nhỏ hông?

- Thiệt!

- Tao hồng tin, có đưa bảo hấn thuộc típ thực dụng, dạo này quay ra bám con Diễm miết.

- Nè, còn anh chàng nào lạ hoắc lạ hươu chổng nạng đi cạnh nhỏ Liên vậy?

- Anh Năm hấn chớ ai, để lại một giò bên Campuchia vẫn ráng xuất ngũ về kịp đưa tang nhỏ bạn em mình, chí tình ghê hả?

- Bộ anh chàng với Phúc...

- Nghe nói chỉ quen thôi.

Vân vân và vân vân. Tiếng nói bay lượn lồng vào nhau thành chuỗi lấp lánh dưới trời chiều dịu dịu gió, thưa mây. Trùm lấp lên tất cả, sâu lắng hơn tất cả vẫn là tiếng khóc trầm thống xót xa của bà mẹ, mấy đứa em, những giọt nước mắt không thấm mà cứ lăn trên đường hệt những hạt thủy tinh.

Xuống tàu đò, đám tang tách bến lênh đênh trên mặt sông lấp lóa sóng bạc. Quyền đưa mắt buồn rầu nhìn các cô ném từng chùm hoa kim cúc xuống mặt nước, thấp giọng nói với Liên:

- Rải hoa xuống sông để vĩnh biệt trông đẹp nhưng buồn quá!

- Vậy mà có lần qua sông em từng bảo nhỏ Phúc rằng mày có mơ ngày nào đó sẽ có những chiếc đò kết đầy hoa không? Em muốn ám chỉ hoa cười, đâu ngờ nay lại hoa tang?! - Liên khóc lặng một lúc rồi buồn bã tiếp: - Theo ý muốn của hấn đó. Hấn muốn hoa rải xuống sông trong giây phút vĩnh biệt này sẽ trôi đi muôn phương, và biết đâu trên cái bến lạ nào đó ba hấn chợt nhìn thấy thứ hoa ông đã trồng ở nhà, chạnh lòng rồi hồi tâm quay về với má.

- Rồi sẽ an táng ở đâu? - Quyền ngược trông trời nước mênh mông. Liên vịn xoắn hai bàn tay cổ nén xúc động.

- Ngay trên dòng nước ngã ba sông, cũng do ý nguyện kỳ cục và lạ lùng của hấn, quan tài sẽ được chôn đứng bởi hấn muốn đứng ở ngã ba sông để hàng ngày thấy má và lũ em đi, về, để trông ngóng và kịp báo cho má biết ngay khi thấy ba quay về!

Tiếng nói Liên lả dần đi trong gió. Tàu ra tới ngã ba sông, dừng lại. Hoa trôi dạt lúu rúu theo những giề lục bình xuôi ngược nom hư ảo tựa những đốm lửa, hàng vạn đốm lửa nhỏ nhoi sắp lụi tàn trên sóng. Chiếc áo quan được sáu ông đạo tì khoác đồng phục đen trắng khiêng ra đằng mũi, dựng đứng lên, nhúng sâu xuống nước và, Phúc bàng hoàng cựa khê người bưng tỉnh. Cô mở mắt ngơ ngác nhìn quanh. Người mẹ dùng phất chiếc quạt giấy phe phẩy trên tay thốt kêu:

- Ôi, con của má...

Tiếng kêu tắc trong hàng chuỗi tiếng nấc. Liên giật mình rời chiếc ghé bên cửa sổ bước tới quì bên bạn, nắm chặt bàn tay giá lạnh áp vào má mình, lí nhí mắng yêu:

- Tỉnh rồi hả đồ ngu đồ ngốc?!

Ánh đèn, những âm thanh đời thường trong căn phòng bệnh thoát tiên mơ hồ rồi rõ mồn một ào ạt ủa tới lôi thần trí mê muội của Phúc vực dậy, không phải để nhúng sâu vào một giấc mơ khác mà trả lại cho cô hơi thở nóng hổi của cuộc sống. Chom chớp mắt định thần nhìn mẹ, nở nụ cười dài dại rồi cô mấp má môi thì thầm:

- Con vừa mơ thấy đám tang của con. Nằm trong áo quan nhìn ra con đã nghe và thấy tất cả, đẹp lắm, chỉ buồn vì hồng thấy ba? - Đoạn cô quay sang Liên: - Có cả mày và anh Quyền chống nạng đưa tao!

- Thôi nghỉ đi, đừng có nói sảng, anh đã về đâu, chống nạng hồi nào hả ngọc? Trời ơi, thấy mây trắng tao mừng muốn xỉu!

Liên âu yếm gắt khế, nghe nước mắt lăn xuống vớ âm ảm, mằn mặn trên môi.

Sáu

 ụng xe đạp dưới tán vú sữa râm bóng trước sân, thấy cửa lớn mở toang, Phúc “bay” vào nhà hết cơn lốc màu ve chai, tiếng kêu tới trước chân bước:

- Liên ơi Liên à!

Đụng phải đôi mắt căng xoáy của gã trai ngồi vắt treó chân trên ghế mây cô khựng sững, đưa bàn tay áp vào ngực trái:

- Ủa, anh... Quyền!

- Bị đám cháy nào rượt hả? - Quyền nheo mắt nói, không buồn gỡ điều thuốc ngậm bên khóe miệng. Bẽn lẽn tựa cầu thủ mắc bẫy việt vị, cô gái nở nụ cười chừa... cháy:

- Anh về rồi hả? Bao giờ vậy?

- Chưa, chưa về, chỉ mới đang ngồi ở nhà thôi, ngồi xuống đã. - Gã trai đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện, thùng thẳng bỏ cái chân vắt treó, khề cựa người sửa thế ngồi lịch sự hơn, thùng thẳng hút sâu hơi khói, gỡ điều thuốc cầm tay - Để coi, em hơi già hơn trong ảnh chút xíu.

- Ảnh nào. Phúc ngơ ngác.

- Ảnh chụp trước hội trường Con Rùa năm ngoái.

- Đâu? Nghe nói đẹp lắm nhưng Liên chưa đưa em coi lần nào.

- Hấn mang tặng người ta mất rồi - Quyền nói tung tung, đoạn nửa đùa nửa thật: - Ngỡ cô đã đi lấy chồng, vượt biên hoặc xuất cảnh gì rồi chứ.

- Đâu có, em vẫn... Anh về lâu chưa?

- Hơn tháng nay.

Quái, bữa nay chủ nhật, nhỏ Liên biến đi đặng nào? Chắc mammals cô bạn vắng nhà Phúc cũng hỏi cho có chuyện, cho đỡ bối rối dẫu chẳng rõ vì sao không dung mình lại bối rối:

- Nhỏ Liên đâu anh?

- Hấn ra bệnh viện thăm một nhỏ bạn vừa uống thuốc rầy...

- Thiệt hả, nhỏ nào anh? - Xoe tròn mắt, thấy nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý trêu chọc của Quyền, Phúc chột hiệu, xấu hổ cúi mặt lí nhí:

- Mới gặp đã đùa ác!

- Đừng bao giờ đại dột vậy nữa nhé! Còn đùa thì đến... thất tình anh cũng còn đùa được.

- Bộ anh đang thất tình à? - Phúc bắt nọn.

- Thất là bậy. Anh đang có tới bảy mối tình, thất hồi nào?

Cả hai cùng cười. Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng ban đầu, cả hai cùng cảm thấy nhẹ nhõm. Quyền khá hài lòng vì đã “diễn xuất” vai ông anh gặp lại nhỏ bạn của em gái mình một cách tỉnh tuồng, chẳng bối rối hay ngượng nghịu như có lúc từng mừng tượng. Phúc thì có cảm tưởng hơi buồn cười là, hai đứa chột gặp lại nhau sau trò chơi trốn tìm gì đó chỉ mới chốc lát chứ chẳng phải dài tới mấy năm, nhưng cả hai bị bà phù thủy thời gian phù phép nên trông hơi bị lão hóa.

Gã trai từng chống nạng dự đám tang cô trong mơ giờ trở về vẫn nguyên lành, không còn giữ tí dáng dấp học trò nào nữa và, trước Quyền lúc này cô bé quanh năm buộc túm tóc bằng sợi thun, mỗi lần tới nhà rụt rè kéo bạn vào một góc thủ thỉ chuyện trò, cười nói nhỏ nhẹ cũng đã khác xưa.

- Bẵng mấy năm quay về thấy các cô ai cũng bỗng nhiên thành người lớn anh cứ ngỡ ra. - Quyền nói vui. Suýt thả mọt cái lờm duyên nhưng Phúc giữ lại kịp:

- Hồng muốn người ta lớn, cứ mãi là những cô bé thò lò mũi xanh mãi sao anh Năm? Trông anh cũng ra dáng đàn ông rồi đó.

- Đàn ông? Bộ trông anh “bụi” lắm sao?

Phúc mუმ mუმ cười không nói, sực nhớ mãi tán dóc quên cả mời khách uống nước, Quyền quay vào bếp mang ra bình trà, hai cái tách và chén chè đặc sánh màu đen mun còn nóng hổi để lên bàn:

- Nãy giờ quên mất, mời Phúc ăn cho vui.

- Cảm ơn anh, bày vẽ quá.

- Cây nhà lá vườn mà.

Quyền uống trà, đốt nốt điều thuốc đen khác. Phúc múc chè ăn nhỏ nhỏ, khen thật thà:

- Chè ngon tuyệt!

- Anh nấu đó, tin hông? Cái món chè mè đen, chiiá mà phứa này coi đơn giản vậy nhưng cũng phải có bí quyết mới nấu ngon được.

- Hôm nào anh truyền cho em được hông?

- Để rồi bị cạnh tranh hả?

- Anh tính học tiếp hay đi làm?

- Học cũng lờ làng và hết vô, anh tính đi làm nhưng... tạm thời còn làm... thỉnh, lúc nãy vừa nấu xong xoong chè để lát nữa má về đi bán thì em tới.

Trước khi đi nghĩa vụ Quyền đang học dở năm thứ nhất đại học, khoa thủy nông, giờ vẫn có thể tiếp tục làm học trò với đôi tay chai sạm và tâm hồn ít nhiều dạn dày pha ử ê sau thời làm lính, nhưng rồi xuất ngũ từ Campuchia về, cái đập vào mắt trước tiên khiến Quyền nghe rất ruột tựa có muối xát trong lòng là hình ảnh bà mẹ già nua hơn mình vẫn tưởng, đành bỏ ý định quay lại trường lớp, cầm đơn đi xin việc làm.

Thoạt tiên với tâm trạng nhẹ nhõm của một công dân lương thiện đã hoàn tất nghĩa vụ, người lính đã có đôi lần đổ máu ngoài mặt trận dù chỉ bị thương nhẹ, Quyền đến các cơ quan xí nghiệp lòng tràn hy vọng. Hy vọng phần nào bị hao hụt khi gặp chỗ từ chối thẳng thừng, hy vọng đầy trở lại những nơi vui vẻ nhận hồ sơ, bảo chờ cứu xét. Hồ sơ xin việc hiện nằm ở hơn một tá cơ quan, Quyền lui tới hỏi han, chờ đợi đến quen nhẵn mặt từ cô văn thư đến các ông bà trưởng, phó phòng, trợ lý tổ chức. Có người hứa hẹn với ánh mắt thiện cảm sẫm soi vóc giắc chắc khỏe của anh cựu chiến binh trẻ, cố tình gợi ý nhưng ra vẻ băng quơ.

- Đang ở không chắc buồn chân buồn tay lắm hả? Chạy vậy bao nhiêu năm anh mới xoay được căn hộ trong khu tập thể, chú mày tới tiếp ít ngày nện lại cái sân, dựng hộ cái hàng rào chắc cũng đỡ buồn ấy!

Có kẻ lên dây cót tinh thần bằng cách giả lả:

- Bộ đội xuất ngũ ưu tiên số một, thế nào trên cũng giải quyết thôi. Chậc, nghỉ ngơi cho khỏe đã, gấp gì? Tuần tới nghỉ phép năm, chỉ tính vét lại cái ao nuôi cá tra, cậu tới thì quý hóa quá!

Hoặc:

- Chú sắp gả con thứ ba, cái tướng dềnh dàng của cháu coi bộ quét vôi đỡ phải bắc thang, mai hay mốt đi, giúp chú một chút rồi biết đâu thấy mày

tháo vát giới giang tao cho quách luôn con thứ tư.

Đại khái thế, Quyền vui vẻ nhận lời sai vặt của hết ông này đến bà nọ, luôn nhún nhường, chẳng bao giờ dám ngửa tay nhận tiền công, làm đẹp lòng họ hơn cả họ mong muốn, đến bây giờ thì có ông vẫn tiếp tục hoan hỉ bỏ gọn gói thuốc thơm vào túi, vui vẻ bảo chờ đợi, có bà hứa mãi đâm ngượng, đâm bực chỉ trả lời bằng nụ cười... bí hiểm và làm thinh.

- Anh tính làm gì, công hay tư? - Phúc dè dặt hỏi. Quyền thoáng lúng túng:

- À thì... anh thử nộp đơn nhiều nơi xin làm kế toán, công nhân hay bảo vệ, và có lẽ người ta thấy anh có phong cách làm mướn không công hơn là làm công chức nên họ cứ phớt lờ! - Không định tâm sự, nghe giọng mình vang lên khá chua chát, Quyền chột ngượng. Phúc găm mắt xuống hai bàn tay đan nhau đặt hờ hững trong lòng, nói buồn như một tiếng thở dài:

- Kẹt quá hén!

Dúi mẩu thuốc tàn vào gạt tàn, ngắm cô gái đom đống trong áo pull, quần chần màu lục ve chai, Quyền đổi hướng câu chuyện:

- Tính rủ Liên đi đâu mà diện quá vậy? Dự đám sinh nhật nào hả?

Có chút gì âu yếm trong mắt lẫn trong giọng gã trai khiến cô nghe nóng ran má, Phúc thở thề:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em. Liên đi đâu?

- À, hần mượn chiếc cub của bác Ba chở bà già vô Cái Răng thăm người bà con bệnh, chắc cũng xê xê trưa mới về.

- Nhớ hần hết sức, hơn hai tháng nay tụi em đâu có gặp nhau! - Phúc bẻ mấy ngón tay kêu lắc cắc, thầm trách mình vừa buột miệng lỡ lời nhưng hối chẳng kịp nữa.

Đã nghe Liên kể mọi chuyện về Phúc, thừa biết cô đang ở đâu, làm gì, Quyền giả ngô:

- Hồng phải ngày nào hai đứa cũng gặp nhau ở trường sao? Em bỏ học rồi à?

- Em chỉ tạm nghỉ một thời gian thôi! - Phúc lí nhí, trách khế: - Con nhỏ tẻ hết biết, cách đây chừng vài tuần em gửi cho hần cái thơ, chờ dài cả cổ hồng thấy trả lời trả vốn gì cả, ít ra hần cũng viết ít chữ báo tin anh về chớ!

Thư! Quyền thoáng nhớ cái thư hôm dọn dẹp mớ sách vở trên bàn học của Liên để dời chỗ tôn mực trên mái, tình cờ thấy nó rơi khỏi chồng sách và Quyền đã tò mò đọc:

N.T.Ô, chủ nhật buồn!

Liên thương nhớ,

Lần thứ ba tao viết cho mày. Hai thư trước viết xong đọc lại buồn quá tao đã xé. Lần này chắc chắn gửi thôi, ngày mai chú Ba quản lý về dưới sẽ bỏ vô thùng bưu điện giùm.

Lên đây năm tuần rồi vẫn còn nhiều đêm tao chột thức giấc ngỡ ngàng thấy mình nằm ở cái nơi từng lui tới nhưng chưa thể quen này, thao thức nhớ má, nhớ mấy nhóc em, bạn bè trường lớp rồi không thể cầm được nước mắt.

Liên à, mày hết buồn tao chưa? Vẫn coi tao như trước đây, khi chưa xảy ra cơn “ác mộng” kia chứ? Nhủ lòng ăn năn sám hối mà không hề biết mình mắc phải thứ lỗi lầm nào quả là đáng chán. Nói nôm na như mày tao mắc bệnh khờ khạo, bệnh hay là tội? Chưa hẳn đúng đâu! Cứ nghĩ quần quanh tào lao như vậy có lúc tao đã ngồi hàng giờ bên cửa sổ trông ra hàng so đũa ngoài kinh mà mắt cơ hồ trống rỗng, hồng thấy gì.

Nhìn lui đã buồn, nhìn tới càng buồn hơn. Mỗi ngày đến với mày là công việc phụ giúp má, tới trường, vô bệnh viện, chắt chiu niềm vui anh Năm sắp được về. Mỗi ngày bây giờ của tao là hết ra đồng lại luôn vô bếp lo bếp núc, phục vụ cho ai đâu đâu trong khi má ở nhà lâm vào cảnh neo người, nhọc nhằn gấp đôi. Lại nghĩ và...

Liên ơi, cảm ơn mày nhiều lắm. Vừa rồi lớp Trồng Trọt K11 lên lao động tao đã nhận được quà của mày, của cô chủ nhiệm và huynh lớp trưởng Mẫn. Cảm mấy tờ báo, kí đường cát, bịch kẹo mày gửi tao cứ nghĩ mày đã san sẻ bớt những đồng tiền hiếm hoi vắt ra từ những giọt mồ hôi của má mỗi ngày dọc những ngã đường bán rong mà nghe rát cả ruột.

Bị mày giữa riết, nay cái mặc cảm đi đâu cũng cứ có cảm tưởng mọi người đọc thấy trước ngực sau lưng mình những chữ to tướng vô hình “đồ kẻ cắp” tạm bớt bớt rồi, không còn làm phiền tao lắm nữa. Tuy vậy, đôi khi tao vẫn muốn biến thành con gián hay con kiến gì đó nhỏ nhoi để tiện giấu mình, và sống lặng lẽ.

Mớ hoa mâm xôi mang theo cho đỡ nhớ nhà tao trông dọc lối xuống bến và trước thêm “nhà tu”, mỗi sáng thức dậy trông ra thấy chúng rực vàng tươi morn cứ ngỡ vật nắng chiều hôm qua còn lưu luyến nán lại, chưa bay. Vớ vẩn!

Vài dòng, cho tao gọi lời thăm má khỏe, mong anh Năm sớm về và chúc mấy ngày nào cũng vui vừa vừa, bởi vui quá sẽ quên mất nhỏ bạn tội nghiệp của mày ở xó tận cùng trái đất này.

Thương mến.

Quyền lảng mắt nhìn mông ra cửa. Mảnh sân hẹp lác đác hoa nắng. Chiếc xe đạp Phúc dựng bên gốc vú sữa nom lẻ loi. Tiếng trẻ chơi đùa vắng từ đầu hẻm vào không khuấy tan nổi phút im lặng nặng nề vệt chùng nặng giữa hai đứa.

- Liên về anh bảo hấn chiều nay sang nhà em, em chờ - Phúc lật tay nhìn đồng hồ, nhỏ nhẹ nói.

- Ủa, em hông đợi hấn sao?

- Giờ có chút chuyện em phải đi.

Cô gái đứng lên, ra sân. Quyền chậm rãi đốt điếu thuốc không đứng lên tiễn khách mà ngồi yên, trầm ngâm thả những vòng khói tròn lên trần nhà.

Ra tới đầu hẻm Phúc bỗng gặp Mẫn quẹo xe vào. Mẫn dừng phát chiếc cub 70 lại mừng rỡ:

- Người tù không số về lúc nào mà lạng lẽ vậy? Sao? Khỏe hông, ăn được hông, ngủ được hông, có bị hành hạ lắm hông?

Xỏ cả tràng “hông” xong, gã lớp trưởng ngoẹo đầu ra vẻ chiêm ngấm cô lớp phó rồi đưa bàn tay to bè phóng tới. Né cái bẹo má sỗ sàng của gã bạn, Phúc cười, nháy mắt:

- Bắt gặp tại trận à ghen! Huynh đi đâu mà lạc lõng ở chốn này?

- Tìm Liên chó đi đâu. Hấn có nhà không? Tính nhờ hấn khám trái tim coi có mệnh hệ gì không mà từ hôm gặp hấn tới giờ đung đưa nghe lắc lẻo quá.

- Hấn hông có nhà nhưng sắp về, vô đi.

- Mai tới lớp chơi ghen, đứa nào cũng nhắc muội khản cả cổ.

- Dóc! - Phúc lảng chuyện - Nhớ tặng Phúc cái đầu heo nếu có tin vui nghe.

- Đầu heo gì? Gió N.T.Ô làm muối khủng rồi chắc?

- Tui là bà mai. Hai người vô bệnh viện thăm tui rồi gặp nhau, giờ đi tìm nhau còn chối.

- Cái óc bé bằng hột tiêu của muối hồng nghĩ cái gì xa hơn mấy chuyện bồ bịch vớ vẩn, hèn chi ngộ nạn vì... tình cũng phải - Mẫn vờ nhăn mặt nhíu mày nom y chang con khỉ ăn ớt - Người ta đang ngày đêm suy tư muốn nát cái não kiếm cách xoay cho nhà người về sớm, đoàn tụ má già em đại, nhà người cứ hết đồng đa đồng đánh đến điệu đàn thấy ghét!

Ngó chăm bẵm như thể gã trai vụt biến thành vật thể lạ, Phúc trầm giọng:

- Thiệt hả? Có cách nào hông?

Thấy mắt bạn chưa chi đã rơm rớm, Mẫn nạt khề:

- Nín đi, giữa đường giữa sá mà định nhè à? Yên chí, thằng này chịu quậy là phải xong thôi.

- Quậy, thôi đi! Hồng chừng huynh cuốn gói lên N.T.Ô luôn đó.

- Còn hơn một ngày vắng muối ở lớp dài bằng ba thu! Nè, bộ tính dọt thiệt à?

- Dọt, à xem quen, cảm ơn huynh vì món quà vừa rồi giờ Phúc phải đến cảm ơn sự mẫu chủ nhiệm yêu quý của bọn mình mới được.

- Ghé Chinh nữa chớ, thăm chút cho thằng nhỏ nó mừng, mau lớn!

Phúc lờm, Mẫn cả cười. Hai đứa chia tay.

*

Từ rạp chiếu bóng ra, chinh nần nì nhất định đòi kéo dài cuộc gặp bằng cách đưa Phúc vào một quán phở để ăn trưa. Ngại mẹ chờ cơm, dù sốt ruột, sau cùng cô đành chiều bạn. Hai đứa tiếp tục câu chuyện trước đó trong rạp:

- Phúc còn ở được mấy ngày nữa?

- Còn có mỗi ngày mai.

- Gấp vậy?

- Về được vài ngày đã là may, anh quên Phúc đang “ở tù” à? Trước lúc đi anh hứa hẹn đủ thứ, té ra toàn hứa dỏm, thơ hồng thấy, người cũng không. Đây lên đó hơn hai chục cây đầu xa xôi gì!

Gã trai sa sầm nét mặt, nuốt vội miếng thịt đang nhai, làu bàu:

- Anh đã nói rồi, học hành lu bu, còn phải dạy kèm hai ba nơi, phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa Phúc mới tin.

- Một ngàn lần. Nào, nhắc lại xem! - Cô gái nói nửa đùa nửa thật, ngắt thêm mấy lá quế bỏ vào tô, múc muống nước húp nhỏ nhỏ. Chỉnh uống ngụm đá lạnh, lẳng mắt ra phố có vẻ ngẫm ngợi mông lung.

Sau lần Phúc hụt chết vừa rồi tình cảm giữa hai đứa bỗng tăng tiến vượt bậc. Những ngày cô nằm bệnh viện, cậu gần như thường xuyên lui tới hỏi han, an ủi khiến không riêng Phúc mà cả bà mẹ cũng phải cảm động. Cô xuất viện thỉnh thoảng cậu lại sang tận nhà thủ thủ chuyện trò hàng buổi, gặp bữa, vui vẻ ngồi vào mâm chia sẻ bữa cơm đạm bạc cùng cả nhà chẳng chút khách khí. Khéo làm đẹp lòng bà mẹ bằng những câu gần xa nhắc đến lòng từ tâm hiếm quý của bà đạo anh chàng từ Bạc Liêu lên thi cùng những việc vặt khác như sửa lại mấy chỗ hàng rào bị xóc xếch, thay mấy tấm lá mục che trên sàn nước vân vân, cả mấy đứa em cũng được chiếu cố với những tập truyện tranh, đôi khi vài bịch kẹo.

Từ ấy, dầu chưa hẳn rõ lòng mình đang màu gì, mới tím băng khuâng hay chớm xanh ngát tình yêu, Phúc cảm thấy khó lòng từ chối những lần Chinh mời đi coi phim, đi chơi hay ngồi quán. Cô xin phép mẹ, bà mủm mím cười bảo: chuyện bạn bè má hồng nghiêm cấm, có điều phải đặt việc học hành lên trên hết, con gái phải biết ý tứ giữ gìn, má hồng ham có cháu ngoại sớm đâu! Cô xấu hổ quay đi. Bà nín lại mắng yêu: Nè, chưa gì đã gấp vậy? Con có hứa hông? Cô ấp úng dạ hứa, rồi đỏ mặt thẹn.

Trước khi Phúc khăn gói đi Ô Môn, trong cái đêm người ta thường gọi là đêm tạm biệt, hai đứa ngồi khá lâu ở một quán nước ngoài Bãi Cát. Chinh đã hứa hẹn nhiều điều, rằng sẽ viết thư ít nhất mỗi tuần một lần, thỉnh thoảng chủ nhật sẽ đáp xe đò lên thăm cùng cơ man nào là những điều tốt đẹp khác nữa nhưng rồi... Đêm tạm biệt chấm dứt bằng cái siết chặt tay và nụ hôn run rẩy dưới bóng tối một tán cây, rồi chàng đứng mãi trên bến đò nhìn theo nàng khuất dần bên kia bờ sông Hậu. Đêm hôm ấy nụ hôn đầu đời làm cô trần trở mãi, hóa ra nó chẳng có gì là ghê gớm, giống hệt hàng ngàn lần đã thấy trong phim ảnh nhưng vẫn còn có một cái gì đó đối với riêng cô, nghĩ mãi chưa thể gọi đúng tên.

Chẳng biết gã trai còn nhớ hay quên, riêng Phúc mang nụ hôn, đúng hơn là dư vị của nó, lên tận N.T.Ô[1] để rồi vào những buổi chiều nắng nhàn nhạt, gió hây hây đi dọc bờ đê, hay đêm khó ngủ ngó lên trời ngắm trăng sao cô băng khuâng nhẹ nhẹ hỏi lòng như vậy có gấp, có vội lắm không? Thiệt ra thì mây đã, đang, hay chưa yêu Chinh?

Nỗi băn khoăn vẫn còn nguyên đến buổi sáng hôm nay, từ nhà cô chủ nhiệm ra Phúc phân vân nửa muốn vào ký túc xá kiếm Chinh, nửa không nhưng rồi cuối cùng vẫn gặp.

Đang ghéch xe đạp lên lề đường nói nói cười cười với một cô gái mặt hoa da phấn ngồi bên cái tủ thuốc lá ngoài bên Ninh Kiều, Chinh bỗng cầm bật, mím nụ cười duyên chào tạm biệt cô ta khi nhác thấy Phúc dắt xe thông thả đi xuống bên đò. Phóc vội lên xe, nhấn nhanh bàn đạp loáng cái Chinh đã đến bên cô, để lại đôi mắt tức bực mọc chơ vơ bên tủ thuốc trông riết theo.

- Anh chê Phúc đen thui, gầy hăn đi - Phúc dịu dàng ngắm bạn - nhưng anh trông cũng đâu khá gì hơn. Anh vẫn tiếp tục ăn cơm trong ký túc xá?

- Vãn!

- Sao có lúc anh bảo sẽ kiếm chỗ cơm tháng ở ngoài, bộ dạo này trong trống khá hơn sao?

- Vãn vậy, nhưng dạo này anh... có người bà con ở tổ bếp nên khám khá hơn phần đũa khác.

- Bà con, đâu từ trên trời rớt xuống hả? Học hành thế nào?

- Bình thường.

- Bọn nó có xì xào bàn tán gì về chuyện Phúc hông?

- Ổ thì... thỉnh thoảng cũng có.

- Lúc nãy anh trách Phúc tại sao về hông vô ký túc xá kiếm anh, còn mặt mũi nào nữa. Trong mắt bọn nó chắc Phúc xấu xa lắm!

- Nói chuyện khác được hông? - Gã trai nhăn mặt - Chuyện cũ nên quên, còn bận tâm và dằn vặt ích gì?

Áng lạng một lúc rồi Phúc buột thốt ra cái tên nãy giờ hình như cả hai cùng cố tránh nhắc nhở:

- Còn Diễm!

- Vãn... thường.

- Anh vẫn tiếp tục đến dạy kèm ở nhà hấn?

- Tính nghỉ vì hấn đã hại Phúc, đã đẩy Phúc vô bước đường cùng nhưng rồi...

Gã trai bỏ lửng câu nói, lắc đầu ra vẻ chán nản. Phúc chom chớp mắt, cười khẩy:

- Nhưng rồi không thể nghỉ vì... túng?

Giữ vẻ vẻ mặt trầm ngâm, Chinh quay nhìn Phúc âu yếm:

- Hoàn toàn vì Phúc, Mẫn buộc anh hồng được nghỉ. Hấn và hình như cả cô chủ nhiệm và cả lớp đang có kế hoạch xin giảm mức kỷ luật cho Phúc mà không thể thiếu anh.

- Lúc này gặp Mẫn có nghe nói nhưng Phúc chỉ tưởng anh ta đùa.

- Hấn hồng đùa nhưng... kế hoạch có vẻ không tưởng, khó thực hiện lắm. Dù sao vì em anh cũng đã hứa là sẽ ráng hết sức mình.

Sự nghiêm trọng trên nét mặt lẫn trong ngữ điệu của gã trai bắt giác làm Phúc giật thót sửa lại thế ngồi khá ngay ngắn trên ghế:

- Anh có thể nói cho Phúc biết kế hoạch đó được hông?

- Suýt, tuyệt đối bí mật.

- Với cả Phúc?

- Với em - Chinh đặc biệt nhấn mạnh tiếng em lần thứ hai nhưng hình như Phúc không hề lưu ý - và cả Diễm.

Thì ra mình cũng không đến nỗi bị mọi người lãng quên. Kế hoạch hấn là bí mật như Chinh nói, lúc này ghé thăm hồng nghe cô Thoa đề cập! Nhủ thầm, Phúc nghe lòng ấm tựa vừa có que diêm nào chọt cháy bùng trong trái tim nhỏ nhoi dạo này thỉnh thoảng lạnh giá một cách ngang xương, bất chợt.

Thấy bạn gác đầu, tô phở chỉ vơi chút đỉnh, Chinh đùa:

- Bộ gặp anh em vui quá hóa no ăn hồng vô hả?

Chợt lưu ý đến tiếng em rất mực âu yếm, Phúc thẹn:

- Còn lâu, chưa bụng để lát nữa về nhà còn ăn cơm kéo má la chó bộ!

- Xa bảy tám tuần lễ mới gặp có chút xiu đã đòi về, em tưởng má hết buồn em rồi chắc?

Câu nói nhẹ nhàng mà hệt cái tát bông vạt vào má khiến Phúc ngượng chín, uống hai ngụm đá chanh vẫn còn nghe khát, hình như vừa có nỗi gì

dâng nghẹn trong ngực, hai ngậm nước khó thể nuốt trôi. Chẳng đọc thấy dấu hiệu khác lạ nào trong cách đối xử của bà mẹ và mấy nhóc em, chuyên về này Phúc vẫn cảm thấy lạc lõng thế nào ấy. Sự lạc lõng do kẻ mang mặc cảm có lỗi tưởng tượng chứ không phải do mọi người quanh cô.

Hôm qua từ Ô Môn về Cần Thơ, qua đò về nhà với tâm trạng bồi hồi khôn tả. Mấy đứa em đang chơi trước hiên ủa ra cổng ôm quần lấy chân chị, con bé Út khóc òa. Phúc rảo bước ra nhà sau kiểm mẹ.

- Má, má ơi!

Đang loay hoay nấu bữa cơm chiều trong bếp, bà chưa hết bờ ngỡ vì tiếng gọi đã bị cô ôm nghiêng lấy dụi mặt vào vai khóc nức nở. Vừa khóc Phúc vừa rên rĩ:

- Trời ơi, con nhớ má khủng khiếp.

Bà vuốt vai nắn lưng rồi đẩy con gái dang ra mắng yêu:

- Bộ tao hông nhớ mày chắc?

Cái trước tiên đập vào mắt người mẹ là sự gầy ốm, da dẻ sẫm màu nắng ngույ của cô. Cái trước tiên bà nghĩ thấy là mùi đồng bái đặc dị và xa lạ từ tóc tai quần áo cô con gái được cưng chiều nhất nhà, khiến môi bà mỉm cười nhưng mắt rưng lệ.

- Con được phép về hay...

- Dạ được phép, con đâu dám trốn, má! - Đưa tay áo gạt nước mắt, Phúc cố lấy lại tươi tỉnh, ngồi thụp xuống dang rộng tay ôm hai đứa em bé nhất huyền thuyên hỏi han, hôn hít.

Trong bữa cơm chiều, mấy đứa em giành nhau xới cơm, gấp thức ăn bỏ vào bát cho chị, đứa nào cũng hy vọng Phúc giữ lời hứa mai mốt sẽ cho lên “cơ quan” chị chơi, chỉ có đứa em kế, thằng thứ ba là cứ ngồi im, tùm tỉm cười không nói. Phúc bửng lửng khi nghe mẹ mát mẻ:

- Ông có lên trại kiểm thăm con hông?

- Ông nào má?

- Ba mày ấy.

- Ba... có về sao má?

- Đọc báo thấy người ta đăng tin mày tự tử, tên họ chỉ viết tắt nhưng địa chỉ và trường lớp dễ y chang, nửa tin nửa ngờ ông tìm về, má bảo mày chết mất đất, chôn rồi, ông hỏi mả mồ chỗ nào, má chỉ ra ngã ba sông, ông

có vẻ hồng tin nhưng cũng khóc thút thít, thấy tội má bèn nói thiệt, ông cười ngay.

- Ba có nói tại sao đi biệt hồng về không má?

- Làm ăn thất bát lại đùm đề thêm con cái với người ta, ông chỉ nói xa xa nhưng má hiểu tất cả.

- Má có thông cảm cho ba hông?

- Má bảo má chịu đựng quen rồi hồng cần tới ông nữa, ông lại khóc, đàn ông gì mà nước mắt mau vậy hồng biết, trước kia đâu có. Ông rủ nhưng má không đi ông bèn đưa sấp nhỏ qua phố ăn uống, mua cho mỗi đứa hai bộ đồ. Về, bọn nhỏ hí hửng, ông thì say khướt, nằm vật giữa nhà ngủ khò, thấy tội má biểu mấy đứa mang mùng gối ra ngủ với ông, ba đứa ôm rịt vậy mà bánh mắt thức dậy ông lên đi hỏi nào hồng đứa nào biết, lật cái gối lên thấy hai xấp vải soie hẳn là cho má và mây, còn thêm năm trăm ngàn nữa. Ưc quá, má định đốt nhưng bọn nhóc can!

Bọn nhỏ cười rần. Phúc cười góp:

- Ba có hứa thỉnh thoảng về chứ?

- Có, còn thề nữa, ông thề cũng coi như cá trê chui ống, hứa ở đúng ba ngày, sớm đã chuồn lẹ vậy hỏi sao tin?

Dẫu sao, nghe tin vui ấy Phúc cũng cảm thấy ấm áp cả lòng.

- Chưa hết đâu - Bà mẹ tiếp - Ông đi rồi con Út kéo má ra coi thấy trông một vật mâm xôi bên hàng rào, nghĩ mãi má hồng biết ông mang thứ đồ quý đó theo làm gì.

- Để trông nơi “quê mới” y như con vậy.

- Trông làm gì?

- Cho đỡ nhớ má chứ làm gì nữa?

- Ờ há, cũng có thể, tới hỏi ông bị tâm thần rồi chắc.

Sau đó bà quay sang hỏi cận kề nơi ăn ở, công việc của cô ở trại đoạn thở dài:

- Má hồng buồn con đâu, chẳng qua do số mạng cả, năm nay mây bị sao Thái Bạch mà, ráng chịu đựng cho qua.

Tình thương yêu của má đầm thấm vậy, làm gì có chỗ để cảm giác lạc lõng của mây chen vô? Quả là tương tượng hảo! Nghĩ thầm, Phúc lật tay nhìn đồng hồ:

- Về thôi, chắc má đang chờ cơm ở nhà.
- Còn sớm chán - Mắt Chinh vụt sáng long lanh - Anh tính rủ em đến một nơi rất ấm cúng để tụi mình tiếp tục vui.

- Phúc đi cả buổi sáng rồi còn gì. Nơi nào vậy?

Chậm rãi đốt điếu thuốc, Chinh đặt ngón trỏ lên môi:

- Suýt, bí mật.

- Bật mí đi - Cô gái phụng phịu - anh hông nói rõ Phúc hông đi đâu.

- Đoán thử coi.

- Lại vào quán ăn kem hay uống cà phê nghe nhạc?

- Vậy thì tâm thường quá nói làm gì, nơi này cũng quen với em thôi. Chỗ thằng Mẫn í, hần vừa thuê được một căn phòng rất... tuyệt, đầy đủ tiện nghi không kém một phòng khách sạn mini, đi ha?

Châm câu bằng cái nháy mắt khó tả trừ tình hay điểm dàng, Chinh vỗ vỗ bàn tay Phúc đặt trên bàn ra chiều đồng cảm. Cô gái rút tay lại:

- Nhưng tới để làm gì? Em gặp Mẫn rồi, khỏi thăm nữa.

- Thì thăm lần nữa cũng đâu có sao... - Ngập ngừng dừng lại vài giây, lặp lại cái nháy mắt rất bất chước phim ảnh, Chinh thấp giọng gần như thì thầm: - Mẫn vốn rất lịch sự với bạn bè, hần sẵn sàng biến mất để mình độc lập tự do, tha hồ vừa uống nước ngọt ướp lạnh, nghe nhạc hoặc coi phim video, vừa thoải mái... tâm tình?

Phúc chột rùng mình, thoáng nhớ những cử chỉ khác thường của gã bạn lúc ngồi trong bóng tranh sáng, tranh tối rập chiếu bóng thể hiện cái Chinh gọi là sự yêu nhớ muốn phát điên, cô nóng ran mảy mặt đưa ngón trỏ dứ dứ:

- Hiểu rồi, liệu cái thần hồn của anh, Phúc hông thích... - Cô lúng túng chọn từ thích hợp rồi nói đại: - hông thích cái trò bay bướm đó đâu.

Gã trai làm bộ xoe tròn mắt ngạc nhiên:

- Bay bướm? Em nói gì lạ vậy, mình có còn là những đứa trẻ nít nữa đâu?

- Muốn đi đâu thì đi mặc xác anh - Phúc cứng giọng - chiều nay Phúc còn hẹn nhỏ Liên, không chừng hần đã qua bên bên rồi.

- Ai biểu đi tới chiều đâu, khoảng mười hai giờ anh sẽ đưa em qua đồ thôi, chắc chắn.

Chỉnh nói giọng du dương, cười nụ sừng sượng. Phúc lắc đầu.

- Để dịp khác.

- Tùy em thôi! - Gã trai tiu nghĩnh nhún vai giống diễn viên kịch nói -
Em quý bạn hơn anh thì cứ việc.

Lớn tiếng gọi hầu bàn tính tiền, đoạn Chỉnh bật dậy ra lấy xe đạp lạnh
lùng lên yên. Phúc lên xe cố đuổi kịp bạn:

- Coi kìa, bộ giận người ta thiệt hả?

- Không dám, chúc vui vẻ.

- Mai còn gặp lại chứ?

- Mai anh rất... bận.

- Thôi được, để chiều em rủ Liên cùng tới nghen, chừng năm giờ, được
hôn?

- Chiều anh cũng... bận!

Hờ hững đáp, cố ý cho xe vượt lên trước, gã trai yên chí thế nào cô
cũng lẻo đẻo theo sau. Đến một ngã tư Chỉnh tự tin ngoảnh lại, thất vọng
chẳng thấy Phúc đâu cả.

Bảy

Ghi là mưa bóng mây nhưng coi bộ còn lâu mới dứt hạt. Nhận lại hồ sơ xin việc xong. Quyền cuộn tròn đút đại vào túi quần lững thững ra khỏi cổng Xí nghiệp xây dựng số 6, băng qua đường vào cái quán cà phê đầy khách trú mưa trước hiên, gọi ly cà phê đen, dăm điều thuốc có đầu lọc.

Cà phê đậm đắng mùi bắp rang. Khói thuốc thơm và nhạc buồn. Tiếng hát mượt mà bay qua hay thấm ngún lòng ai thế nào chẳng biết, riêng Quyền cảm tưởng nó trôi tuột qua mình dừng đọng, lạnh lùng như nước đổ lá môn. Lúc này có cái chai xị trước mặt và cái cốc nhỏ nắm trong tay chốc chốc đưa lên hất ngược vô miệng tí chất cay hăng sẽ thú vị hơn, ghé làm chỗ mắt rồi, chỉ cần ngược lui hơn trăm thước... Thảm tiếc, Quyền vẫn ngồi nguyên tại chỗ, chân nhịp nhẹ theo điệu nhạc, mắt đảo băng quơ ra màn mưa không nặng hạt lắm, vừa đủ úng mềm biết bao tâm sự, nhất là những kẻ đang thất nghiệp như Quyền càng nghe lòng những nhão hơn.

Một cặp học trò ngồi ở chiếc bàn phía trong cạnh ô cửa sổ leo đầy dây trường xuân, hai chiếc cặp sách ngộ nghĩnh dựng đứng bên mép bàn hết cái lá chắn và, cô cậu giấu mặt phía sau thủ thi trò chuyện. Câu chuyện chắc không buồn giống những ý tình trong bài thất tình ca đang phát từ cặp loa trên quầy, thỉnh thoảng đệm vài tiếng cười khúc khích nhè nhẹ. Tiếng cười khiến Quyền thỉnh thoảng chột ngoảnh lại, mắt loáng ướm ánh khát thèm. Thời học trò, thời trận mạc không có nỗi mảnh tình vắt vai, giờ càng nghèo rớt mòng tơi hỏi sao không khát thèm? Quyền bỗng cảm thấy nhớ đồng đội da diết. Vào những lúc nhặt phèo thế này chỉ cần vài ba thằng xúm lại chia nhau quần vài điều thuốc rồi kèm chai đế hay bộ bài là xong chuyện, dư sức qua cầu... sầu. Đắm hết mình vào tiếng nhạc tiếng mưa với bao mảnh vụn ký ức những năm tháng lính bập bênh trong tâm trí, Quyền nghe lòng rung rung một cách dễ chịu.

- Chè mè đen đâây, chìa mà phủa đâây!

Hoài niệm bay biến, Quyền giật thót. Sau tiếng rao quen thuộc là hình ảnh quen thuộc của bà mẹ vừa từ một ngõ phố khuất khúc lùm lúi bước ra. Chiếc nón lá bung vành đôi chùm hụp, tấm nylon màu xanh lá cây che mưa khá rộng vẫn không giấu hết cái dáng già nua, quang gánh đè nặng trên vai, và tiếng rao náo nức.

Ra khỏi quán, rảo bước đến bên mẹ, Quyền cắn chặt môi rồi nở nụ cười méo xệch:

- Má đưa con!

Bà giật mình ngẩng lên, vừa nói Quyền vừa nhấc đòn gánh sang vai mình. Gánh chè nhẹ hẫng trên vai gã trai cao thước bảy nhưng hẳn không nhẹ như thế trên vai người già.

- Để má, cũng gần hết rồi - Bà cụ ái ngại - Sao, có nơi nào trả lời chưa con?

- Chưa má à! - Quyền ngẩng mặt đón mưa, ngập ngừng chút đỉnh rồi thử cất tiếng rao, đoạn thấp giọng bông phèng: - Nghe được hông má?

- Được chớ? - Bà cười.

- Chè mè đen đầây... - Nghe lòng vụt nhẹ nhõm, tưởng chừng bao khổ ải những ngày làm lính xứ xa, bao phiền bức những ngày lang thang đi tìm việc theo tiếng rao bay thoát khỏi lồng ngực, Quyền nửa đùa nửa thật - Từ ngày mai con sẽ thay má, má “nghỉ hưu” là vừa.

Ngỡ con trai chỉ đùa cho vui, chiều hôm ấy ngồi quanh mâm cơm đạm bạc, Quyền nghiêm trang nhắc lại ý định ấy, bà mẹ lắc đầu:

- Nói được nhưng có làm được hông? Bộ mày hông mắc cỡ hả?

- Việc gì phải mắc cỡ má? Bán chè rong cũng là một nghề lương thiện, mình có ăn mày của ai đâu mà phải xấu hổ hay mắc cỡ?

Nghe giọng cương quyết của ông anh có vẻ không gì lay chuyển nổi, Liên cười khẩy:

- Rồi cũng sẽ bỏ dở như dự tính lên liếp trồng rau quế hay dự tính nuôi rùa thôi, em cũng ráng banh rộng mắt ra để coi anh có dám thay má không?

Khác nào bị kê cái tủ đứng ngay miệng, Quyền và vợi miếng com cuối, bỏ chén đĩa, ngồi ngây ra dáng ngẫm ngợi.

Trong khi chờ đợi các nơi đã nhận đơn cứu xét, ngoài những lần phải đi làm mướn không công, Quyền tháo cái xe đạp cũ treo từ ngày đi lính

xuống sửa chữa qua loa rồi hành nghề xe đạp thồ - còn gọi là xe đạp ôm - Đội ngũ xe thồ quá đông, không có bến bãi nhất định nên khó tranh khách với người ta, hết bị rượt đằng tây lại bị chặn đằng đông, Quyền đâm ra buồn chán, kết bè tụ lữ với những cậu trai trẻ rồi nghề khác trong hẻm suốt ngày lân la ở mấy quán billard cá độ, gầy sòng nhậu, có đêm say mềm, hai thằng bạn dìu về, không đủ sức kê cửa, Quyền nằm ngủ luôn trước thềm đến sáng, bị mẹ và em gái giũ cho một trận toát mồ hôi, lẳng lẳng về Sóc Trăng ở nhà ông cậu đúng một tuần lễ. Bà mẹ lo lắng:

- Có khi nào hấn bỏ đi luôn hông con?

- Không đâu - Liên cười - Để ảnh đổi gió một chút cho tỉnh trí.

Quay về, Quyền làm lì ít nói hấn, lui tới vào ra lẳng lẳng hết chiếc bóng, một hôm đi học về thấy Quyền hí hục cuốc miếng đất rộng chừng ba chiếc chiếu dọc bờ rạch phía sau nhà, Liên tò mò hỏi:

- Anh định trồng gì?

- Rau quế bỏ môi cho mấy quán phở, có đĩa sẵn sàng giới thiệu môi, từ lúc trồng đến lúc thu hoạch chỉ trong vòng vài tháng thôi, trồng một lần nhưng thu hoạch dài dài.

Mấy vòng liếp lên chưa xong bỗng đổi ý bỏ dở vì nghe bạn bè bàn ra tán vào sao đó, tuần sau lại thấy anh Năm đào đào xới xới, Liên lắc đầu:

- Lại thêm kế hoạch mới?

- Anh tính xây hồ nuôi rùa xuất khẩu, bán cho các nhà hàng đặc sản, có người sẵn sàng hùn vốn. Vừa rồi về Sóc Trăng cậu Tư dẫn đến nhà một ông bạn của cậu chơi, thấy ông nuôi đơn giản lắm nhưng thu lợi lớn.

Cái hồ chưa thành hình, miếng đất tiếp tục ở không và bây giờ sang tiết mục khác chẳng dính dáng gì đến nó nữa.

- Sao ngồi im rơ vậy ông? - Liên nheo mắt chăm chọc.

- Không nên, má hồng đành lòng thấy con phải khổ đâu - Bà mẹ nói nhỏ nhẹ.

- Lâu nay dầm mưa dãi nắng bộ má hồng khổ à? - Quyền quắc mắt nhìn cô em gái dữ dội khiến Liên cúi mặt giấu nụ cười mỉm sau cái muống chan canh. Bà mẹ cười:

- Ý má muốn nói là khắp thành phố này có thằng thanh niên nào phải gánh hàng bán rong đâu, trông tội nghiệp sao ấy. Mấy ông bán bánh mì, bò

bía, kem hay trái cây còn có chiếc xe đẩy, đằng này...

- Đi bộ, gánh gồng đôi khi được khách chiều cổ hơn! - Nói xong Quyền chột nghi ngờ ngay lý lẽ không mấy vững của mình. Liên mát mẻ:

- Thà sửa xe vĩa hè hay đi làm mượn chuyện vặt còn dễ coi hơn.

- Có nghề sẵn trong tay không làm, chạy vạy nghề khác chi cho nhọc công, để rồi má coi, con có cặp giò khỏe lợi khắp nơi sẽ bán đắt hơn cả má, từ từ rồi xoay cái xe đẩy, thêm cái cassette mở nhạc xập xình nữa là ngon... com!

Chiếc xe đẩy bắt đầu lăn bánh trong tưởng tượng của ba người. Liên hăng giọng đỉnh đạc:

- Khi anh chưa về hình ảnh anh trong gương tượng của em rất quen thuộc. Thời gian vừa rồi anh đã khiến em thất vọng vì nom anh khác hẳn con người trước đây. Lắm lúc thấy anh lang thang lơ lửng thối lếch thếch như một gã thất chí em buồn nhưng đành nín nhịn, giờ nếu anh thiệt bụng kết cái nghề này em cũng hồng vui. Trong thâm tâm em vẫn muốn anh tiếp tục đi học, làm học trò thêm một thời gian nữa cho thiệt chín chắn con người mình cái đã sau này mới không dễ đánh mất mình, tri thức không bao giờ thừa cả, anh thấy sao?

Con nhỏ lên lớp coi bộ cũng có lý, làm sao cãi? Quyền đỏ mặt tía tai làu bàu:

- Đi học để má phải tiếp tục oằn vai gánh nặng nữa hả?

- Phải kiếm ra cách vừa học vừa làm thôi. Hử giờ anh đã hết ngây thơ, chán ngấy ảo tưởng cựa chiến binh ưu tiên số một rồi chứ? Nghe em đi, ngày mai anh rút hết đơn ở những chỗ xin việc, nộp hồ sơ xin trường cứu xét cho tiếp tục học vào niên khóa tới, sắp nghỉ hè chắc cũng mau thôi.

- Còn làm?

- Nếu anh quyết tâm thay má, em sẽ ráng đi vay mượn bạn bè mỗi đứa một tí sắm cái xe đẩy chừng một hai chỉ vàng là cùng, bạn bè em

khỏi đưa con nhà khá giả chắc cũng dễ thôi. Có cái xe có thể bán kèm các thứ khác nữa như kẹo bánh, thuốc lá cóc ổi xoài dầm chua vân vân, mai một anh bận đi học thì bán vào giấc chiều tối, còn suốt ngày má chỉ việc đưa xe ra đầu hẻm che cái dù ngồi tại chỗ là xong, trưa em ra trông để má vô nghỉ lưng.

- Má thấy sao? - Quyền quay sang bà mẹ. Bà gật gù:
- Được vậy thì còn gì bằng, em nó nói đúng đó, con nên đi học lại, bỏ thì uổng phí lắm.

Quyền tươi nét mặt, vói tay búng khê chót mũi Liên:

- Đơn giản chỉ có vậy, sao lâu nay em im ỉm, hông chịu nói?
- Lâu nay tinh thần anh đâu đã thăng bằng - Liên nói tung tung - Con cá thay đổi nơi ở từ nước mặn sang nước lợ còn ngắc ngư huống hồ là anh Năm kính mến của em.

Mưa tạnh bao giờ chẳng hay. Đêm buông rưng ngoài cửa, đèn trong nhà bật sáng. Bữa nay không đi bán giắc tối, bà mẹ đi nghỉ sớm. Liên dọn mâm ra nhà sau rồi vào ngồi ở bộ ghế mây, hai anh em tiếp tục câu chuyện:

- Vừa qua anh không thăng bằng à, thiệt sao? Em học Y nên luôn nhìn người và đời qua con mắt... bệnh lý, chưa chi đã mắc bệnh nghề nghiệp. - Quyền nói vui.

- Đâu chỉ riêng em, xa bao nhiêu năm bỗng gặp lại, nhỏ Phúc cũng thấy vậy.

Phúc! Cái tên Liên thốt nhắc bỗng tựa làn gió kỳ bí xộc vào mũi khiến Quyền hắt hơi liền ba cái.

- Phúc nói sao?

Liên được dịp phóng đại tô màu:

- Hẳn bảo trông anh hông giống con giáp nào cả. Hôm đó tính nán lại chờ em về nhưng anh có vẻ không mến khách lắm nên hẳn đành chuồn sớm. Hẳn ngậm ngùi than rằng, may mà hồi hẳn xém chết đuối anh còn bình thường nên nhảy xuống vớt hẳn lên, còn bữa đó lỡ hẳn có bị kiến hay con gì cắn chết tươi hẳn anh cũng cứ ngồi trơ trơ, mơ mộng đâu trên mây.

- Thiệt hả? Cứ nghĩ mình là người trẻ đồ dù chưa tới bên đồ nên anh phải làm bộ dừng dừng thôi.

- Lỡ dừng dừng thì dừng dừng luôn đi!

- Trả lại xấp thơ vớ vẩn cho anh đi, giữ làm gì nữa?

Nói nghe mạnh bạo nhưng vẻ mặt kẻ lỡ đồ nom buồn hiu.

- Bộ anh hông muốn một ngày đẹp trời nào đó em sẽ đưa cho con nhỏ coi hả?

- Thôi đi! - Hết người sắp chết đuổi vợ phải một cọng rom. Quyền lí nhí - thuộc loại đồ xưa mất rồi, đốt đi là vừa.

- Đồ cổ mới càng quý, giờ làm sao anh có thể viết được những mẫu thơ trữ tình vậy được? Muốn viết cũng không còn khung cảnh và không khí thích hợp. À, hay là dạo này thấy con nhỏ sắp biến thành nông dân thứ thiệt nên anh chê, anh thay dạ đổi lòng?

Cảm thấy không dung thừa miệng lẫn thừa tay, Quyền đốt điều thuốc, nhả khói mù mịt:

- Thấy con nhỏ lam lũ anh càng... mến. Chỉ tiếc cô nàng đã có bồ mất rồi, chìa khóa cửa sắt buồng tim đưa đưa khác giữ mất rồi.

- Em mà là con trai í à, lỡ yêu ai em quyết theo tới kỳ cùng, đến hơi thở cuối cùng.

- Xạo, đừng xúi dại bạn - Quyền cười xuề xòa, giả lảng: - Nè, cái thằng vai u thịt bắp bữa hôm lạng cù 70 tới đây có phải muốn trao hơi thở cuối cùng cho em hông?

Liên lúng liếng mắt tỉnh khô:

- Con chủ vừa nước mắt đó. Tín hiệu chưa rõ ràng, còn bị nhiễu lung tung nhưng hấn khá tốt bụng, anh chàng sẽ là người đầu tiên em hỏi mượn tiền mua xe đẩy cho anh.

*

HƯƠNG HOA SÚ TÁN LẠC NÔNG NÀN TRONG GIÓ. Bóng mát rợp trên băng ghế đá, cỏ viền xanh những lối mòn góc công viên hẹp nhưng yên tĩnh bên hông thư viện. Diễm ngồi thu mình hết con mèo ôm trên ghế vắn vơ nhìn lên vòm lá ngấm những cánh bướm rập rờn rồi cúi xuống trang sách mở trên lòng. Sách và bướm chẳng giữ lâu được mắt, chốc chốc cô lại nhìn mông ra cửa trông ngóng.

Một bóng áo trắng nhẹ nhàng bước như trôi bèo bồng qua cổng với chùm hoa phượng lớn đỏ rực che mặt đến bên Diễm:

- Thiếp mang mùa hè đến dâng chàng, thưa quân vương!

Diễm nâng nhẹ cành hoa nàng trao rồi dần dỗi ném xuống chân:

- Sao trễ quá vậy? Nếu hồng làm ta đã chờ em từ ngàn thu.

Không còn cành hoa che mặt, Phúc bẽn lễn ngồi xuống cạnh bạn:

- Xạo, mới chờ từ tết tây tới tết ta chớ mấy!

Hai đứa cùng cười. Bỏ giọng vua chúa, nói giọng thường dân, Diễm lườm:

- Khỏe không? Nắng mưa sương gió đồng nội khiến nhan sắc mày trông giòn hần ra.

- Giòn bằng bánh tráng nướng hông?

- Giòn như một tiếng cười. Nhớ tao nhiều chớ? - Diễm âu yếm vuốt ve vai bạn, Phúc né ra:

- Quên nhớ hông đều, có lúc tao cứ ngỡ như hai đứa chưa từng quen nhau.

- Thiệt hả? Tao thì ngược lại, cứ như lòng quên nhưng rồi vẫn nhớ, nỗi nhớ hết cái gông tao mang nặng trên cổ, tựa cái cùm vướng dưới chân, tao đi nhớ đi, tao ngồi nhớ ngồi, tao đứng nhớ đứng, tao nằm nhớ nằm, chỉ vì mày mà tao thành người giàu nhớ nhất thế giới!

- Giống kẻ thất tình à?

- Y chang.

- Tội nghiệp quá hén! Giờ đỡ nhớ chút nào chưa?

- Tạm tạm - Diễm cười nụ chẳng mấy tươi, đổi hướng câu chuyện: - Nghe nói dạo này mày rành nghề nông lắm hả?

- Chưa đâu, chỉ mới biết giăng lưới cắm câu, nhìn cây lúa non biết ngay nó sẽ trở bao nhiêu hột, nghe chim hót biết liền con nào trống con nào mái, hông thèm nói dóc đâu, những đêm mưa nằm nghe ếch ương, bụ tọt, nhóc nhen hợp xướng, gọi cười khắp đồng tao hiểu được tâm trạng từng đôi hoặc từng con. Vừa rồi tao rộng cả giỏ rắn vì cá chờ mày lên nướng trui, sao hông lên?

- Tao bận lang thang qua những ngã đường hai đứa từng đi, tới những nơi hai đứa thường tới ăn những món ngon và dỡ hai đứa từng ăn cho đỡ nhớ. Biết hông, có nhiều hôm nhớ mày quá tao đã qua đò rồi về đò hông biết nhiều bạn, mòn hết một đôi giày rười.

- Có ghé thăm bà già tao hông?

- Có, nhiều lần. Ban đầu má giận xua đuổi tao, gọi tao là con rắn độc như Chính từng gọi, tao khóc lóc van vỉ miết bả mới nguôi ngoai. Mỗi lần ghé tao cứ tưởng như mày còn ở nhà nhưng lánh mặt nơi góc xó nào đó, tao lục kiếm quần quanh, lăm bắm gọi tên làm má và mày đứa nhóc ngỡ tao bị

ma ám. Tao xin cả cần xé cục mâm xôi về trồng ngoài cửa sổ để trông hoa cho đỡ nhớ người.

- Sao mày ưa bắt chước tao vậy? Từ tướng đứng dáng đi, cách cười nói rồi giờ còn bày đặt bắt chước yêu cả bông cục mâm xôi!

- Tao muốn trở nên y như mày, hai đứa chỉ là một.

- Để làm gì?

- Hồng biết nữa.

- Lúc này mày đọc gì vậy?

- Tra từ điển.

- Kiểm chữ nào?

- Tình lạnh, nhưng kiểm hoài hồng thấy, mày biết nghĩa của nó hông?

- Vớ vẩn, chắc cũng tương tự như tình ghét hả?

- Phản nghĩa của tình ấm!

- Tưởng gì, nói vậy cũng nói, lằng nhách.

- Để tao hát ghen?

- Giọng vịt đực cũng bày đặt.

- Hay để tao làm hề cho mày cười?

- Khùng vừa thôi chứ bạn, tao có khóc đâu?

- Tao sẽ làm bất cứ cái gì để mày đừng lạnh nhạt với tao nữa, mày tha lỗi cho tao chưa?

- Rồi!

- Nhắc lại cả trăm lần đi.

- Rồi rồi rồi rồi rồi...

Phúc cười, cúi nhặt chiếc lá khô bóp vụn, thả rơi từng mảnh vụn vào lòng cơn gió. Diễm thở dài:

- Đôi khi tao đáng ghét quá phải hông?

- Mày tự soi gương cũng dư biết.

- Cái gương chỉ bảo tao xấu xí, nhưng cóc cho tao biết mình ra sao, lắm lúc tao muốn mình không là mình nữa mà không thể lột xác, lột hồn, buồn ghê nơi!

- Tâm hồn mày có vẻ nhiều bóng tối âm u quá, mở rộng mọi cánh cửa cho ánh nắng lừa vô đi mày sẽ bớt ảm ứ cho coi.

- Mở cách nào?

- Sống tươi cười khỏe mạnh.
- Bộ tao không đang khỏe mạnh sao?
- Không, mày đang lâm trọng bệnh... Bệnh tưởng, mày tưởng mày ghét mày nhưng thiệt ra mày quá yêu mình thành ra trở nên đáng ghét trước mọi người, đúng là cái gương không thể nói rõ điều này cho mày biết được.
- Vậy là tao đóng kịch mà hồng biết.
- Đôi lúc cả tao cũng vậy.
- Phúc nè, có bao giờ mày nghĩ hai đứa sẽ bỏ đi xa, thiệt xa hông?
- Đi đâu?
- Một cõi xa xăm nào đó, quên hết mọi chuyện và bắt đầu lại tất cả.
- Bắt đầu lại cái gì?
- Tình bạn.
- Mày đi một mình đi như này giờ mày đang nói chuyện với mày vậy? Mày sẽ là kẻ lữ hành cô độc tới... già.

- Ủa, này giờ tao độc thoại sao? - Phúc chợt hóa thành cô Diễm thứ hai neho mắt nhìn cô Diễm thứ nhất trên cột. Cả hai Diễm cùng hót hải kê: - Phúc, đừng đùa nữa, mày biến đi đằng nào rồi?

- Đây nè - Phúc lại hiện ra, vui vẻ mở cặp sách lấy ra một trái cam lớn đưa Diễm: - Xém quên, quà tao mang từ N.T.Ô về cho mày í, ăn đi, mày sẽ thấy ngay nghĩa của cái từ kép tình lạnh!

Nửa tin nửa ngờ, Diễm vừa âu yếm lẫn khóe nhìn nồng nàn vào đôi mắt tròn to trong veo của bạn vừa bóc vỏ trái cam và, bật ngửa, té nhào xuống cỏ. Con rắn lục bé xiu tách mình khỏi trái cam quấn siết lấy cổ cô, Diễm vùng vẫy rồi thảng thốt thức dậy.

Chiếc mền chỉ rơi tuột xuống sàn từ bao giờ chẳng hay, tia nắng sớm mai luôn qua khe cửa sổ vắt ngang khuôn ngực phập phồng của cô gái nom chẳng giống con rắn mà hết dấu roi quất.

N.T.Ô, chủ nhật xanh,

Liên thương nhớ,

Rất vui nhận được thơ. Vậy là mày đã giữ lời hứa thỉnh thoảng viết cho tao ít dòng đọc đỡ buồn. Ở đây chỉ có ngày chủ nhật là tương đối rảnh rỗi, có chút thì giờ thông thả để viết thơ, đọc sách báo hay đi lang thang ngắm hoa đồng cỏ nội. Vốn sợ thời gian, ngại dòm lịch mỗi ngày để rồi nhớ

mình còn “cắm chân sào” ở đây bao lâu nên mây đừng cho tao là làm dáng hoặc mơ mộng khi thấy thơ hồng ghi ngày tháng mà chỉ ghi chủ nhật trắng, đỏ, cam, vàng, xanh, lam, chàm, tím vân vân.

Đang luyện sinh ngữ Anh mỗi ngày 5 từ theo lời khuyên của mây, hy vọng học thuộc lòng chừng nửa cuốn từ điển Anh - Việt bỏ túi tao sẽ được về nhà. Tao còn học cả tiếng Khơme với một cậu công nhân lái máy kéo, có gương mặt gần giống “ông” lục soạn đẹp trai mình từng gặp ở chùa Mã Tộc ngày nào.

Công việc dạo này đỡ vất vả hơn vì tao được phân công phụ tá cho một chị Chăn Nuôi Thú Y K 6 lên đây làm luận trình tốt nghiệp, đề tài Nuôi Vịt Chạy Đồng. Chỉ hiền lành, đoan trang và chịu khó. Tao phụ chị tiêm cả thuốc ngừa cho lũ nhóc cạp cạp, ban đầu cũng run tay như dân khoa Y của mây tập tiêm người vậy, riết quen.

Mười một tờ thơ nhỏ của chàng “lỡ dò dù chưa tới bến dò” quả là món quà bất ngờ, đọc cảm động lắm. Nhưng Liên ơi, nhắc anh Quyền rằng muộn mất rồi, đã lỡ dò một lần thì cứ lỡ luôn đi đừng thèm quay lại nữa, rằng tao đã đóng kín cửa sắt buồng tim, và chìa khóa để lạc đâu rồi cũng không còn nhớ. Với tao, hình như tình yêu, chưa thể hay chưa đến lúc... có thật!

Vừa rời lớp Chinh lên lao động, cuộc gặp đã kết thúc không vui. Dư vị nụ hôn đêm tạm biệt Cần Thơ ngày nào đã loãng tan thành mây khói, còn chẳng chỉ là thoáng ngậm ngùi. Hẳn mây cũng xử sự như tao thôi: không gặp lại nữa gã con trai đã làm mình thất vọng. Hai đứa đã chia tay lần cuối hồng phải với cái siết tay dịu dàng mà tao đã phải giẫy thoát, chạy thực mạng từ đề vô tới nhà, tưởng chừng trái tim đã giã từ lồng ngực. Chinh muốn tước bỏ tuổi hồn nhiên của tao giữa đêm như bóc vỏ một củ khoai mì hay cọng bông súng, đâu dễ dàng và tội nghiệp đến vậy, mây hiểu chứ?

Dẫu muộn, bây giờ tao đã thấy mây có lý. Nhớ hồng, có lần mây từng tuyên bố, học và học cái đã, đừng có mơ mộng vẩn vơ, cái đầu phải đầy trước khi trái tim đóng đũa xí xộn! Ráááá chí lý.

Cho tao kính gửi lời thăm má và anh Năm. Nhớ hồi âm ngen. Chúc vui.

Tái bút: Mừng anh Quyền thôi thất nghiệp. Nhấn ảnh nếu có gan đẩy xe chìa mà phua lên tận đây, tao cũng dám ăn vài chục chén cho đỡ thèm đồ ngọt!

Đọc xong cái thư, Liên rời ghế đến đứng tựa cửa trông ra sân, vẻ mặt đang tươi bỗng sa sầm thành “bộ mặt hình sự”.

Dưới tán vú sữa râm bóng, chiếc xe đẩy mới toanh vừa làm lễ khai trương đứng chờ vợ, xác pháo rải đầy mặt đất, và “toàn cảnh” khá ngoạn mục: Quyền ngồi dựa gốc cây, ngửa mặt trông lên vòm lá với đôi mắt nhắm và đôi tay thông thạo buông trên cây đàn ghi ta cũ sờn, hai “chiến hữu” đũa nằm nghiêng ôm cái keo thủy tinh cạn queo bày lờm chờm những xác tắc kè, đũa nằm ngửa gác chân lên đĩa gỏi gà còn lam nham đôi miếng... Cả ba chìm sâu trong giấc điệp sau trận nhậu hết mình, vui hết cỡ, và ca hát đến tắt giọng.

Chiếc xe đẩy đã được mua không phải bằng tiền Liên vay mượn của bạn bè như cô từng dự tính mà do anh chị em trong gia đình đóng góp. Tuần trước nhân đám giỗ của người cha, chị Hai ở Cà Mau lên, anh Ba anh Tư từ Rạch Gòi ra - Ai cũng vốn đông con và chẳng mấy khăm khá, thi thoảng mới dành dụm được chút ít tiền giúp mẹ và hai em - đã họp bàn rồi sau đó mỗi người ráng chắt chiu một ít đóng góp.

Sau hôm bị cô em lên lớp, Quyền đã hoàn tất việc nộp hồ sơ xin học tiếp đại học vào niên khóa tới. Từ dạo đi đổi gió ở Sóc Trăng về tạt đàn đúm bạn bè chè chén của Quyền mười phần bớt bảy còn ba, nhưng bây giờ thì...

Làm thỉnh nín nhịn hay cho ảnh một trận? Múc nước tạt vô mặt, xách tai lôi ảnh dậy có thất lễ lắm không? Khai trương rồi hồng đi bán e chiều nay có nước cả nhà ăn chè thay cơm, mời cả hàng xóm láng giềng nữa họa may mới hết? Có nên chuyển lại lời nhắn dễ thương muốn bịnh của nhỏ Phúc hông? Con nhỏ nhờ, mình hồng nhắn e... thất đức? Đưa cả cái thơ cho ảnh đọc rất không nên, lộ chuyện riêng của con nhỏ và Chính đâu được! Hay chỉ nhắn miệng thôi? Nói í à, không, mình sẽ thả li hồng thêm trò chuyện với ảnh đúng nửa tháng cho bỏ ghét, cho bỏ tật say bết say bát! Ngán ngẩm thờ dài, phân vân một lát, Liên thủng thẳng đi vào phòng lấy kéo cắt rời đoạn tái bút của thư và cầm hộp hồ quay ra.

Miết cái lườm sắc lẹm, dài dằng dặc lên ba cái thầy sùng rượu xong Liên đưa mắt nhìn quanh, bắn khoăn nửa muồn dán câu nhẩn của Phúc lên thân cây vú sữa, nửa muồn dán lên cái xe, nhưng rồi mắt thoáng lóe ánh tinh nghịch, mặt mày vụt tươi lên chút đỉnh, cô mუმ mუმ cười rón rén đến bên Quyền bôi hồ vào rẻo giấy và dịu dàng dán nó vào trán gã anh trai, rồi không chút gượng nhẹ, xách tai đánh thức anh chàng dậy. Bỏ dở giấc mơ thấy mình sắp trở thành triệu phú vì trúng số lô đặc biệt cặp mười, Quyền mở choàng mắt.

- Anh có muồn em lấy dao chặt nát cái xe ra không hả?

Tiếng hét khét rẹt kèm dáng đứng chống nạnh nom oai phong lẫm liệt của cô Sáu khiến anh Năm thôi bần thần, tỉnh hẳn, Quyền bển lên đứng lên, phúi qua quít bộ quần áo xốc xếch, xua tay nói lúu cả lưỡi:

- Bậy bạ, hồng nên, đừng nóng, hôm rày anh đâu có... nhưng bữa nay ngày vui... chắc, anh xin hứa đây là lần cuối cùng, sẽ vĩnh biệt... ly và chai.

Mảnh tái bút trắng lóa trên cái trán rám nắng làm Liên nhin cười muồn ná thở nhưng ráng thở, làu bàu:

- Có Phật trên chùa họa may tin anh vì ông nhân từ, còn em thì không.

- Thiệt mà, anh hứa, anh thề...

Vừa lấp bắp Quyền vừa bực bội dằn cái keo ra khỏi “vòng tay thân thương” của gã bạn xáng đánh “bụp”, keo vỡ nát, những con tắc kè văng tung tóe, xoài những chân và đuôi ra “bò” ngổn ngang. Tiếng động bất chợt không mấy “phê” nên không đánh thức nổi hai “chiến hữu” đang thả hồn phiêu du lên tận trời hay xuống tận thủy cung.

Lườm, nguýt, nhún vai, chun mũi, đoạn Liên dậm dăng:

- Có người gởi thơ cho anh, đọc hông?

Nghe giọng cô em đỡ khét, Quyền khấp khởi mừng thầm:

- Ai gởi vậy - Quyền cười giả lả - Bộ tính nhát hay hù anh hả?

- Ai thêm... Của nhỏ Phúc.

- Thiệt à? Hắt hơi liền ba cái, ngờ nhiều hơn tin, Quyền rảo bước theo Liên vào nhà, ngạc nhiên thấy cô em thay vì đưa thư lại đẩy mình đến trước tấm gương lớn trên cánh tủ.

- Nào, cầm gờ, chấp hai tay sau lưng và đọc đi! - Liên nói giọng mệnh lệnh. Soi thấy mảnh giấy trên trán Quyền chợt ngớ ra rồi bật cười thành

tiếng:

- Em học ở đâu lối đọc thơ lạ đời này vậy? Ngộ thiệt, trán bị dán tem lúc nào mà hồng hay ta! - Lắm bầm đọc những dòng chữ in ngược trong gương, Quyền nghe nở từng khúc ruột, giả vờ ngây ngô, cố tình đọc ngược từ phải sang trái, từ dưới lên trên, Quyền cao giọng: - ngọt đồ thềm đỡ cho chén chực vài tới ăn dấm cũng tao, đây tận... Chà, cô nàng viết gì mà tối nghĩa quá vậy?

- Thôi tốp đi, đừng có giả ngộ nữa ông mãnh, từ nay còn lu bù nhậu nhẹt nữa thì liệu cái thần hồn của anh đó! - Liên phì cười, đồng đánh bước vào nhà sau.

Quyền hoan hỉ gỡ đoạn tái bút đọc lại lần nữa, ngoảnh trông ra sân, bửng lững thấy chỉ còn chóc góc mỗi chiếc xe, hai “chiến hữu” đã chuồn biến từ lúc nào chẳng hay.

Tám

Dang nằm nghe nhạc, thấy chĩnh đẩy cửa bước vào, Mẫn quờ tay gạt nhẹ núm volume chiếc cassette đầu giường hăm bót âm thanh:

- Cô nàng đâu? Sao về một mình vậy?
- Xổng mất rồi! - Chĩnh nhún vai cười nụ chán chường.
- Dở ẹt, vậy mà tao đã chuẩn bị tất cả, chỉ chờ hai đứa tới là biến đi.
- Chán bỏ mẹ, dù hấn hồng dễ đâu, cứ tin đi kế hoạch của mày là... không tưởng hoặc viễn mơ. - Cường điệu sự mệt mỏi bằng cách ngồi bệt xuống sàn, ghếch chân lên đồng sách báo hăm bà lẳng quăng ném lôi thoi trong góc phòng, Chĩnh dậm dẳng tiếp: - Vả lại, theo tao chuyện đã qua cho qua luôn đi, cái kiểu anh hùng mã thượng như Lục Vân Tiên giữa đường thấy chuyện bất bình hồng ngó lơ vào thời buổi này xưa rích rồi.

- Chuyện dọc đường à? Chuyện của nhỏ Phúc... Xà bát vừa thôi, bữa nay trúng gió hay sao mà mày ăn nói nghe nóng lạnh vậy? Kể đi, tối nay sao lại để Diễm xổng?

Sau hôm buột miệng mắng cô nàng là “con rắn độc” Chĩnh bỏ luôn ba buổi dạy kèm không một lời từ biệt, yên chí thế nào cũng bị mất việc. Ngoài dự đoán của anh chàng, Diễm vào tận ký túc xá kiểm, trách móc đủ điều. Rằng sao nỡ bỏ thẳng nhóc giữa lúc hấn đang mê “ông thầy” như điều đồ, đang học hành tấn tới. Rằng sao Chĩnh đành lòng bỏ bạn trong khi cô đang cô đơn khủng khiếp. Rằng quên hết chuyện cũ từ nay hai đứa ngoéo tay thề hễ gặp là không thềm nhắc đến nhỏ Phúc nay đã hóa xa xôi vân vân. Yên lòng vì đêm hôm ấy vào bệnh viện thấy Phúc đã được cứu sống, mừng thầm bởi không mất chỗ dạy kèm, con người si tình trong Chĩnh bảo nên cắt đứt với Diễm vì cô là nguyên nhân trực tiếp khiến Phúc suýt bỏ mạng, con người thực dụng lại lên tiếng quyết liệt phản đối. Giữa lúc Chĩnh đang băn khoăn bồng gập Mẫn. Với vẻ mặt nghiêm trọng hiếm thấy, Mẫn phán:

- Mày nên tiếp tục lui tới với Diễm, càng gần bó càng tốt.

- Tao đâu có tính đưa tên cô nàng vô “danh bạ tâm tình” - Chính nhăn mặt. Mẫn trầm giọng:

- Quyết định của hội đồng kỷ luật nhà trường đối với Phúc như vậy hơi quá đáng. Một năm lao động cải tạo nặng đã dành nhưng hồng khủng khiếp bằng sự mất danh dự, bị mang tiếng là kẻ cắp trong khi thiệt ra danh dự mình bị kẻ khác đánh cắp, bôi nhọ một cách oan uổng.

- Mày tin là Phúc bị oan sao?

- Không chỉ tao mà cả cô chủ nhiệm, cả lớp tao đều tin. Nội việc hấn tự vẫn vì uất ức, tuyệt vọng cũng đủ xác tín điều đó, có lú hồn ngẩn vía như mây mới ngờ. Bầy đứa ngủ chung phòng Phúc đều xác nhận Diễm đã tới đêm hôm trước lúc phòng trống không, tới làm gì nếu không để lên bỏ tang vật, cái nhẫn hạt xoàn khôn kiếp đó, vô ngách kín trong túi xách của Phúc, nơi khó thấy nhất, và rồi đêm hôm sau cố nài nỉ bạn đến chỗ mình ngồi chơi một lát, chia tay, chờ tới nửa đêm mới hô hoán chột phát giác bị mất cắp. Chỉ là chút mẹo vặt nhưng rất thành công. Hồng có ai trực tiếp chứng kiến ngay lúc Diễm gấp than bỏ tay người, tang vật lại tìm thấy trong xách mình hỏi Phúc làm sao đỡ nổi? Xui hơn cho con nhỏ nữa là hôm đó hội đồng kỷ luật xử quá nhiều vụ, vụ của hấn sau cùng, các ông các bà ai cũng nháp nhẩm mong ra về kịp giờ đón con, lo rau cám cho heo... nên xử rất qua loa, đại khái, nặng cảm giác, cảm tính hơn theo lẽ công bằng, tao và cô chủ nhiệm đành chào thua, nuốt lệ tiếp với con nhỏ.

- Theo mày, tại sao Diễm lại hành động ác vậy?

- Đơn giản thôi, có cả trách nhiệm của mày trong trông sao hỏi ngu vậy?

- Trách nhiệm gì? - Chính giả ngộ.

- Diễm chắc mắ vì yêu mày nên Phúc thôi yêu hấn.

- Bộ hôm đó cô nàng nói toạc hết ra?

- Không, Diễm từ đầu đến cuối tỏ ra rất vững vàng, nói ít nhưng khôn ngoan. Chỉ tội nhỏ Phúc khờ khạo quá nên ăn nói hồng mấy thuyết phục.

- Ví dụ?

- Hội đồng hỏi tại sao hai đứa đang thân thiết lại hồng thân nữa? Diễm nín thinh. Phúc ập ứng trả lời dạo sau này mỗi lúc gần gũi thấy Diễm bày tỏ lăm cữ chỉ không lành mạnh nên cô sợ, lánh xa, cho rằng bạn mắc bệnh

đồng tình luyện ái. Hội đồng hỏi chứng cứ, con nhỏ đỏ mặt tía tai rồi cảm
tật, bật khóc tức tưởi.

Chỉnh điệu đàn khê so vai, thở dài:

- Giờ mày muốn tao phải làm gì?

- Làm sao để Diễm phải phun ra mọi mưu toan hắn đã làm, lấy chứng
cứ xin giảm mức kỷ luật cho nhỏ Phúc.

- Khó dữ à nghen, hông dễ như lấy đồ trong túi ra đâu bạn! - Chỉnh làu
bầu. Mẫn cười:

- Bọn tao đã tính đủ cách, thấy chỉ có mày là thuận tiện hơn cả, không
khó, ăn thua mày có khéo léo hay không thôi.

Hết người thấy cái ách giữa đàn sắp quàng vào cổ mình, Chỉnh rúm
cả người lại:

- Sao lại tao?

- Mày dạo này có vẻ đang lên cân trong tình cảm của cô nàng. Đúng là
Diễm đang cô đơn, đang rất cần bạn như hắn từng than thở với mày. Giả đồ
tặng lờ nhỏ Phúc một thời gian đi, lấy lòng Diễm hết mình, kiếm cách dụ
hắn đến đây chơi, gợi chuyện thiết tể nhị, thiết khéo để hắn kể lại tất cả.

- Để mày núp sẵn, nghe lén và nhảy ra hù hắn à, hông ăn thua, ai tin
mày là nhân chứng nghe lén trung thực? - Chỉnh cười khẩy.

- Ngốc - Mẫn khoái trá xoa tay, nói vui: - Đang ở thời bùng nổ máy
móc điện tử mày cứ ngỡ giữa thời trung cổ hả? Mỗi lần dụ cô nàng tới mày
báo trước để tao chuẩn bị dàn cassette hiện đại của tao, lúc cần thiết mày
chỉ việc bí mật bấm nhẹ cái nút thu.

- Ờ há, kế hoạch cũng tạm tạm - Chỉnh buột miệng, miễn cưỡng gật
đầu.

Đề lên dây cót tinh thần cho bạn, chiều hôm ấy Mẫn đãi Chỉnh một
chầu bia lon. Lúc ngà ngà Chỉnh nửa đùa nửa thật.

- Sao mày quan tâm tới nhỏ Phúc kỹ vậy?

- Vì tao ghét sự bất công, quý tính cách trong sáng hồn nhiên của con
nhỏ, và vì tình bạn đồng môn phái Sinh K 10, đứa nào nghĩ khác tao sẽ vắn
gãy cổ!

Quả đúng như Chỉnh từng nói, không dễ như lấy đồ trong túi ra. Bằng
miệng lưỡi khéo đẩy đưa, nịnh nọt của mình Chỉnh đã đưa được Diễm đến

đây hai lần nhưng suốt buổi chẳng khai thác được điều gì, cô luôn lách tránh một cách tài tình dù chưa hẳn đã biết ý đồ thâm kín của gã bạn. Đáng chán hơn, chỉ có ta với mình riêng trong một cũi nhưng đang vui cô bỗng trở nên gắt gỏng, lạnh lùng mỗi lúc gã trai tỏ ra lảng lơ hay sàm sỡ, ngoại trừ hai bàn tay, đồ Chinh đụng được bất cứ chỗ đẹp hay không đẹp nào ở cô. Chiều nay thêm lần nữa Chinh lại ném mùi thất bại, sau xuất coi phim ở rạp Thanh Bình ra mặc Chinh tán hươu tán - muốn quẹo lưỡi Diễm chọt sâu ngang, than nhức đầu không đi tiếp nữa.

- Sao, bộ mày nản thiệt à? - Mẫn châm cho mình điều thuốc rồi quay ném cả gói Jet, chiếc quẹt ga vào lòng bạn. Chinh trầm ngâm thở khói, lắc đầu:

- Tao bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, hông muốn dính chút gì với hai cô nàng rắc rối này nữa, giao du với bọn sến coi bộ khỏe xác hơn.

- Thiệt hông? Vậy mà dám bảo đợt đi Ô Môn lao động vừa rồi chàng và nàng gặp nhau rất cảm động. Bộ nàng hết ngọt ngào rồi sao?

- Theo mày, thế nào là ngọt ngào, thế nào là không?

- Mẹ, còn vờ với vĩnh, cứ ra vẻ ngây thơ như chưa từng “ném”.

- Đừng có xỏ giọng đều, Phúc đâu phải như mấy cô trong bếp ăn tập thể ký túc xá hay bọn gái long nhong ngoài bến Ninh Kiều.

- Biết rồi, nàng là nhân vật của mối tình lớn, rồi sao?

- Chán ngấy! Chuyện gặp vừa rồi cô lớp phó của mày đã làm tao thất vọng.

- Bộ con nhỏ bị thằng nào trên trên bỏ bùa rồi đâm ra hờ hững với mày sao?

Chinh đứng rột dậy bước lui tới, bực bội khoát tay:

- Mày đòi bỏ lia lịa hông sao, tao mới tính chuyện “gam” bèn la ầm ĩ.

- Bởi tao chưa có cái gọi là mối tình lớn...

- Thôi, cho em lạy sư phụ, mồm mép của sư phụ tám ngựa đuổi theo còn hông kịp.

- Bây giờ không đơn thuần là chuyện bỏ bịch nữa, mày phải giúp Phúc vẫn hồi lại danh dự, quên rồi sao?

- Danh dự là khi khô gì, có cần được miếng danh dự nào ăn cho đỡ đói đâu. Qua một năm lao động cô nàng quay về còn ai hơi đâu nhắc chuyện

cũ?

Đâu rồi anh chàng gánh nặng gánh mưa đập xe quần quanh sáng đón trưa đưa. Đâu rồi gã si tình chỉ nửa cái lờm của người dung đã nghe khờ đại hết hai phần hồn?... Về cái bức lúc này của Chính phủ nhận con người của Chính trước đây ghê quá khiến Mẫn không khỏi ngỡ ngàng. Con người ta phải qua cả trăm vạn đèo dốc hiểm nghèo của tình cảm mới có thể đến được với nhau bền lâu. Thằng gà chết này chưa vượt đèo đã nản chân bon mất rồi! Than thầm, Mẫn băn khoăn:

- Cái gì xui mảy thay lòng đổi dạ nhanh vậy?

Đến tựa khung cửa sổ nhìn ra những cảnh lá trứng cá rũ rượi bóng đêm bên ngoài, Chính nói những điều không hề có trong ý nghĩ:

- Mày không thể tưởng tượng nổi bây giờ Phúc xấu xí ra sao. Đồng ruộng đã biến cô nàng thành con bé lọ lem!

- Ai thêm cướp bỏ của mày đâu mà bôi bác dữ thần vậy? - Mẫn chưng hửng. Chính đáp lại:

- Hồng tin mày gặp thử coi. Đấng Phúc duyên dáng quyến rũ ngày nào giờ hông khác một nông dân mấy tí.

Chẳng phải ngữ điệu rẻ rúng mà nụ cười điểm dàng học đòi từ phim ảnh của Chính làm Mẫn nhú mày khó chịu:

- Mày đúng là đứa bạc tình vô ơn, vừa thấy người ta bị đày đọa vội quay đi một trăm tám mươi độ. Nhớ không? Hồi từ Bạc Liêu lên đây thi, tao có tiền ở khách sạn đã đành, mày và bọn thằng Lộc nghèo kiệt xác, nếu má nhỏ Phúc hồng động lòng từ tâm gọi về nhà cho ngủ đậu, đãi đằng cơm nước tụi bây đã phải ngủ dưới hiên chùa.

Chính phớt tỉnh, lim dim mắt xòe bàn tay thối khói thuốc luôn qua các ngón. Chút kỷ niệm vật vãnh từ lâu ngỡ đã trôi tuột qua kẽ đời mất hút, giờ chợt nghe bạn nhắc kể cũng cảm bằng như khói thuốc qua kẽ tay mất hút vào khoảng không thể thôi.

Mỗi năm vào mùa tuyển sinh đại học, không riêng Bạc Liêu mà học trò khắp các tỉnh đồng bằng sông Cửu Long tấp nập đổ về Cần Thơ.

Phố chợ đông vui hẳn lên với hàng đàn thí sinh có người nhà đi kèm hoặc không, lui tới, đứng ngồi khắp nơi, đông nhất là quanh các địa điểm

được chọn làm trường thi. Các hàng quán mua may bán đất, giá cả tăng vọt hơn thường ngày.

Dĩ nhiên, hàng ngàn sĩ tử phương xa ấy cùng trang lứa nhưng xuất thân từ những cửa giàu nghèo khác nhau. Loại con nhà khá giả như Mẫn chọn một khách sạn nào đó, loại ít khấm khá hơn đã có các nhà trọ bình dân tiếp đón, các cô cậu có họ hàng ở xứ này thì đến nhà bà con. Và, dù ít vẫn có những cậu học trò nghèo như Chỉnh, cơm hàng cháo chợ, giờ nghỉ vào công viên ôn bài vở hoặc ngồi vắn vơ trong các quán xá dọc đường, tối xin vào ngủ đậu những nhà có mặt tiền tương đối rộng, thậm chí cả dưới hiên nhà thờ hoặc chùa.

Hôm ấy trước ngày thi, Chỉnh cùng ba thằng bạn nghèo từ Bạc Liêu lên đảo quanh mấy vòng một bãi cả người không tìm ra chỗ ngủ qua đêm, đang năn nỉ người gác cổng chùa Khánh Quang xin vào nghỉ đỡ trước hiên, mẹ của Phúc từ một hiệu thuốc tây đi ra tình cờ nghe thấy, đi quá một quãng, bà thốt nhớ ngày mai cô con gái cưng cũng đến trường thi bỗng động lòng từ tâm trước lũ học trò bơ vơ ngáo, bèn quay lại vui vẻ bảo:

- Về nhà đi đi các cháu, nhà hồng rộng nhưng còn chỗ, chật bụng chớ chật chi nhà. Năm nay đi cũng có đứa con đi thi.

Cả bọn xuýt xoa, rồi rít cảm ơn lẻo đẻo theo về. Đạo ấy nhà Phúc chưa có cơ ngơi riêng bên Xóm Chài, còn ở đậu nhà ông bà ngoại của Phúc. Nhà không rộng thật nhưng vẫn còn một căn phòng bỏ trống từ ngày dì Út của Phúc đi lấy chồng, chỉ cần quét dọn, trải chiếu giăng mùng là chu.

Sau kỳ thi, chỉ có mỗi mình Chỉnh trúng tuyển. Ngày nhập học cậu mừng vui khôn xiết khi gặp lại cô bé chủ nhà ở sân trường. Chỉnh chào, cô e lệ bảo không thể nhớ nổi vì mấy ngày các cậu ở trọ nhà ngoại có bao giờ cô dám ngó thẳng mặt cậu nào đâu. Chỉnh liền thoáng:

- Sao vậy?

- À, bởi vì... - Phúc bối rối - vì Phúc là... con gái!

Từ khoảnh khắc bối rối đầu tiên ấy đến nay đã trải qua vài mùa mưa nắng đón đưa, giờ Chỉnh đành lòng giả ngơ khi cô lâm nạn sao?

- Chắc ông già của Diễm lại hứa sẽ tăng thêm vài mươi phần trăm lương dạy kèm nữa? - Mẫn châm biếm. Chỉnh ngượng ngịu đính chính:

- Làm gì có!

- Mày rút lui cũng được thôi - Mẫn cứng giọng - nhưng đừng hờ ra tí gì với Diễm cả, được chứ?

- Được, bộ mày vẫn tiếp tục cái kế hoạch không tương và ấu trĩ này hả
- Chính cố nắn nụ cười giả lả không đạt lắm. Mẫn khoát tay:

- Mặc xác tui tao.

- Lúc nào thành công nhớ kêu tao liên hoan ké với?

Chính lại cười. Mẫn không cười, đôi quai hàm vụt bạnh ra nom dữ dội. Giữa hai đũa hình như có sợi dây vô hình căng thẳng.

Tiếng hát quen thuộc của một cô ca sĩ vẳng từ cassette trong phòng lồng vào tiếng nhạc xập xình dội từ căn quán ở mặt tiền vào phức hợp thành thứ hỗn âm nghe mệt cả tai, đã quá quen chẳng ai lấy làm khó chịu, riêng Chính thì phải nói là đam ghiền. Không khí ở đây hấp dẫn gấp trăm lần không khí ở cái tổ ong vò vẽ ký túc xá quanh năm lui tới chùng ẩy gương mặt nhẵn quá hóa nhàm. Ở đây chỉ cần rảo bước ra phía trước là có thể “rửa mắt” bằng nhiều bóng hồng thấp thoáng ngoài phố và trong quán bia nọ.

Quả là Mẫn khéo chọn chỗ trọ phù hợp với lối sống phóng túng của một “cậu ấm”. Đi học mà cứ như ông hoàng. Căn phòng đầy đủ tiện nghi này những sinh viên loại nghèo như Chính có mơ cũng không thấy. Nếu mỗi đũa đều có một ông già chủ vựa nước mắm như Mẫn thì hàng dãy giường tầng trong ký túc xá cứ gọi là bỏ không.

Bước đến tắt cassette, bật nút chiếc ti vi màu 14 inh trên đầu chiếc tủ thấp, thấy cô phát thanh viên đọc tin tức, Mẫn bực bội tắt luôn, hắng giọng phá vỡ im lặng:

- Tao biết tổng tại sao mày hồng muốn dây dưa với nhỏ Phúc nữa rồi.

- Tại sao? - Thoáng bối ngỡ, Chính lạc giọng. Mẫn chậm rãi nhả từng tiếng chắc nịch:

- Từ nay lý lịch cô nàng hồng còn trong sáng nữa, vừa rồi mày lại đắc cử vô ban chấp hành đoàn trường. Gắng... phấn đấu!

- Mày chỉ giỏi áp đặt, vu khống - Chính nhếch mép cười như mếu - Nếu nghĩ vậy tao đâu có tiếp tục lui tới, chơi bời với cái lũ coi trời bằng vung như mày?

- Mày vạch áo mày cho tao xem lưng hay vạch áo tao vậy? - Nổi dóa, Mẫn đốp chát, bộc tuếch - Tao coi trời bằng vung, phóng đăng còn mày đạo

đức cùng mình chắc? Văng nhỏ Phúc mày vớ ngay con Liễu quán cà phê Trúc và giờ thêm cả con nào đó ngoài bên Ninh Kiều. Bỏ cà phê lo cà phê, bỏ Ninh Kiều lo thuốc lá, tiện đi chơi, và cả một bỏ trong bếp ăn tập thể lo cơm nước nhỉnh hơn, ngon hơn bạn bè. Chà, mày sống đại hơn ba bốn thằng khôn cộng lại quá hén. Nếu tao hông có căn phòng ấm cúng này để thỉnh thoảng mày mượn đỡ cái chìa khóa một buổi liệu mày có siêng năng lui tới với tao hông?

- Đủ rồi - Chính đỏ mặt tía tai, chữa thẹn bằng nụ cười trâng tráo - Sao mày không nói trắng ra tao là thằng chỉ biết sống bằng sự lợi dụng. Biết mình đang bị lợi dụng mà vẫn im rơ là đồ... ngu!

Dần hết xiết, Mẫn chồm tới quai vào cầm Chính quả đấm khiến Chính bật ngửa.

Đoạn Kết

Ghình tuyên bố rút lui làm người ngoại cuộc, giận bạn lắm nhưng Mẫn đành ngâm bồ hòn làm ngọt, sau một đêm thao thức ít ngủ Mẫn đến nhà tìm Liên.

Ngồi nghe Mẫn kể lẽ đông dài với vẻ mặt tư lự, đoạn Liên vỗ trán ba cái, ôm bụng cười lăn lộn suýt làm ngã cả cái ghế mây. Gã trai chưa từng thấy ai cười dữ dội vậy mà nom vẫn đẹp như thường, bèn ngăn người vừa ngấm vừa chờ cô nàng dứt cơn. Cười đã nư rồi Liên thở thê:

- Tụi mình gốc cả lũ, đã nghi Diễm đồng tình luyện ái lại áp dụng nam nhân kế; hồng to là phải thôi.

- Ô há, phải mỹ nhân kế mới được? - Mẫn vỗ đùi kêu lên giọng hết sức đồng cảm, cau tít mày lại: - Vậy phải chọn người đẹp nào đây ta?

- Lớp Sinh của anh thiếu gì người đẹp, mở ngay một cuộc tuyển lựa hoa hậu bí mật và cấp tốc đi.

- Lớp tụi này à? - Mẫn nhăn nhó - Ngoại trừ anh, còn toàn Thị Nở và Chí Phèo cả.

- Nhớ ghen, để hôm nào Liên học lại cho bọn nó nhỏ sạch tóc anh đi, chừa cái tật hể có dịp là tự đánh bóng mạt kền mình rất chi cơ hội chủ nghĩa

- Liên đưa ngón trỏ dứ dứ rồi nháy mắt, hạ thấp giọng: - À, hay là... cô chủ nhiệm?

- Hồng êm! - Mẫn lắc đầu lè lưỡi nom ngộ nghĩnh thua búp bê - Cổ có tới năm đứa con, bỏ xa thời mỹ miều lâu rồi, khó lọt vô mắt nâu nhỏ Diễm lắm, nghe đề nghị chắc cổ khóc thét - Ngấm ngợ, bứt râu dù cầm cạo nhẵn tới gần một phút đoạn Mẫn ra vẻ trịnh trọng - Còn chờ gì nữa, đợi năn nỉ sao? Liên vì bạn quên mình một phen được hông?

- Liên hả? Mới nghe đã muốn sơn da gà, từ nhỏ tới giờ Liên đã từng tán tỉnh ai đâu! - Cô so vai làm bộ rùng mình ớn lạnh.

Dựa ngửa người ra lưng ghế, uống hai ly trà nguội để thấm giọng, chấp hai tay trên bụng lấy dáng đường bệ, Mẫn thao thao tung ra hàng lô hàng lóc lý lẽ nghe không mấy hùng biện cũng không đến nỗi dở lắm. Rằng Liên hãy bỏ bớt ích kỷ đi, thay vì cứ khư khư yêu bản thân mình mười phần thì hãy chia bớt cho bạn năm ba phần, hãy đặt tình bạn gần bó giữa Liên và Phúc lâu nay trên tính cả thẹn vốn là một thuộc tính quý, hay, đẹp, độc đáo của phụ nữ nhưng nó sẽ trở thành vô duyên nếu sử dụng như một thứ trang sức dỏm. Và lại, chắc gì Diễm đã cần “bồ” theo cái nghĩa xấu nhất mà vội thẹn, thẹn e thừa quá chẳng?

Rằng hãy nghĩ đến bà mẹ nhân hậu chưa nguôi đau khổ vì bị kẻ khác cướp mất chồng, nay lại mòn mỏi vì phải sống xa đứa con gái yêu, người phụ việc chính trong lao động kiếm sống hàng ngày của gia đình.

Rằng cứu người ngay mắc nạn là nghĩa vụ cao cả của những tâm hồn học trò trong sáng vân vân và vân vân.

Giấy nẩy từ chồi mãi, bị Mẫn thuyết phục riết Liên nghe cũng bùi tai, xiêu lòng, đồng ý sẽ nhập vai.

- Kế hoạch vẫn y cũ phải hông? - Mẫn hăm hờ hỏi, chắc mẩm thế nào cái dàn máy cassette hiện đại của mình cũng sẽ đóng vai trò quan trọng trong “chiến dịch”.

- Thôi đi, ai dám đặt chân tới cái tổ quỷ tổ ma của anh, Liên có cách của Liên.

- Chắc ăn không? - Mẫn tiu nghiêng, mặt mày bí xị y trẻ con bị giựt mất kẹo - Nào, cô kể sơ rồi hội ý coi.

- Suýt, bí mật!

Và, thế là Liên đi tìm Diễm. Bằng cách nào để thuyết phục hẳn ta? Băn khoăn mãi, sau cùng Liên tin rằng, muốn gặt hái được tình cảm tốt đẹp ở người khác thì hãy đến với họ bằng sự chân thật của chính mình.

Gạt bỏ hết mọi tị hiềm, thành kiến vặt vãnh trước đây, Liên đến với Diễm như một người bạn hồn nhiên, chân chính. Ban đầu Diễm còn hoài nghi, dần dà bị “quyến rũ”.

Sau nhiều buổi cùng đi coi phim, bát phố, ngồi quán..., một buổi chiều Liên đến nhà tìm Diễm, gặp bạn đang tha thần trước sân đầm đầm trông nhận về ([2]).

- Liên đến thật đúng lúc, đang buồn muốn thú ruột - Diễm tay bắt mặt mừng - Chờ mình thay đồ rồi đi, coi phim hay ngồi quán?

- Để bữa khác, mình chỉ tính ghé mượn vài cuốn truyện, tán dóc một lát rồi phải về, đang bận tíu tít!

Diễm đưa bạn vào phòng mình, mang theo hai lon nước ngọt ướp lạnh và bịch kẹo Thái Lan. Cái thoát tiên đập vào mắt làm Liên thoáng hẫng, ngạc nhiên là bốn bức tường trần trụi không một tấm lịch hay tranh ảnh, mọi thứ vật dụng đều giản dị, không có vẻ gì là phòng khuê của một tiểu thư.

- Không ngờ cái thế giới riêng tư của Diễm lại đơn giản như vậy - Liên buột miệng, ngồi xuống chiếc ghế tựa độc nhất trong phòng đối diện Diễm ngồi chân co chân duỗi trên giường, mặt không son phấn và bộ đồ mặc ở nhà màu tím than rộng thùng thình nom chẳng hợp thời trang chút nào.

Mời bạn uống nước, ăn kẹo, Diễm mồm mím cười:

- Đơn giản là sao?

- Y như phòng của một cô học trò nghèo.

- Trước đây cũng diễm dứa ra trò, nhưng rồi mình chợt thấy tất cả thừa thãi một cách nhảm chán bèn cho con em bê sang phòng hăn lăm thứ kể cả cái bàn trang điểm, chỉ giữ lại những cái cần thiết, thậm chí tối cần thiết thôi.

- Nghĩa là Diễm muốn biến nơi đây thành trai phòng tu kín? - Liên bông phèng, Diễm không cười.

- Gần như vậy dù chưa bao giờ mình có ý nghĩ sẽ đi tu.

- Hăn nhỏ Phúc cũng đã đến đây nhiều lần? - Liên chậm rãi bóc chiếc kẹo, tẽ nhị lái câu chuyện vào chủ đề chính của cuộc gặp.

- Mình cũng từng sang nhà hăn lăm lần - Diễm thoáng bối rối, chợt nghe cổ khô khát, cầm lon nước ngọt để trên bàn uống ngậm lớn. Liên lảng mắt lên chiếc quạt đứng yên trên trần ra vẻ băng quơ:

- Hai đứa chắc có nhiều kỷ niệm?

- Ở thì... bạn bè nào hồng vậy?

Mừng thầm vì “khúc dạo đầu” suôn sẻ, Liên chơ chớp mắt dịu dàng nói:

- Đừng cho là mình quá tò mò ghen, những thứ gọi là kỷ vật Diễm từng đột có phải của hấn cả hông?

- Sao Liên biết.

- Chính kể.

- Chỉ vài thứ thôi, còn những thứ khác mình thêm vào để hù Chính... cho vui.

- Vậy thì làm to mất rồi - Liên nói vui - Vậy mà mình đã giũa Phúc một trận to bời, oan cho con nhỏ quá!

- Thiệt hả? - Diễm nấn môi cười góp.

- Diễm nè, thiệt tình thì cái vụ vừa rồi trên N.T.Ô ra sao? Có phải do Diễm đạo diễn cả không?

- Theo Liên thì thế nào? - Diễm nói tung tung, giọng hồ như chẳng vắn tí cảm xúc khác thường nào.

- Mình và nhiều người khác đều cho Phúc bị hàm oan - Liên rời ghế đến ngồi bên Diễm, trầm giọng.

- Đúng thôi! - Diễm tựa cằm lên đầu gối đưa tay nghịch những ngón chân trắng muốt trên mặt nệm, chậm rãi buông từng tiếng: - Mình đã hành động hết một đũa hóa đại cho hấn ghen tức nhưng chỉ cảm thấy khoái trá trong một thời gian ngắn rồi bị dằn vặt khôn nguôi. Liên có thấy mình tiêu tụy, sút hấn kị đi vì ân hận hông?

- Có!

- Mình là con người bằng da bằng thịt, có phải sắt đá hay người máy đâu mà có thể chống đỡ nổi sự ân hận, phản ứng tự nhiên của khối óc, trái tim. Không chỉ sau ngày Phúc đi Ô Môn mà cả trước đó hể đến trường, vô lớp là thấy mình như bị ngăn cách với mọi người bởi một bức màn sương rất mỏng và không thể phá bỏ được. Cô đơn, đó là cảm giác khủng khiếp nhất. Mất Phúc rồi hồng có lấy một đũa khả dĩ gọi là bạn thân, mình...

- Kết thân với Chính? Nếu hồng làm thì hấn là nguyên do chính nảy sinh sự lạnh nhạt của Phúc đối với Diễm, sao Diễm hồng thù ghét hấn, lại thân?

- Thân đâu, mình chán hấn ta hồng biết bỏ đâu cho hết ấy chứ!

- Bởi vì hấn... là con trai? Hấn thuộc phái đối lập, thuộc phe nam Diễm hồng cần lưu ý?

- Không phải, có cái gì đó ở hần hồng đáng tin cậy!
- Cái... gì?
- Đại khái, tình bạn hay tình yêu chân thật khó mà tìm thấy được ở típ người như Chinh.

- Vậy theo Diễm những cái đó dễ tìm thấy ở loại người nào?
- Phúc... chẳng hạn!
- Diễm có thích tìm thấy lại tình bạn đã đánh mất với Phúc không?
 Ầng lặng vài giây, Diễm quay nhìn Liên, yên tâm thấy trong đôi mắt trong veo ấy chẳng ánh chút giả dối hay giấu cợt nào bèn cười buồn:

- Làm sao còn tìm thấy được nữa? Bằng cách nào?
 Cổ nén nhịp tim chột lòng lên trong ngực, cổ trấn áp sự hồi hộp, Liên siết chặt tay Diễm nhả rời từng tiếng dịu dàng mà chắc nịch:

- Giải trừ mặc cảm cô độc, nỗi ân hận khôn nguôi để lòng thanh thản, phục hồi lại tình bạn vốn có của hai đứa lành mạnh, trong sáng hơn theo mình, hồng có cách nào khác hơn là Diễm hãy đến gặp hội đồng kỷ luật của trường xin đính chính lại mọi chuyện. Lúc nào có kết quả mình sẽ cùng Diễm lên N.T.Ô gặp Phúc, Diễm thấy có gì trở ngại hông?

Khoảnh khắc bồi hồi vụt luôn qua tâm trạng xáo động của cả hai, lòng mỗi đứa xáo động một cách. Liên lo thẳm, khoảng cách giữa thành công và thất bại chỉ còn là một kẽ tóc, nghe tim nổi trống chầu càng rộn hơn. Diễm thì cơ hồ đã chào thua, không còn chạy trốn mình, đã đến lúc con Diễm hần thù không thể lẩn át con Diễm lành hiền trong cô được nữa? Nghe thoáng cay vụt xộc lên mắt, Diễm khẽ gật đầu:

- Sẵn sàng thôi! Dù có bị sét đánh mình vẫn bảo tình yêu mình dành cho Phúc là có thật - Giọng Diễm nhiễm lạnh rồi nồng nàn đến rợn - Mình sẵn sàng lên thay chỗ của hần trên ấy. Nhưng không, có lẽ mình sẽ bỏ đi xa, thiệt xa!

Diễm bật khóc tức tưởi. Gục đầu vào vai Liên mà khóc. Lạ lùng thay, Liên thấy mình quàng tay siết chặt vai bạn và, bật khóc theo.

Căn phòng chìm dần trong bóng tranh sáng tranh tối, hai đứa ngồi nín im như bỗng hóa thành tượng.

Ngoài khung cửa sổ mở rộng, dưới bóng chiều muộn màng, những bông cúc mâm xôi nở rộ, vàng rực như thể tự bốc cháy dọc hàng rào. Có

phải ở đây vào mỗi buổi sáng vừa thức dậy Diễm cũng đứng lặng lẽ ngắm chúng như Phúc trên N.T.Ô, và nao lòng ngỡ rằng vạt nắng từ chiều hôm qua - những gì tươi đẹp hôm qua - vẫn còn nán lại, chưa bay?

Cần Thơ

Mùa mưa tro 06.91

[1] Tên gọi tắt Nông Trại Ô Môn

[2] Thơ Hàn Mặc Tử